

Tiểu Xuân Phong - Lệ Mộ Huyết Lan

Contents

Tiểu Xuân Phong - Lệ Mộ Huyết Lan	1
1. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-1: Bò Đề Tương Gia (thượng)	2
2. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-2: Bò Đề Tương Gia (trung)	4
3. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-3: Bò Đề Tương Gia (hạ)	6
4. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-1: Tuyết Lang (thượng)	8
5. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-2: Tuyết Lang (trung)	9
6. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-3: Tuyết Lang (hạ)	12
7. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-1: Giọt Nén (thượng)	15
8. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-2: Giọt Nén (trung)	18
9. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-3: Giọt Nén (hạ)	21
10. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-1: Kiều Nhị Công Tử (thượng)	25
11. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-2: Kiều Nhị Công Tử (trung)	27
12. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-3: Kiều Nhị Công Tử (hạ)	29
13. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 5-1: Sương Mưa Ngon Ngọt (thượng)	31
14. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 5-2: Sương Mưa Ngon Ngọt (hạ)	34
15. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 6-1: Như Ý Quân (thượng)	36
16. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 6-2: Như Ý Quân (trung)	38
17. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 6-3: Như Ý Quân (hạ)	41
18. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-1: Ngón Mềm Quấn Quanh (thượng)	44
19. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-2: Ngón Mềm Quấn Quanh (trung)	46
20. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-3: Ngón Mềm Quấn Quanh (hạ)	49
21. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-1: Lý Hợp Hoan (thượng)	52
22. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-2: Lý Hợp Hoan (trung)	54
23. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-3: Lý Hợp Hoan (hạ)	57
24. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-1: Tam Bội Túy (thượng)	60
25. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-2: Tam Bội Túy (trung)	62
26. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-3: Tam Bội Túy (hạ)	65
27. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-1: Nụ Cười Gió Xuân (thượng)	68
28. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-2: Nụ Cười Gió Xuân (trung)	70
29. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-3: Nụ Cười Gió Xuân (hạ)	72

Tiểu Xuân Phong - Lệ Mộ Huyết Lan

Giới thiệu

Tạm dịch: Nụ Cười Gió Xuân & B: Hoại Băng Thể loại: cổ đại, chính kịch, linh dị liêu trai, tập hợp đoản văn Độ dài: 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-xuan-phong-le-mo-huyet-lan>

1. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-1: Bồ Đề Tương Gia (thượng)

Tằng Dịch Xuyên là đứa con của tuổi già.

Tằng lão gia đã cưới tiểu thiếp hơn mười phòng, tóc cũng bạc trắng, vốn tưởng rằng Tăng gia đến đời này chỉ đành phải đoạn tuyệt hương khói. Không nghĩ tới khi hơn sáu mươi tuổi, ông trời mở mắt, rõ ràng lại có được một vị thiếu gia. Tuy mẹ nó xuất thân nghèo hèn, nhưng đứa con này lại trở thành con đầu lòng của lão. Lại nói mẹ ruột của Tăng Dịch Xuyên chính là nha hoàn hồi môn đi theo người thiếp cuối cùng của lão, tuổi vừa mới mười bảy, vốn dĩ muốn nhân cơ hội này để bay lên đầu cành, kết quả nàng lại tự vẫn không minh bạch sau khi con trai tròn một tháng, không ai biết được nguyên do trong đó.

Một nha hoàn không danh không phận chết trong nhà, người trong Tăng phủ cũng không xem nó là đại sự gì, ra chút bạc vụn qua loa chôn cất là được. Tăng Dịch Xuyên ngược lại được giao cho Đại phu nhân ở nhà giữa nuôi dưỡng, danh tự cũng mang nghĩa may mắn, đồng âm với “một đời bình an,” cầu mong nó được một đời suôn sẻ, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu không bệnh không tai.

Chỉ tiếc, tâm nguyện Tăng lão gia tựa hồ cũng không hề linh nghiệm. Tăng Dịch Xuyên từ lúc sinh ra từ trong bụng mẹ, thân thể vẫn luôn hư nhược, mới rất nhiều đại phu đến phủ khám và chữa bệnh cũng không thấy khá hơn, bệnh nhẹ bệnh nặng liên liên tục tục mà đến. Khi thật sự không còn cách nào khác, Tăng lão gia đành phải nghe lời phu nhân, thỉnh một thầy bói đến xem tiểu thiếu gia một chút.

Tiên sinh nói, Tăng Dịch Xuyên mang mệnh “sát,” sống không quá năm tuổi, suýt nữa khiến cho Tăng lão gia giận đến mức bốc khí lên trời mà gọi gã tùy tùng cầm chổi đánh ra khỏi phủ.

“Xin tiên sinh đừng trách.” Tăng phu nhân nháy mắt mấy cái, nha hoàn thiếp thân ngẫm hiểu, tiến lên hai bước, đưa cho thầy bói một túi tiền nhỏ. “Xin hỏi tiên sinh, còn có phương pháp nào để phá giải mệnh số này không?”

Thầy bói kia ước lượng độ nặng của túi tiền, sau đó lại vụng trộm mở ra nhìn, con mắt cũng lờn thẳng ra. Thu túi tiền vào tay áo, giả vờ giả vịt mà vuốt vuốt hai phiến râu cá trê. “Nếu muốn phá giải, cũng không phải không thể. Chỉ sợ là... Trái với luân thường, không biết lão gia phu nhân có thể tiếp nhận hay không.”

Tăng phu nhân vui mừng quá đổi. “Tiên sinh cứ nói đừng ngại, chỉ cần có thể cứu tiểu nhi, cho dù là muốn trời cao trăng sáng, Tăng phủ cũng để tiên sinh làm được.”

“Phu nhân nói quá lời, không cần phải trời cao trăng sáng.” Thầy bói khoát tay chặn lại, nói tiếp. “Chỉ cần tìm một gã nam tử có ngày sinh tháng đẻ tương hợp với thiếu gia, tên họ lại mang theo khí khái nam tử mạnh mẽ, kết làm thông gia với tiểu thiếu gia...”

Tằng lão gia cơ hồ muốn chửi ầm lên. “Người cái tên điên này, hồ ngôn loạn ngữ cái gì nữa hả?”

“Lão gia chớ tức giận.” Tăng phu nhân vội vàng vàng khuyên bảo. “Nghe tiên sinh nói hết lời đã.”

“Khụ.” Thầy bói hắng giọng. “Quan hệ thông gia này không phải quan hệ thông gia kia, chỉ cần để ông trời xem được, hôn sự nhất định phải làm thật lớn, càng long trọng càng tốt. Đợi đến khi thiếu gia trưởng thành, mệnh ‘sát’ này xem như mới được giải. Thiếu gia cũng có thể như nam tử bình thường, lấy vợ sinh con kéo dài hương khói.”

“Lý do trong đó là gì?” Tăng lão gia nhíu mày hỏi.

“Lão gia người không biết. Tiểu thiếu gia kiếp trước có tấm lòng nhân hậu, cứu sống một gốc cây bồ đề bên đường, lại không biết cái cây kia vốn là Thiên Niên Thụ Yêu làm nhiều việc ác, bị Thái Thượng Lão Quân thu phục biến thành cây bồ đề, sống dưới nhân gian trải qua kiếp nạn liên tiếp để rửa sạch tội nghiệt. Tiểu thiếu gia liền vì vậy mà đắc tội trời xanh, phán y chịu khổ mười kiếp, đời đời chết yểu. Lúc này, âm khí ở quý phủ quá nặng, thiếu gia càng không thể ngăn cản được, mới cần một vị nam tử mệnh chí dương hộ thân.”

“Vậy thì vẫn có thể lập tức tìm một nam tử như vậy đến làm tùy tùng thiếp thân của Dịch Xuyên, vì sao hết lần này tới lần khác...” Tăng phu nhân cũng cảm thấy kỳ quái.

Thầy bói lại lắc đầu. “Nếu muốn bắt đầu liên kết số phận của hai người... tốt nhất là phải kết thân.”

Tăng phu nhân suy tư một phen, bỗng nhiên bừng tỉnh, tiến đến bên cạnh Tăng lão gia thấp giọng thì thầm vài câu. Tăng lão gia cũng kinh ngạc đầy mặt, sau khi chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng cái gì đó. Chỉ chốc lát sau, có nha hoàn tiến vào đưa cho thầy bói một tờ giấy, tiên sinh sau khi xem qua liền đứng lên nói. “Hay, hay vô cùng, ngày sinh tháng đẻ này tương hoà với Tăng tiểu thiếu gia, quả thực không chê vào đâu được. Danh tự cũng tốt... Lão gia phu nhân, Yến A Chiêu này, là con trai của ai đây?”

Ít năm trước đây, A Chiêu là con trai của bà con phương xa của Tăng lão gia, tìm đến Tăng phủ kiếm ăn, chỉ vì quê quán đột phát ôn dịch, đáng thương hãn nhỏ tuổi đã không còn cha mẹ. Bên ngoài bên ba nghìn dặm, Tăng lão gia vốn dĩ không muốn can thiệp vào chuyện này, lại bất đắc dĩ nghĩ bản thân mình lúc ấy dưới gối đầu không con, coi như làm việc thiện tích đức, nên để cho A Chiêu ở lại trong phủ. Vốn dĩ A Chiêu cũng có thể xem như là biểu thiếu gia, nhưng hãn trời sinh tính chất phác, Tăng phủ một nhà từ lão gia cho tới đầu bếp đều cho hãn là kẻ đi ăn chùa, nên đều xem thường đứa nhỏ này. A chiêu tự giác thua thiệt với người của Tăng gia, bình thường cũng chủ động hỗ trợ làm chút ít việc vặt, tuy nhiên tính tình ngu dốt, lại có được thể chất coi như không tệ, ở trong trạch viện cũng chẳng khác gì tôi tớ.

Vừa nãy Tăng phu nhân đã nghĩ đến người này, trong tên Yến A Chiêu mang theo hai mặt trời, xác định vững chắc là dương cương. Nghĩ đến muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống, lập tức sai người đến kho củi hỏi qua ngày sinh tháng đẻ của hãn mang đến cho thầy bói xem, trùng hợp lại chọn ra được người thích hợp.

Chuyện này, nếu như đổi lại là nhà người bình thường, cho dù trong nhà có nghèo túng vất vả thế nào, có ai lại nguyện ý mang con trai mình đi kết thân với con trai nhà khác đây. Nếu tin tức bị truyền đi, là một chuyện xấu không nhỏ, hài tử này về sau làm sao có thể cưới vợ được?

Cho nên, ngoại trừ Yến A Chiêu, thật sự tìm không ra người khác thích hợp hơn.

Thời điểm bị nhét vào kiệu hoa, trong lòng Yến A Chiêu vẫn mơ mơ màng màng.

Lần trước lão gia phu nhân gọi hãn đến đại đường, Yến A Chiêu còn tưởng rằng bản thân không chú ý lại làm sai cái gì nên sắp bị trừng phạt, bất an thấp thỏm không yên mà đi. Kết quả, lời của bọn họ, hãn một câu cũng nghe không hiểu. Cái gì mà kết hôn với tiểu thiếu gia, trước kia cha mẹ cũng từng nói qua với hãn, sau này hãn phải tìm cô nương mình thích để kết hôn. Tiểu thiếu gia cũng là thân nam nhi như hãn, việc thành hôn này, sao có thể thực hiện được?

Nhưng mà vừa rồi, Yến A Chiêu lặng lẽ đến chỗ vú em trộm nhìn tiểu thiếu gia. Đứa bé kia gầy teo yếu ớt, há mồm bú sữa mẹ cũng thoi thóp không có chút sức lực nào, nhìn như một chú mèo con, cũng làm người ta thương xót, Yến A Chiêu cũng rất thích bé con. Huống hồ phu nhân còn nói, đây là muốn hãn báo ân. Yến A Chiêu là người từng đọc sách, biết được đạo lý “Tích thủy chi ân, suất tuôn tương báo” (đại ý với người có ơn với mình, phải gắng hết sức để báo đáp). Từ sau khi cha mẹ chết, hãn vẫn luôn một mình một người không nơi nương tựa, cũng may Tăng phủ nguyện ý thu lưu hãn ở đây, cho dù muốn hãn làm cái gì, hãn đều nguyện ý.

Tiếng pháo tiếng chiêng dồn dập khiến tai Yến A Chiêu nhói đau, hãn vén màn kiệu lên nhìn nhìn, thật khoa trương, nhiều người như thế, lại nhìn chòng chọc chỉ trỏ vào hãn. Yến A Chiêu là người trung thực, da mặt lại mỏng, lập tức ngượng ngùng buông rèm xuống.

Kiệu hoa dạo một vòng lớn trong thành, cơ hồ mỗi người đều biết, Tăng gia vừa cưới một người con dâu là nam cho tiểu thiếu gia chỉ vừa hơn một tháng tuổi.

Yến A Chiêu chỉ nghĩ thầm, đã bao lâu mình không được ngồi kiệu rồi nhỉ? Đường này, thật đúng là dài mà..

2. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-2: Bồ Đề Tương Gia (trung)

“Thiếu gia, mau xuống đây!”

Yến A Chiêu nhìn trái phải nhìn bốn phía, mở hai cánh tay ra, gấp đến mức đầu đổ đầy mồ hôi. “Chậm tí nữa là có người phát hiện mất.”

“Hối cái gì mà hối hả?” Tầng Dịch Xuyên tựa vào tường rào, thoáng nhìn phía dưới, nhất thời chân như mềm ra, làm thế nào cũng không điều khiển lực đạo được.

“Có ta tiếp đây, thiếu gia yên tâm nhảy đi.”

Tầng Dịch Xuyên cắn răng một cái, nhắm mắt buông lỏng tay ra, cảm giác cả người mình rơi xuống rất nhanh. Đang lúc xác định sẽ ngã đến đâu nở hoa, lại được Yến A Chiêu vững vàng kéo vào một cái ôm rắn chắc. Bởi vì lực xông đến quá lớn, còn lăn lăn trên mặt đất, may mà không có té bị thương.

Kỳ thật, lúc Tầng Dịch Xuyên còn nhỏ, vụng trộm trốn ra phủ như vậy là chuyện thường xảy ra, vì thế, Yến A Chiêu còn bị đánh không ít lần. Tầng lão gia Tầng phu nhân khó khăn lắm mới cho y ra ngoài tản bộ, hơn nữa mỗi lần ra ngoài còn phải ngồi ở trong kiệu, cũng không được phơi nắng, khiến y chẳng khác gì tiểu thư khuê các, thật sự buồn bực cực kỳ.

Hồi Tầng Dịch Xuyên tám bé, bộ dáng Yến A Chiêu lại vừa cao vừa to, tất nhiên không tốn chút sức lực nào để đỡ được y. Hiện tại thì sao, tuy nói Yến A Chiêu vẫn cao lớn như trước, Tầng Dịch Xuyên lại tương đối suy yếu so với nam tử bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là thiếu niên đương tuổi trưởng thành, chắc chắn không thể so sánh với hồi nhỏ. Lần này, Tầng Dịch Xuyên đã cảm thấy vầng đầu hoa mắt, hướng chỉ là Yến A Chiêu còn làm đệm thịt lót người cho y.

“A Chiêu, ngươi không sao chứ?”

Nếu hắn muốn về phủ nghỉ, mình ra ngoài chơi đùa một mình cũng được.

Lưng của Yến A Chiêu vốn dĩ vô cùng đau đớn, cũng không biết có bị trầy rách da hay không, nhưng được Tầng Dịch Xuyên hỏi qua như thế, đau đớn gì đó đều biến mất vô tung. “Thiếu gia, A Chiêu không có việc gì. Đi thôi, nếu không không kịp lễ hội đèn lồng đâu.”

Nói đến hội đèn lồng, tinh thần Tầng Dịch Xuyên cuối cùng tỉnh táo lại, đứng thẳng dậy, sửa sang lại y phục của mình. “Vậy còn không nhanh chân lên?”

“Ôi.” Yến A Chiêu khập khiễng theo sát bên thiếu gia nhà mình.

Thiếu gia thật sự lớn rồi, vừa rồi hắn suýt nữa không đỡ được.

Theo như bối phận mà nói, Yến A Chiêu còn phải gọi Tầng Dịch Xuyên là “tiểu biểu thúc,” nhưng hai người cũng đã kết thân, xưng hô như thế quả hơi thái quá. Thế là đổi thành gọi thiếu gia. Chuyện kết thân này, thời điểm Tầng Dịch Xuyên mười tuổi mới biết được chân tướng. Lúc ấy trong phủ đại náo một trận, y nhốt mình trong phòng ngủ không ăn không uống không đi ra. Tầng lão gia tức giận, chất vấn là ai nói cho thiếu gia. Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, đều nói không nên lời. Kỳ thật, Tầng phủ lớn như vậy, nhiều người nhiều miệng, Tầng Dịch Xuyên không có khả năng vĩnh viễn không biết, dù là người quý phủ không nói, bên ngoài chắc chắn sẽ có người nói.

Lão gia phu nhân cũng chiều y hết lần này đến lần khác, cũng tìm không ra ngọn nguồn, tội danh kia liền rơi vào người Yến A Chiêu. Tầng lão gia phạt hắn quỳ trước cửa phòng thiếu gia, lúc nào thiếu gia ra ngoài, hắn mới khỏi cần quỳ tiếp. Thiếu gia không ăn một bữa, hắn cũng không được động một hạt gạo, cũng chẳng chạm được một giọt nước.

Quỳ hai ngày như vậy, Yến A Chiêu có phần không duy trì được. May mắn một cơn mưa đông nổi lên vào cuối ngày thứ hai, Tầng Dịch Xuyên sợ sấm sét, đành phải gọi Yến A Chiêu vào phòng cùng hắn nằm ngủ. Vốn dĩ, y làm cái gì cũng có Yến A Chiêu đi cùng, đột nhiên tách hắn ra, cũng có chút không quen. Chỉ là Yến A Chiêu lại lâm vào bệnh nặng, bắt đầu từ đêm hôm đó, thân thể ngày càng suy nhược. Tầng Dịch Xuyên ngượng lại từ từ rắn chắc khỏe mạnh.

Trường bối Tăng gia nhìn vào mắt lại mình bạch trong lòng, thầy bói năm đó quả nhiên nói không sai. Hôm nay chỉ mong Tăng Dịch Xuyên thuận lợi trưởng thành, đến lúc đó lại đuổi Yến A Chiêu đi, rồi để Tăng Dịch Xuyên chính thức cưới vợ, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bọn họ.

“Đó là công tử nhà ai, trông đẹp mắt như vậy?”

“Đúng vậy nha, tỷ nhìn một cái, trong veo như nước lại giống thần tiên, đèn hoa đăng rọi lên gương mặt trắng muốt như ngọc. Khiến tỷ muối chúng ta so ra thấp kém...”

“Thôi đi, ta xem muối muối là động xuân tâm rồi.”

“Tỷ thôi luôn đi!”

...

Những cô nương kia xì xào bàn tán lại để cho Tăng Dịch Xuyên nghe đến phần khởi, quay đầu nhìn Yến A Chiêu. “A chiêu, các nàng nói đúng không?”

Yến A Chiêu thật giống như bị thứ gì đó chặn nghẹn ở yếu hầu, ngơ ngác nhìn Tăng Dịch Xuyên. “À... à...”
Mà nói mãi không ra lời.

“Xui xẻo.” Tăng Dịch Xuyên gõ gõ cái ót hần. “Người không thể thông minh lanh lợi hơn một chút hả?”

Yến A Chiêu chỉ sờ mó cái trán, ngu ngơ mà nở nụ cười.

Màn phù dung êm ái, đêm xuân ý mặn nồng.

Nến đêm đỏ lửa múa nhảy lách tách, chiếu lên hai bóng người quần quít trong màn gấm, bên dưới chân giường là một chiếc đèn hoa sen tinh khiết. Bỗng dưng, tiếng thở dốc rên rỉ ngừng lại, một nam tử trần truồng nhào ra khỏi màn.

“Người không có lỗi tai sao?” Phía trong là Tăng Dịch Xuyên có vẻ giận dữ. “Ta nói người làm ta đau, chẳng lẽ người không nghe được?”

“Thiếu gia, ta...” Mà nam tử ngã trên mặt đất kia chính là Yến A Chiêu, chưa đợi hần nói xong, ngực lại bị đánh vài cước trùng trùng điệp điệp.

“Đèn hoa sen...!” Tăng Dịch Xuyên nhặt chiếc đèn bị Yến A Chiêu đè hư, hần hần nói. “Người, người không làm bổn thiếu gia tức chết thì không được hả? Cút ngay, đi ra ngoài, trông thấy gương mặt này của người lại thêm phiền lòng.”

Yến A Chiêu gian nan đứng lên, không mặc y phục, cúi đầu trả lời. “Vâng,” sau đó liền lui ra khỏi cửa phòng.

Là hần quá lỗ mãng, làm thiếu gia bị thương nên mới như thế. Gieo gió gặt bão mà thôi.

Tăng Dịch Xuyên là khối thịt trong lòng Yến A Chiêu, chỗ đó vốn cũng không phải là nơi có thể thừa nhận hoan ái, Yến A Chiêu ngày thường hầu hạ đều cực kỳ cẩn trọng. Nhưng đến ngày hôm nay, lúc ở hội đèn lồng thấy thiếu gia cùng tiểu thư kia tặng đèn hoa sen cho nhau ở bên hồ, nhất thời ghen tỵ, mới có phần mất khống chế.

Yến A Chiêu sớm dự liệu được sẽ có một ngày hôm nay, lại không nghĩ rằng nó lại đến quá nhanh như thế.

Có lẽ, vào lúc Tăng Dịch Xuyên khóc lóc với hần bảo mình bị ướt quần, kết quả thời điểm hần nhất thời hồ đồ muốn có được Tăng Dịch Xuyên, cũng đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ. Đáng bị thiên lôi đánh trúng.

3. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 1-3: Bồ Đề Tương Gia (hạ)

Đã ba ngày Tăng Dịch Xuyên không nhìn thấy bóng dáng Yến A Chiếu rồi. Ngày ấy tại hội đèn lồng, y kết bạn với con gái của một vị chủồng quỹ tiệm bạc, hai ngày không gặp liền tưởng niệm không thôi, muốn tìm lúc nào đó để A Trứ mang mình chuồn khỏi phủ đến gặp vị tiểu thư kia. Kết quả lại phát hiện, A Chiếu hai ngày nay không biết đang làm cái gì, cả bóng người cũng không nhìn thấy một lần.

Chẳng lẽ, người thành thật này cũng có thời điểm tức giận, Tăng Dịch Xuyên đêm đó đập hấn hai cái, đùa bỡn như vậy khiến hấn bực tính rồi?

Khi đó trên giường, Tăng Dịch Xuyên bị làm cho động tình, nghĩ đến dung nhan ngọt ngào của cô nương ở hội đèn lồng, tâm trí sung sướng không thôi. Yến A Chiếu lại không biết nặng nhẹ, thoáng cái đẩy vào, Tăng Dịch Xuyên bị đau không chịu được mới đá hấn xuống giường, lại thấy hấn đè hư đèn hoa sen, càng thêm phần hận. Người lúc nổi nóng, nói chuyện tất nhiên phải cay nghiệt rồi. Ngày thường Yến A Chiếu cũng không phải không bị y mắng qua, hôm nay vì sao chút chuyện nhỏ ấy đã không chịu nổi rồi?

Có điều, đêm đó cởi quần áo ra, Tăng Dịch Xuyên trong lúc vô tình phát hiện phía sau lưng Yến A Chiếu có vết thương. Chắc là thời điểm hấn đỡ y nhảy từ trên cao xuống bị ngã, trầy xước ra vết thương rồi.

Vốn không có ý định để ý tới người nọ, nhưng Tăng Dịch Xuyên nghĩ tới nghĩ lui cũng mềm lòng xuống, tìm chút ít được quý vụng trộm chạy tới kho củi tìm Yến A Chiếu. Mở cửa, Tăng Dịch Xuyên ngửi được mùi nấm mốc ẩm ướt hôi hám, xộc vào yết hầu khiến cả dạ dày khó chịu quặn lên. Loại địa phương này, không biết A Chiếu làm sao mà ở được. Bên trong lại mờ tối, Tăng Dịch Xuyên căn bản thấy không rõ lắm.

“A Chiếu? A Chiếu?”

“Thiếu gia...” Yến A Chiếu mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy Tăng Dịch Xuyên đang gọi hấn, còn tưởng là chính mình đang mơ.

Tăng Dịch Xuyên đi theo hướng âm thanh truyền ra, lập tức sợ hãi.

Yến A Chiếu yếu ớt nằm trên đồng cỏ khô, vẫn là bộ y phục từ ba ngày trước, cũng không có mặc chỉnh tề, chỉ choàng lung tung trên người, ngoài ra không có bất cứ vật gì giữ ấm. Từ trong vạt áo rộng mở, Tăng Dịch Xuyên có thể trông thấy một mảng tím xanh lớn trên ngực A Chiếu.

“Sao lại như thế...” Ngón tay Tăng Dịch Xuyên run run rẩy rẩy mà phủ lên. “Ta, rõ ràng ta không dùng bao nhiêu lực...”

“Thiếu gia?” Cảm giác được ngực đau đớn, Yến A Chiếu mới biết mình không nằm mơ. “Sao ngươi lại đến nơi này? Kho củi nhỏ hẹp, rất dơ bẩn, nhanh ra ngoài đi.”

Tăng Dịch Xuyên ngắt lời hấn. “Ta hỏi ngươi, vết thương trên người ngươi sao lại trở nên nghiêm trọng như vậy?”

Yến A Chiếu cúi đầu nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng không thể tưởng tượng nổi. “Ta cũng không rõ ràng lắm... Tỉnh dậy, lại biến thành như thế. Thật ra thân thể này của ta, vốn đã không còn cường tráng như lúc trước...”

“Tỉnh dậy?” Tăng Dịch Xuyên giận vô cùng, còn giận hơn khi Yến A Chiếu làm hư đèn hoa sen. “Ngươi có biết ngươi ngủ bao lâu không? Là ba ngày!”

“Ba ngày?” Yến A Chiếu cũng ngây ngẩn cả người.

“Nhanh, cởi áo quần ra, ta bôi thuốc cho ngươi.”

Yến A Chiếu được ưu ái mà kinh sợ, nhưng cố hết sức cũng không cởi nổi quần áo, cuối cùng vẫn là Tăng Dịch Xuyên giúp hấn cởi ra. Bôi thuốc lên người Yến A Chiếu, Tăng Dịch Xuyên cảm thấy kỳ quái, từ lúc nào hấn đã gầy như vậy?

“Thiếu, thiếu gia.”

“Làm gì hả?”

Bàn tay thô ráp của Yến A Chiếu nhẹ vuốt ve hai gò má của y. “Đừng khóc, ta không sao đâu, hai ngày nữa là tốt rồi.”

“Tốt cái rắm.” Tăng Dịch Xuyên thực hận người này đến lúc chết mới biết được gì là tốt.

“Thiếu gia...”

“Lại có chuyện gì?”

“A Chiếu muốn hôn thiếu gia.”

Tăng Dịch Xuyên cúi đầu.

Trên người Yến A Chiếu toàn là cơ bắp, cái gì cũng đều thô thiển, duy chỉ có bờ môi này, mềm mại làm cho người ta kinh ngạc.

“CHOANG!”

Bờ môi hai người nhanh chóng tách ra, Tăng Dịch Xuyên vội vàng chạy ra ngoài, chỉ nhìn thấy một bát cơm bể nát thành từng mảnh.

Canh ba ngày hôm đó, Yến A Chiếu bị người bỏ vào bao tải, ném xuống giếng cạn ở trong hậu viện.

“Thiếu gia hỏi A Chiếu hả, tối hôm qua đã về quê đi. Nói là tế báí người nhà.”

Tăng Dịch Xuyên cười nhạt. “Hắn theo ta mười tám năm, chưa từng thấy hắn về quê tế báí, sao hôm qua lại đột nhiên trở về quê hả?”

“Cái này...” Lão quản gia sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán. “Tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm.”

Tăng Dịch Xuyên cơ hồ nghe ngóng từ tất cả mọi người trong phủ, nhận được đáp án liên miên bất tận. Không phải nói Yến A Chiếu về quê, thì cũng bảo là “không rõ ràng lắm.” Con người này như thể chưa bao giờ xuất hiện trong mắt Tăng Dịch Xuyên, cứ vậy mà biến mất sạch sẽ.

Một ngày nào đó hắn sẽ trở về, Tăng Dịch Xuyên nghĩ như thế.

Nhưng Tăng Dịch Xuyên đợi hai năm, một mực đợi đến lúc y cưới con gái của vị chương quỹ kia, cũng không đợi đến lúc Yến A Chiếu thật sự trở về. Mà trong đoạn thời gian này, Tăng phủ lại đã xảy ra một chuyện lạ: trong cái giếng đã khô cạn hơn mười năm, bỗng nhiên mọc lên một gốc cây bồ đề. Tăng lão gia đã từng phái người chặt cái cây này đi, cho dù là dùng cưa hay búa, đều không mảy mảy thương tổn được cái cây đó.

Tăng lão gia trước khi chết, còn nhắc nhở rằng, Tăng Dịch Xuyên nhất định phải chặt cái cây bồ đề ấy đi.

Nhưng Tăng Dịch Xuyên cũng không nghe theo, hắn cảm thấy, cái cây này nhìn giống như Yến A Chiếu.

Phu nhân của Tăng thiếu gia một mực không có hài tử, hạ nhân trong phủ bắt đầu truyền lời ong tiếng ve. Lão gia không sinh ra nhi tử, đến đời thiếu gia cũng không sinh được, nói không chừng phải chờ tới bảy tám mươi tuổi mới có thể có đời sau.

Lão gia qua đời, tất cả công việc lớn nhỏ trong phủ đều giao do Tăng Dịch Xuyên toàn quyền xử lý. Với tính tình của y, hai ba ngày đầu đã đắc tội người khác, không biết làm ăn thế nào, đến cuối cùng lại khiến gia nghiệp thua lỗ, tan đàn xẻ nghé, người trong Tăng phủ càng ngày càng... ít ỏi, Tăng thiếu phu nhân cũng tức giận trở về nhà mẹ đẻ. Phủ trạch to lớn, cuối cùng chỉ còn lại một mình Tăng Dịch Xuyên.

Y không muốn tiếp tục làm ăn, suốt ngày mang theo cái ghế dựa, lười biếng ngồi dưới tàng cây bồ đề ở hậu viện. Rồi sau đó, phủ Tăng gia không còn ai đến hỏi thăm, cũng không có người nào nhìn thấy y một lần nữa.

Có lời đồn bảo, Tăng Dịch Xuyên cuối cùng chết bên gốc cây bồ đề, tuổi tác vẫn chưa tới ba mươi, hình dạng lại như lão già tám mươi tuổi. Sự thật như thế nào, không ai biết được.

4. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-1: Tuyết Lang (thượng)

Năm nay, tuyết đầu mùa đến đặc biệt sớm và mãnh liệt.

Trần Thanh Khê nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, dựa vào địa hình gần núi gần sông, trời cao hoàng đế xa, nhóm hương dân bọn họ đều vui vẻ thoải mái. Chung Thập Tam đến nơi này cũng được tám năm, ngược lại lần đầu tiên thấy được trận tuyết lớn như thế.

Chung Thập Tam sinh ra trong những năm tháng chiến loạn, cha mẹ có nhiều hài nhi, hắn là đứa út. Người thân trong nhà chẳng muốn đặt tên, liền trực tiếp gọi hắn Thập Tam. Các huynh tỷ còn lại trong lưu vong đã bị cha mẹ bán đi, hoặc bỏ rơi, cuối cùng chỉ còn lại độc nhất Chung Thập Tam một thân một mình. Lão cha Chung hung ác nhẫn tâm, vô tình, dứt khoát quyết định đưa hắn vào chùa xuất gia làm hòa thượng, cho dù nói gì cũng phải lưu lại đứa con này nối dòng nối dõi.

Ngày nay chiến sự đã ngừng, Chung Thập Tam trưởng thành, hoàn tục rời khỏi chùa, vốn dĩ muốn về tìm cha mẹ, cho dù tìm không được, thì gặp được thân thích khác cũng tốt rồi. Chỉ tiếc năm đó tuổi hắn quá nhỏ, cái gì cũng không nhớ rõ, cả quê nhà ở nơi đâu hắn cũng quên không còn một mảnh. Vạn bất đắc dĩ phải vân du đến trấn Thanh Khê, cảm giác nơi này thanh tịnh thuần phác, liền lưu lại an cư lạc nghiệp.

Chung Thập Tam không có bản lãnh gì, chính là thể cốt rắn chắc, khí lực lớn, lúc vừa đến thị trấn này còn chưa hiểu phải làm nghề gì mà kiếm sống. Sau đó gặp được một lão tiều phu, lão tiều phu không con không cái, thấy hắn là người xứ khác, ở nơi này không chỗ nương tựa cũng thật đáng thương, nên nhận hắn làm đệ tử ở lại bên mình. Tuổi của lão lớn, thân thể bất tiện, lên núi đốn củi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Lão tiều phu vừa qua đời năm trước, để lại tất cả gia sản tích lũy hơn nửa đời người cho Chung Thập Tam. Khi lão còn sống, Chung Thập Tam thật sự xem lão là cha ruột mà chăm sóc, đến khi lão già đã mất, hắn cũng trải qua những ngày đau khổ. Nếu nói lão tiều phu trước khi lâm chung có điều gì tiếc nuối, đại khái cũng là chưa tận mắt nhìn thấy Chung Thập Tam thành gia cưới vợ, sinh tiểu hài tử mập mạp cho lão bế bồng.

Kỳ thật, Chung Thập Tam đang tuổi lớn, ngũ quan tuần lãng, thân hình cao trắng, sớm đã có không ít cô nương ái mộ. Bất đắc dĩ bên trong đầu hắn căn bản chẳng có những nhận thức này, các cô nương nhà khác xum xoe với hắn, hắn lại chẳng hề có bất cứ cảm giác gì, thành thành thật thật sống cuộc đời của hắn.

Sáng nay trước khi ra ngoài, con gái Vương lão bá nhà bên cạnh còn tìm hắn nói chuyện. “Thập Tam ca! Thập Tam ca huynh chờ một chút.”

“Xảy ra chuyện gì?” Chung Thập Tam ngừng bước chân, quay đầu lại hỏi.

Có lẽ là mới chạy nên nóng bức, mặt cô gái nhỏ đỏ rực. “Chút nữa là không bắt kịp rồi... Cha muội bảo muội đến nói cho huynh một tiếng, trong vòng mười ngày này đừng có lên núi nữa.”

Chung Thập Tam gãi gãi đầu. “Giữa mùa đông rồi, là thời điểm củi lửa bán chạy. Không lên núi đốn củi, lại bắt huynh ăn không khí sao?”

“Ai nha.” Tiểu cô nương dậm chân. “Bảo huynh đừng đi thi đừng đi, tóm lại là vì tốt cho huynh. Sao huynh lại không biết được, Trầm gia gia không đề cập với huynh sao?”

Trầm gia gia là lão tiều phu, điều này khiến Chung Thập Tam càng thêm buồn bực. “Đề cập qua cái gì?”

“Chuyện này thế hệ trước đều biết, người trẻ tuổi từ nhỏ đã được nghe bọn họ kể. Đây, huynh đến đây.” Tiểu cô nương nhìn chung quanh một cái, nắm thật chặt vạt áo, kéo lấy cánh tay Chung Thập Tam, dắt hắn qua một bên, nhỏ giọng nói.”Trần Thanh Khê cứ mỗi mười năm sẽ có một trận tuyết lớn, thoáng một lần dài tận mười ngày. Tuyết này cũng không giống với tuyết rơi bình thường. Truyền thuyết bảo rằng là Tuyết Yêu trên núi quấy phá, cứ mười năm liền tới thị trấn làm ầm ĩ một hồi, ăn thịt người uống máu người rất đáng sợ. Cho nên nhóm hương dân trong mười ngày này, một chân cũng không dám bước ra khỏi nhà, đóng chặt cửa sổ, nếu không lại bị tên Tuyết Yêu kia nuốt vào bụng. Năm nay vừa vận là năm thứ mười...”

Tiểu cô nương vừa lảo lảo cầm cần nhân, thân thể vừa phát run.

Chung Thập Tam lơ đãng, còn nở nụ cười. “Muội lớn chừng nào, còn tin cái này nữa? Đều là trò đùa lừa gạt hài tử thôi.”

“Là sự thật! Thập Tam huynh không tin muội, cũng có thể đến từng nhà hỏi một chút, những người lớn tuổi ai mà chẳng biết chuyện này!” Tiểu cô nương không phục nói. “Cứ mỗi mười năm, trấn Thanh Khê đều có người chết, đều là người có tuổi tác xấp xỉ với huynh. Huynh nên coi chừng một chút!”

“Được được được, đã biết.” Chung Thập Tam khoát khoát tay. “Không phải nói chân không bước ra khỏi nhà sao? Sao muội còn đi ra, coi chừng bị Tuyết Yêu bắt đi. Mau trở lại nào.”

Tiểu cô nương đại khái cũng sợ cực kỳ, muốn trở về nhà sớm. “Muội về đây, huynh ngàn vạn lần đừng lên núi!”

“Ừ, không lên, mười ngày đều không lên, được không?”

Đợi cho tiểu cô nương trở về, Chung Thập Tam lắc đầu, xách lấy búa cùng dụng cụ rời đi. Nói ra cũng kỳ, trên đường đi không thấy bất cứ bóng người nào. Tuy bảo trấn Thanh Khê vốn thưa thớt ít người, nhưng trên đường cái này, hiện tại chỉ còn một mình Chung Thập Tam, đến cả cửa hàng cũng đóng cửa mất.

“Có lẽ là tuyết quá lớn, mọi người đều lười ra khỏi nhà... Ngày hôm nay trở về, củi lửa bổ được nhất định có thể bán giá tốt.”

Tự nhủ lòng, Chung Thập Tam vỗ vỗ tóc, hoà vào gió tuyết rời khỏi thôn trấn.

Đường ngập tuyết trơn trượt, Chung Thập Tam đi trên đường núi cũng đặc biệt coi chừng. Gió lạnh thổi vào mặt, đâm từng đợt từng đợt đến phát đau, nhiều lần suýt nữa khiến hắn trượt chân rơi xuống núi. Hắn chưa từng thấy tuyết lớn như vậy, lại lỡ đánh giá cao bản thân, xem ra khí trời thật đúng là không nên ra cửa. Có điều cũng đã ở trên núi rồi, giờ quay về cũng không có ích lợi gì, Chung Thập Tam chỉ tính toán hôm nay chặt một ít củi, sau khi bán xong cũng đủ dùng vài ngày, cũng không cần ra ngoài nữa.

Cột số củi chặt được thành một bó chắc chắn, vác lên lưng, Chung Thập Tam nhớ tới lời nói của tiểu cô nương với hắn. Nếu trên núi thật sự có Tuyết Yêu, sớm đã xuất hiện rồi, lần này trở về phải trên cây cầu đầu kia một trận. Chung Thập Tam nghĩ kỹ lời sẽ nói, sẽ nói là hắn thật sự gặp Tuyết Yêu, còn suýt nữa chết trên tay yêu quái kia. Một cái miệng lớn dính máu, tóc bạch kim thật dài kéo lê trên mặt đất, nhất định dọa nàng oà khóc.

“Cứu mạng... Cứu mạng... Cứu cứu ta...”

Trong lúc Chung Thập Tam muốn xuống núi, lại nghe thấy những tiếng kêu cứu yếu ớt, ẩn dấu bên dưới gió lạnh gào thét, trong chốc lát không thể phân biệt rõ ràng.

5. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-2: Tuyết Lang (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau một lúc lâu, tựa hồ lại không nghe được rồi. Chung Thập Tam còn cho là mình nghe thấy tiếng gió, tiếp tục đi về phía chân núi. Nhưng còn chưa đi hai bước, tiếng kêu cứu lại vang lên, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, phảng phất ở địa phương cách hắn không xa.

“Ai? Là ai đang hô cứu mạng?” Chung Thập Tam buông củi lửa, cũng giật cổ họng la lên.

“Ta ở chỗ này! Cầu vị này hảo tâm giúp đỡ chút!”

Chung Thập Tam thuận theo phương hướng âm thanh mà tìm qua, liền đột ngột trông thấy một cái dốc nhỏ, cẩn thận từng li từng tí nghiêng người ra nhìn xuống dưới. Thật sự có một người nam tử đang ngồi dưới sườn núi, mặc một thân áo trắng, nếu không phải nhờ mái tóc vừa đen vừa dài kia, thật sự có thể chôn vùi trong tuyết không nhìn ra được rồi.

“Người chờ một chút, ta xuống cứu người!”

Chậm rãi trượt xuống theo sườn núi, Chung Thập Tam hỏi: “Huynh đệ, người sao lại ngã ở đây hả? Trên người có vết thương không?”

Nam tử ngẩng đầu, Chung Thập Tam lại ngây ngẩn cả người.

Chưa nói là nam, dù là nữ nhân, Chung Thập Tam cũng chưa từng thấy qua người đẹp mắt như y.

“Đa tạ vị huynh đài này... Ta là nhân sĩ trấn Thanh Khê, cũng là tiểu phu, vốn định lên núi chặt ít củi, không cần báo được nhiều ngân lượng, chỉ mong có thể bình yên qua mùa đông. Nhưng không ngờ lại không cẩn thận trượt xuống dưới này, còn bị trật chân. Nếu không có huynh đài tương trợ, chỉ sợ phải chết trên núi này rồi.”

Chung Thập Tam nhìn nhìn, thật sự có một thanh rìu rỉ sét nằm bên cạnh chân y, vừa nâng y lên vừa nói. “Người cũng ở trấn Thanh Khê sao? Ta chưa từng gặp qua người. Ta còn tưởng là trên thị trấn chỉ có một mình ta là người đồn củi, không nghĩ tới còn có bạn đồng hành. Người có thể đi đường không?”

Nam tử thử giật giật, nhúu mày lắc đầu: “Sợ là không được.”

“Không có chuyện gì, khổ người ta lớn, người leo lên lưng ta, ta công người đi lên rồi nói sau.” Chung Thập Tam hơi khom lưng xuống. “Đúng rồi, người xưng hô thế nào?”

“Đa tạ.” Nam tử nằm úp sấp lên lưng hắn, cánh tay vòng qua cổ hắn. “Tại hạ không cha không mẹ, không danh không họ, ăn cơm mọi nhà mà lớn, người quê nhà thường gọi ta là Tuyết Lang.”

“Tuyết Lang... Hắc hắc, cũng rất hay.” Da mịn thịt mềm, tựa như tuyết, khó tránh tên gọi như vậy.

Thật vất vả lên tới sườn núi, đường xuống núi cũng không dễ đi, Tuyết Lang im lặng nằm trên lưng Chung Thập Tam, cũng không nói chuyện, Chung Thập Tam liền tìm lời mà nói. “Ai, thân thể người thế này, làm cái gì chẳng tốt, hết lần này tới lần khác đi chặt củi?? Trước kia sư phụ ta thường xuyên nói với ta, cái gì mà tướng tại tâm sinh (Cái tướng thể hiện sự tốt xấu, phúc thọ phú quý sang hèn thọ yếu đều do cái tâm con người sinh ra), làn da người tốt, cũng xác định vững chắc là thông minh, đọc sách viết chữ, nói không chừng còn có thể vinh danh trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông. Dù không được trạng nguyên, làm thầy dạy học ở trường, dù sao cũng khá hơn so với việc làm việc nặng đòi hỏi sức lực này nhiều.”

“Vậy còn người? Người vì sao lại làm cái này?” Tuyết lang hỏi lại hắn, hơi thở trong lúc nói chuyện thổi đến cổ Chung Thập Tam, dĩ nhiên là gió mát hiu hiu, cũng không biết có phải là do bông tuyết lọt vào cổ, tan đi trên da thịt, mới có thể cảm giác lạnh như băng như vậy.

“Ta à, không có đọc qua sách gì cả, chỉ có niệm Kinh Phật.”

“Kinh Phật?”

“Đúng vậy, thật ra ta là người xứ khác đến đây. Những năm chiến loạn lúc trước, bị cha mẹ đưa vào chùa làm hòa thượng. Không tin người vượt đầu ta nhìn một cái, trên đỉnh đầu còn có chấm sẹo (1) nè.”

“Thật đúng là...”

Ngón tay Tuyết Lang nhẹ nhàng chạm vào da đầu Chung Thập Tam, thấp thoáng có chút ngứa, hắn không khỏi sợ run cả người.

Hai người trò chuyện tán gẫu trở về đầu trấn, Tuyết Lang nói. “Thập Tam huynh, người thả ta xuống đi, công đường xa như thế, cũng mệt mỏi rồi.. Còn lại không xa, ta tự mình trở về tiện hơn.”

“Có gì đâu... ta xem nha, bình thường vác củi đều nặng hơn cả người.” Chung Thập Tam vui đùa, cẩn thận buông Tuyết Lang xuống. “Nhà người ở nơi nào? Nếu không ta đỡ người trở về?”

“Không cần.” Trên tóc Tuyết Lang thấm đầy tuyết, Chung Thập Tam nhất thời không phân biệt rõ, đến tột cùng là tuyết trắng hơn, hay hai má y trắng hơn. “Thập Tam huynh có ân cứu mạng, tại hạ suốt đời khó quên.”

“Trên đường đi người đã cảm ơn ta tám lần rồi, đừng lại cảm ơn nữa.” Chung Thập Tam then thùng. “Hai ta hiện tại cũng coi như bằng hữu, ta là cực kỳ cam tâm tình nguyện. từ nay về sau nếu muốn lên núi đồn cưỡi, hai ta kết bạn mà đi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Tuyết lang nói. “Nếu chúng ta gặp lại thì sẽ làm điều đó. Trở về nhanh chút đi, trận tuyết này, càng rơi càng lớn rồi.”

Chung Thập Tam vừa nói chuyện với Tuyết Lang, lúc này nhìn lên, thật đúng là, tuyết trắng rơi nhiều cơ hồ che khuất tầm mắt hẳn, ngay cả con đường phía trước cũng mơ mơ hồ hồ.

“Phải nhanh trở về một chút, người cũng nhanh đi...”

Chung Thập Tam có ý muốn tạm biệt, lại trong chớp mắt, chẳng còn bóng dáng Tuyết Lang.

Sau khi trở về nơi ở, Chung Thập Tam liền tranh thủ cài chặt cửa nhà, cửa sổ gỗ trong phòng nhỏ cũng bị gió đập vào bang bang rung động, coi như lúc nào cũng có thể bị thổi bay. Cũng không biết Tuyết Lang thế nào rồi, chân bị thương, một người đi trở về đừng gặp phải nguy hiểm mới tốt. Cái thể cốt kia, một trận gió cũng có thể thổi bay mất... Sớm biết như thế, mình nên kiên trì tiền y trở về. Hiện tại cũng không cần bất ổn lo lắng.

Trong nội tâm Chung Thập Tam nghĩ đến Tuyết Lang, nhưng hiện tại nếu quay lại tìm kiếm, sợ cũng tìm không được người rồi. Hay là đợi hôm nào sang nhà hàng xóm hỏi thăm một chút.

Đốt một lò than ấm áp, lại ôm bầu rượu ấm người, Chung Thập Tam không khỏi hé mở cửa sổ một chút để nhìn nhìn coi bên ngoài, lập tức quá sợ hãi. Đập vào mắt là một màn trắng xoá, cái gì cũng không thể thấy rõ được. Ngay sau đó, không ít bông tuyết theo gió vù vù thổi vào phòng, lạnh rét thấu xương.

Chú thích:

(1) Chấm sọc: Là mấy chấm như trên đầu ông này:v

6. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 2-3: Tuyết Lang (hạ)

Miệng liên tục niệm “A Di Đà Phật”, Chung Thập Tam tranh thủ thời gian đóng cửa sổ lại, bưng lấy bầu rượu lên uống. Nửa bầu rượu vào trong bụng, thân thể ấm áp không ít. Có điều dường như hắn uống quá nhanh, cả đầu cũng có phần chóng mặt quay cuồng rồi, mí mắt đánh nhau, thế là gục xuống bàn lăn quay ra ngủ. Mơ mớ màng màng cũng không biết đến tột cùng là có ngủ hay không, Chung Thập Tam chỉ nghe có ai đó bên tai đang nhẹ giọng gọi hắn. “Ca, tỉnh lại, ca?”

Hắn là con trai cuối cùng của cha mẹ, sau đó cũng không có đệ muội gì, nhưng mà Chung Thập Tam không biết vì sao, lại cảm giác người này đang thật sự gọi hắn.

Mở mắt ra, Chung Thập Tam lau mặt, âm thanh gió tuyết ngoài cửa sổ dường như đã ngừng. Bỏ đi then cửa nhìn xem bên ngoài, sắc trời không ngờ đã đến nửa đêm. Chung Thập Tam cảm một chiếc đèn lồng trắng nhỏ đi ra, chân đạp trên mặt tuyết lại bay bổng mềm mại, vang tiếng xào xạt.

“Ca, mau tới đây.”

Chung Thập Tam giơ đèn lồng lên, phía trước có một thiếu niên không ngừng ngoắc hắn. “Nhanh một chút, đừng cho người ta thấy.”

Như thực sợ hãi bị người phát hiện, Chung Thập Tam rón ra rón rén đi tới, thò tay vỗ nhẹ lớp tuyết trên đỉnh đầu thiếu niên kia. “Nhìn xem đệ gấp đến vậy, tuyết vừa ngừng đã gọi ta ra.”

Thiếu niên xoa xoa chớp mũi, khuôn mặt ánh lên dưới đèn lồng cực kỳ sinh động. “Là huynh nói, tuyết dừng lại dẫn đệ vào rừng săn thú, cũng đừng đổi ý nha.”

“Không phải ta đi ra rồi sao? Đi thôi, ca sẽ cho đệ bộc lộ tài năng.” Chung Thập Tam sủng nịch cười cười.

“Haha.” Thiếu niên vui cười hạnh phúc đi theo sau hắn.

“Thỏ trong rừng này nha, ngày ngủ đêm ra ngoài, chờ đến trên núi, chúng ta nhìn trên tuyết, chắc chắn xác định toàn là... dấu chân của thỏ.” Chung Thập Tam nói, không khỏi nghĩ thầm, đứa nhỏ này gọi là gì nhỉ, sao vẫn nghĩ mãi không ra.

“Mấy ngày nữa... Vương tiểu thư muốn về nhà chồng rồi.” Nói lời này, ngực Chung Thập Tam bỗng nhiên chua xót, rất kỳ quái. “Đợi nàng đến nhà chúng ta, sẽ là chị dâu của đệ, đệ cũng đừng làm khó nàng như ngày thường, biết không? Đêm hôm đó... Ca cũng uống nhiều mấy chén, ca không trách đệ. Tuy nhiên đệ không phải do cha mẹ thân sinh, nhưng đệ hiểu chuyện như vậy, bọn họ cũng thương đệ rất nhiều, ta đây cũng xem đệ như em trai ruột. Hiện tại tuổi đệ còn nhỏ, thích đi chơi tứ phương, làm gì cũng không sao cả. Nhưng chừng hai năm nữa, vẫn phải lấy vợ, đừng chạy đến câu lan viện tiểu quan quán nữa, những địa phương kia không sạch sẽ.”

“Ai... Từ nhỏ đệ đã bị nhét vào đầu trấn, là cha mẹ nhặt về một mạng cho đệ, tuy nói trên thị trấn cơ hội mỗi nhà đều từng nuôi dưỡng đệ, nhưng theo ta nghĩ, vẫn là nhà chúng ta đối xử đệ tốt nhất, đệ nói đúng không?”

Chung Thập Tam đi lên núi, tiếng bước chân một mực đi theo phía sau đột nhiên biến mất. Hắn giật mình trong lòng, nhanh chóng quay đầu, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

“Tuyết Lang! Tuyết Lang!”

Tuyết Lang... Thì ra cậu tên là Tuyết Lang.

Chung Thập Tam chóng mặt, nhưng vẫn nhìn rõ ràng khung cảnh trước mắt, thanh âm của mình cũng vang lên hữu lực: “Tuyết Lang! Đệ ở đâu?”

“Ca, ca... Cứu cứu đệ!”

Chung Thập Tam lập tức dò tìm theo âm thanh, đèn lồng chiếu lên một dốc nhỏ, Chung Thập Tam hô về phía sườn núi. “Tuyết Lang!”

“Đệ ở chỗ này! Ca, chân đệ đau...”

“Đệ, đệ chống đỡ đi, ta trở về gọi người tới cứu đệ! Nhất định phải chịu đựng lấy!” Chung Thập Tam quay người chạy xuống núi, lòng bàn chân trượt một cái, lăn trên tuyết mấy vòng, may mắn có cây to ngăn cản, mới không mất mạng.

Một cú ngã như thế, lại khiến Chung Thập Tam choáng váng, ngơ ngác ngồi dưới đất.

Vì sao nửa đêm lại muốn lên núi săn thỏ rừng?

Bởi vì muốn ném cậu ấy đi, ném đến nơi thật xa.

“Tuyết Lang là đồ ôn thần, nhà ai dưỡng nó, nhất định phải gặp khó khăn, cũng khó cho cha mẹ người thương nó, còn lưu giữ nó trong nhà.”

“Tiểu tử kia, cứ hai ba ngày là chạy đến quán Như Ý, không chừng lây nhiễm bệnh gì rồi, người phải coi chừng một chút.”

Đêm Trung Thu đó, Chung Thập Tam thật ra cũng không uống nhiều, cái gì hắn cũng nhớ rõ. Nụ hôn trúc trúc của thiếu niên, ngây ngốc mà tiến vào, lại không ngừng hỏi hắn “Có đau hay không?” Như thể người khó chịu là chính bản thân cậu, gần như bật khóc.

“Đệ đã hỏi qua ca ca ở quán Như Ý, bọn hắn nói làm như thế này, ca, huynh có đau hay không? Chúng ta không làm nữa.”

Trên người Chung Thập Tam không đau, nhưng ngực vô cùng đau đớn. Bọn họ không nên trở thành như vậy, Tuyết Lang không hiểu chuyện, hắn làm sao có thể hồ đồ mà bắt đầu... bị cậu mê hoặc tâm trí. Các hương thân nói không sai, Tuyết Lang là ôn thần không rõ lai lịch, là nguy hiểm chết người.

Hắn còn muốn kết hôn, còn muốn sinh hài tử mập mạp.

Chống người dậy, Chung Thập Tam xoa xoa khóe mắt, cũng không quay lại mà đi về chân núi.

“Ca... Đệ đau...”

“Ca, cứu cứu đệ...”

Đừng hô, đừng có hô nữa!

Chung Thập Tam từ nhỏ đã thường xuyên lên núi này chơi đùa, cho nên đường trên núi, hần nhắm mắt cũng đi được. Có điều đêm nay chẳng biết tại sao, hần đi tới đi lui, phảng phất đều lòng vòng luẩn quẩn một chỗ, âm thanh của Tuyết Lang thủy chung vẫn bồi hồi cách đó không xa.

“Ca...”

Chung Thập Tam kinh hô một tiếng, chính mình lại ma xui quỷ khiến đi đến bên cạnh dốc nhỏ, xách theo đèn lồng xem xét, vẫn có thể thấy được mái tóc đen dài của Tuyết Lang.

“Ca, tại sao không đến cứu đệ?”

Tuyết Lang ngẩng đầu, đầu lâu trắng toát đập vào đáy mắt Chung Thập Tam, thê lương làm cho người ta sợ hãi.

“Ah!!!”

Chung Thập Tam kinh hoảng kêu một tiếng, dưới chân giẫm phải không trung, phảng phất giống như ngã vào vực sâu thăm thẳm. Khoảnh khắc cuối cùng, hần nghe tiếng cổ mình vỡ vụn, một tiếng thổ dài vang nhẹ bên tai, hơi thở lạnh buốt.

“Ca, đệ đau.”

Tuyết đầu mùa năm nay, chỉ rơi một ngày rồi ngừng.

Nữ nhi của Vương lão bá là người đầu tiên phát hiện Chung Thập Tam mất tích, kêu khóc muốn vào núi tìm người, bị mẹ nàng tát một cái. Chín ngày sau, Chung Thập Tam vẫn không trở về, Vương lão bá mang theo mấy người hàng xóm láng giềng một đường lên núi, mới tìm được thi thể của Chung Thập Tam. Hần ngã gãy cổ, mất mạng ngay lập tức.

Từ đó trở đi, Tuyết Yêu trong truyền thuyết không bao giờ đến trấn Thanh Khê hại người nữa.

7. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-1: Giọt Nén (thượng)

Ngô Miên từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, do một tay bà ngoại nuôi lớn. Trời sinh chăm chỉ thông minh, tuổi còn trẻ liền đậu chức Tiến sĩ, vốn dĩ rất có cơ hội vào triều làm quan, nhưng Ngô Miên tâm niệm bà ngoại ở nhà, thế là trở lại quê hương mở trường dạy học, được các đệ tử kính yêu. Vốn tưởng rằng từ đó có thể an khang sống qua ngày với bà ngoại, không biết vì sao trời không theo ý người, bà ngoại tuổi già mắc

bệnh nan y, còn chưa kịp ôm cháu chắt đã phải chia lìa nhân gian. Ngô Miên cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, có thể nói là tình thâm ý trọng, tuân thủ hiếu đạo nghiêm ngặt. Người bà vừa ra đi, chính mình cũng bị thương mà bệnh nặng một hồi.

Sau khi bệnh nặng, cả người Ngô Miên gầy đi gầy không ít, cũng không muốn tiếp tục lưu lại vùng đất thương tâm này nữa, dứt khoát bán sạch gia sản, nghĩ đến phải mang theo tro cốt bà ngoại đi ngao du năm sông bốn biển. Cả đời này bà ngoại đều không được ra ngoài thăm thú, hiện tại người cũng không còn, Ngô Miên cảm giác, cảm thấy có rất nhiều chuyện mình chưa bao giờ làm, tốt xấu gì cũng phải bù đắp từng điều từng điều cho đủ.

Đi qua mấy vùng trời non xanh nước biếc, trên đường đi kết giao không ít tri kỷ bạn tốt, lòng dạ Ngô Miên cũng khoáng đạt rất nhiều, dần dần buồn bị thương. Đến kinh thành phồn hoa hưng thịnh ở phương Bắc, trong lúc nhất thời cũng bị hoa mắt.

Hồi tưởng lại, ở kinh thành tựa hồ có một biểu thức bà con xa họ Ngụy, thời nổi khổ có giao tình rất sâu với nhà họ Ngô, chỉ không biết qua nhiều năm chưa từng liên lạc, thân thích nhà này không biết còn nhớ rõ hần hay không. Nghe ngóng đông tây, Ngô Miên cũng tìm được nơi ở của biểu thức, ý định tiến đến tìm nơi nương tựa.

Người đời có câu “nhất biểu tam thiên lý,” (1) biểu thức họ Ngụy này ngược lại đối đãi với Ngô Miên vô cùng thân thuộc, còn đặc biệt sắp xếp một bữa cơm dùng để đãi khách phương xa đến để tẩy trần cho Ngô Miên. Nghe nói đi mất, cũng không khỏi thổn thức một hồi, còn rơi xuống hai giọt nước mắt. Ngụy gia giàu có, nhân khẩu thịnh vượng, cùng thế hệ với Ngô Huyền còn có ba tỷ một huynh, hai đệ hai muội, người một nhà vui vẻ hòa thuận rất náo nhiệt. Ở trong gia đình lớn như vậy, Ngô Miên ngược lại không biết làm thế nào mới tốt.

Ngụy lão gia trong yến tiệc không ngừng tán dương Ngô Miên, thậm chí mở miệng đem gả tiểu nữ nhà mình cho hắn. Ngô Miên được ưu đãi mà kinh sợ, chỉ nói bản thân không xứng với Ngụy tiểu thư như hoa như ngọc. Huống hồ bà ngoại mới mất không lâu, hắn phải giữ đạo hiếu ba năm mới đúng. Ngụy lão gia tuy nói đáng tiếc, trong lòng lại càng vừa ý thưởng thức hắn hơn. Sau yến tiệc mời cơm kết thúc, Ngô Miên say chũn choáng mà trở lại phòng ở, hồi tưởng dung nhan xinh đẹp lại thẹn thùng của Ngụy tiểu thư, tâm làm sao không ngứa ngáy được?

“Này! Này!”

Đang lúc Ngô Miên tâm ý viên mã (2), dưới bệ cửa sổ truyền đến tiếng người.

“Ai lén lén lút lút ở dưới đó thế?”

“Ngô huynh đệ, là ta.”

Hồ nghi mà mở cửa sổ, Ngô Miên nhìn một hồi lâu mới nhận ra được gương mặt đối phương, thì ra là Ngụy đại thiếu gia Ngụy Tuấn Thành. Trong bữa yến tiệc lúc này, từ câu chuyện của những người khác, hắn cũng hiểu được đại khái tình hình trong phủ Ngụy. Ngụy đại thiếu gia tuy nói là con trai trưởng, lại không

được lão gia ưa thích. Vợ chính thức của Ngụy lão gia lúc còn sống tính tình không tốt, hai vợ chồng vốn là không có tình cảm gì, sau khi sinh hạ con trai trưởng liền rời khỏi nhân thế. Ngụy Tuấn Thành không tình thông cảm kỳ thư họa hay bất cứ gì khác, ngược lại ăn uống chơi gái đánh bạc cực kỳ lành nghề. Các nha hoàn đầy tớ thậm chí là huynh đệ tỷ muội gã đều không để vào mắt, Ngụy lão gia càng lúc càng thờ ơ với gã.

Đối với vị công tử tai to mặt lớn trong bụng lại trống trơn này, Ngô Miên cũng không có bất cứ hảo cảm nào, có điều vẫn giữ lễ tiết tối thiểu. “Đại biểu huynh? Đã muộn như vậy, sao còn chưa đi nghỉ?”

“Hà hà.” Ngụy Tuấn Thành cười cười, nói. “Có thể người không biết, hiện giờ cũng chưa phải là muộn, đây là thời điểm thích hợp để vui đùa. Không biết Ngô huynh đệ có nguyện ý cùng đại biểu ca ra ngoài mở mang tầm mắt không?”

Ngô Miên âm thầm thở dài, nghĩ thầm cái tên Ngụy Tuấn Thành này từ nhỏ không có mẫu thân, phụ thân lại không quan tâm, còn phải chịu sự khinh thường của người nhà, thật sự đáng thương lại đáng trách. Bản thân mình cũng không ngại đi theo hắn một lần. “Vậy thì xin đại biểu huynh thông cảm một chút,, tiểu đệ trời sinh tính không thú vị, cũng hi vọng không làm mất hào hứng của huynh.”

Ngụy Tuấn Thành vỗ đùi. “Sao lại như vậy được? Đây là ngày đầu người đến quý phủ, ngày hôm nay ta làm ca ca cần phải mang người dạo vài vòng quanh kinh thành mới đúng, cam đoan người sẽ lưu luyến không muốn về.”

Nếu như Ngô Miên từ lúc đầu đã biết Ngụy Tuấn Thành rốt cuộc muốn đến nơi nào, chỉ sợ hắn không cách nào đáp ứng. Cho đến khi nhìn rõ biển hiệu “Cực Lạc Phường” kia, Ngô Miên mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được lời nói của Ngụy Tuấn Thành. Có lẽ bản thân hắn uống rượu xem hoa sợ bị phụ thân quở trách, mới muốn tạm thời kéo thêm chú cừu non ra thể tội, thực là đáng hận mà.

“Đại biểu huynh, tiểu đệ có chút không khỏe...”

“Ai ai ai, đừng mà, đến cũng đến rồi, vào đây cùng uống vài ly vui vẻ nào.” Ngụy Tuấn Thành túm lấy ống tay áo Ngô Miên, kéo hắn vào bậc cửa, lại để cho tú bà mở một gian phòng ở trên. Chỉ sau chốc lát, mấy người oanh oanh yến yến dừng mãnh đi vào trong phòng.

Mùi son phấn gay mũi khiến Ngô Miên hắt xì một cái, che mũi mũi nhắm mắt lại. Ngô Miên ngồi xuống ghế, ý định không để ý tới Ngụy Tuấn Thành nữa.

“Ồ, đây không phải Ngụy đại công tử sao? Sao lâu nay không đến, tôi cũng sắp quên mất bộ dáng công tử ra sao rồi đó.”

Tiếng nói the thé này khiến cho Ngô Miên cảm thấy có chút kỳ quái, không khỏi mở hai mắt ra một lần nữa, nhìn kỹ, trên mặt không khỏi đỏ bừng. Người trước mắt ngồi trong lòng Ngụy Tuấn Thành tuy rằng ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhưng âm thanh đè nén lại từ cổ họng là của nam nhân, bộ ngực bằng phẳng, hầu kết bật ra. Rõ ràng là nam nhân! Nhìn nhìn những người khác hầu hạ bên cạnh, thì ra đều là một đám thiếu niên bộ dạng tuấn tú, nhưng nam không ra nam, nữ không ra nữ, làm Ngô Miên thực không biết

nên chán ghét hay nên đồng tình.

Khá lắm Ngụy Tuấn Thành, vốn tưởng rằng “Cực Lạc Phường” này chỉ là kỹ viện bình thường, không nghĩ tới gã lại có sở thích đồng bóng như thế này.

Ngụy Tuấn Thành một tay ôm lấy người kia, bàn tay không an phận mà di động: “Người cái tiểu tao này, nhìn thấy nam nhân khác, liền không nhớ rõ bổn thiếu gia rồi hả?”

“A... Ta nói giỡn mà thôi, nào dám quên mất công tử chứ?” Tiểu quan kia hô hấp dồn dập, ánh mắt quyến rũ phía trên lại nhìn về phía Ngô Miên. “Vị này ta nhìn lạ mặt, sao chỉ ngồi mà không nói lời nào?”

Ngụy Tuấn Thành vốn thấy Ngô Miên được phụ thân ưa thích nên mới kéo hắn đến đây, lỡ như việc mình đến tiểu quan quán bị phát hiện, ít nhất cũng có người đệm lưng. Mục đích hôm nay đạt được, gã chẳng quản Ngô Miên như thế nào nữa, chỉ lo vui vẻ khoái hoạt cho bản thân. “Hắn nha, là tên đầu gỗ dần dần đến từ nông thôn. Ta cũng chẳng quản hắn, ca ca lại muốn người lắm rồi...”

Ngô Miên cảm thấy buồn nôn, thừa dịp Ngụy Tuấn Thành đang say mê liên vội vội vàng vàng lao ra khỏi phòng. Bốn phía xung quanh đều vang lên âm thanh dâm dăng. Hắn thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này một chút, bước chân càng lúc càng nhanh. Ngay lúc gần bước đến cầu thang, lại có một bóng người không biết từ đâu xông đến. Ngô Miên không kịp dừng lại, liền va mạnh vào y.

“Ồi!”

Chú thích:

(1) Nhất biểu tam thiên lý: phép ẩn dụ về quan hệ họ hàng, gia đình, hoặc đề cập tới các mối quan hệ họ hàng đó. Trong trường hợp này Băng nhi tác giả muốn nói họ hàng có xa cũng là người nhà —

(2) Tâm ý viên mã: Tâm nhẩy nhót như khỉ, ý nghĩ lỏng lẻo như ngựa, miêu tả trạng thái tâm trí cứ không ngừng tán gẫu, miên man chuyện trò chẳng dứt. Nguồn: Tâm Ngã.

8. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-2: Giọt Nén (trung)

Lực đạo đối phương không nhỏ, khiến Ngô Miên bị đâm phải liên tục lùi về sau vài bước. Vạt áo phía trước tung bay, toả ra một mùi hương thoang thoang, như có như không, lại để cho hắn thất thần.

“Đi đường không có mắt sao?”

Ngô Miên nghe giọng điệu y khó chịu, ngẩng đầu vừa muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng thấy khuôn mặt người nó cực kỳ tuần tú, mặt mày ngũ quan tinh xảo như vẽ, mặc một bộ áo đỏ, càng làm nổi bật da thịt óng ánh trắng noãn của y. Lúc này có lẽ bởi vì tức giận, hai gò má ửng hồng, làm cho Ngô Miên lập tức chuyển sang dúi mù.

“Phốc...” Người nọ thấy mặt hắn ngu ngơ đại ra, bỗng nhiên cười ra tiếng, khiến toàn bộ hành lang dường như bừng sáng. “Hiện tại con mắt ngược lại dài ra rồi, sao lại nhìn chòng chọc người khác không dứt thế?”

Ngô Miên nghe được y đang trêu chọc, lập tức xấu hổ không thôi, khuôn mặt đỏ hồng khẽ cúi đầu “Thất lễ.”

Nói xong, lại nhin không được giương mắt vụng trộm nhìn y, nam tử mặc áo đỏ cũng đứng thoải mái mặc cho hắn nhìn ngắm. Nếu nói ở bữa tiệc tẩy trần nhà họ Ngụy, vẻ đẹp Ngụy tiểu thư kia chỉ đẩy lên lòng ngưỡng mộ của những nam tử bình thường, như vậy hiện tại Ngô Miên nghe thấy tim mình bối rối đập bình bịch, cũng không biết có nghĩa là gì.

“Xin hỏi tôn tính đại danh công tử?” Nhưng người nọ lại mở miệng trước.

“Họ Ngô, Ngô Miên.”

“Không ngủ sao?” Nam tử mặc đồ hơi nghiêng đầu, ngạc nhiên nói. “Cái tên thật là thú vị, buổi tối người không có ngủ sao?”

Ngô Miên cười chê hai tiếng, sờ lên cái mũi, trên chóp mũi đều là tầng mồ hôi ướt át. Không biết người trước mắt có địa vị như thế nào, trên người có sức hấp dẫn mạnh liệt đầy khó hiểu, dù y chỉ tùy tiện nhúc nhích, Ngô Miên cũng bị y lôi cuốn, thật sự quái dị.

“Vào đi.” Nam tử nghiêng người, mở cánh cửa phòng bên cạnh ra.

“Ồ?” Ngô Miên vừa nãy cũng không có chú ý ở đây lại có một gian phòng, còn chưa nghĩ kỹ đến tột cùng nên đáp đáp ứng hay là chối từ, đã nghĩ thấy một làn gió thơm ngát, bản thân cũng đi vào phòng rồi.

Nam tử trở tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh bàn rót hai chén rượu: “Lần đầu tới Cực Lạc Phường này sao?”

“Hả? ...Ừ.” Ngô Miên gật gật đầu, đồng thời bắt tri bắt giác nhìn chung quanh, chỉ thấy trong phòng có rất nhiều nến đỏ, sắc màu kia tựa hồ đặc biệt tiên diễm, cũng giống như xiêm y trên người nam tử ấy.

“Nhìn bộ dáng ngây ngô của ngươi cũng đủ biết rồi. Đến đây nào Ngô công tử, chúng ta uống một chén.” Y ngoắc... một ngón tay, Ngô Miên chậm chạp đi qua, nhìn y, nuốt nuốt nước miếng một cái, sau đó nâng chén rượu lên, uống cạn sạch.

“Người chậm một chút, loại rượu này rất nặng.” Nguyễn Hồng Y nhắc nhở hần, giọng điệu nhẹ nhàng, không giống với những... tiểu quan vừa rồi cố gắng uốn éo cổ họng nói chuyện, âm thanh mềm mại này so với bọn họ còn êm tai hơn nhiều.

Ngô Miên hỏi y. “Người tên là gì?”

“Hồng Y.” Đôi môi của hần nhẹ nhàng mở ra, tiếng nói êm đềm. “Nguyễn Hồng Y.”

Sau đó y lại rót cho Ngô Miên một ly rượu, hần không nói hai lời lại một ngụm uống hết, dòng rượu ấm áp chảy xuống, nóng bỏng trong bụng. Hần có chút không nghĩ được, người như Nguyễn Hồng Y này, sao lại luân lạc đến lan viện pháo hoa? Mỗi ngày bán rẻ tiếng cười, dùng sắc câu tình người, trong lòng của y cảm thấy như thế nào? Không khó chịu sao?”

Suy tư như thế, bản thân ngược lại khó chịu lên. Nguyễn Hồng Y phảng phất lúc ẩn lúc hiện trước mặt hần, Ngô Miên vươn tay muốn giữ y lại.

“Ta đã sớm nhắc nhở Ngô công tử, rượu này rất lợi hại.” Nguyễn Hồng Y tiến lên đỡ lấy Ngô Miên, Ngô Miên ngã vào bộ ngực hần, lại ngửi được cổ hương khí kia, đầu chóng mặt ê ẩm, người cũng bị kéo lên giường. Sau đó một bàn tay lạnh buốt đặt lên trán hần, dịu dàng vuốt ve.

“Ngô công tử, trước kia đã từng làm chuyện ấy chưa?”

Hơi thở Nguyễn Hồng Y luẩn quẩn bên tai, giọng điệu mập mờ quyến rũ, Ngô Miên chỉ cảm thấy dựng tóc gáy, mạnh mẽ rụt cổ lại, vật giữa hai chân đã bắt đầu rục rịch cứng rắn. “Chưa, chưa có.”

“Vậy... ta dạy người nhé.” Bàn tay vốn dĩ trên trán Ngô Miên thuận theo gương mặt, cái cảm của hần, một đường vỗ về chơi đùa xuống phía dưới, lướt qua lồng ngực nở nang, bụng dưới, cuối cùng chụp lên tên nhóc đã cứng rắn giữa hai chân.

Ngô Miên giật mình một cái, bật ngồi dậy, đầu đụng vào đầu Nguyễn Hồng Y, va chạm như thế, người cũng tỉnh táo hơn: “Không, không không không không...”

Nghe hần nói liên tục chữ “không,” Nguyễn Hồng Y bưng lấy cái trán bị đụng đau của mình, hai mắt dịu dàng rưng rưng: “Ngô công tử, người ghét bỏ Hồng Y sao? Hồng Y đến nay vẫn là thanh quan, gặp công tử lương thiện tin cậy, vốn định giao phó thân thể sạch sẽ cho công tử, lại không nghĩ rằng...”

“Không, ta cũng không phải có ý kia.” Ngô Miên tự nhận biết ăn nói, lúc này lại ngốc đến mức cơ hồ cắn đầu lưỡi, chỉ có thể cầm chặt tay Nguyễn Hồng Y, thối thối cái trán bị hần đụng đau. “Ta thật tâm thích người, ta, ta cũng muốn người... Nhưng chính là bởi vì ưa thích, cho nên mới thương tiếc, ta muốn đợi đến lúc ta chuộc thân cho người, người có hiểu không?”

“Chuộc thân?” Mặt Nguyễn Hồng Y lộ vẻ kinh ngạc, rồi sau đó cười cười không rõ ràng, vẻ buồn bã điềm

đạm đáng yêu lúc này nhanh chóng tiêu tán. “Người quả thật là một kẻ ngu... Được rồi, người đi đi.”

Ngô Miên không biết câu nào của mình chọc giận y, chỉ luống cuống nhìn Nguyễn Hồng Y: “Người không tin ta?”

Nguyễn Hồng Y thu hồi chén rượu, giọng điệu dẫu diêm sự khinh thường nhàn nhạt. “Đợi người tích lũy đủ ngân lượng rồi lại đến a, chẳng qua nhìn bộ dáng nghèo kiết hủ lậu của người, cũng không có vẻ gì có thể chuộc thân được cho ta. Xem ra ta không thể trông cậy vào công tử rồi, mời về.”

“Người...” Ngô Miên đứng dậy từ trên giường, hần cảm thấy phần nộ, lòng thực sự chua xót, tức giận vì mình bị xem nhẹ, chua xót vì tình cảnh của Nguyễn Hồng Y. Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng thoát cái đã khắc sâu vào tâm can đáy lòng Ngô Miên, làm thế nào cũng không dứt ra được, ngược lại càng đậm càng sâu.

“Ngày mai ta lại đến.”

Ai...

Phía sau vang lên một tiếng thở dài vô cùng nhẹ nhàng.

9. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 3-3: Giọt Nén (hạ)

Tuy nói bị nhục nhã một phen, nhưng nhiều ngày liên tiếp Ngô Miên đều không nhịn được, vẫn đến Cực Lạc Phường tìm Nguyễn Hồng Y. Hần hiểu rõ đây không phải địa phương gì tốt đẹp, nhưng Nguyễn Hồng Y lại là một người cực tốt. Ngô Miên thừa nhận hẳn vốn chỉ mê luyện nhan sắc của Nguyễn Hồng Y, nhưng trong thời gian dài, hẳn cũng bắt đầu dần dần hiểu rõ và thưởng thức nội tâm của y. Nguyễn Hồng Y rất giỏi đánh đàn, ngâm thơ, xuất thân thư sinh học trò, bất đắc dĩ gia cảnh suy sút lại bị người tính kế, năm mười ba tuổi đã bị bán vào Cực Lạc Phường. Biết được thân thế của y, Ngô Miên càng thương xót y hơn.

Nguyễn Hồng Y vốn cũng là con một được cha mẹ yêu thương che chở trong tay, hơn nữa người tràn đầy học thức, khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo mà nói chuyện cay nghiệt, Ngô Miên cũng không thèm để ý những điều này, ngược lại cảm thấy y rất chân thật. Duy chỉ có một điều Ngô Miên cảm thấy kỳ quái, mỗi lần hẳn đi tìm Nguyễn Hồng Y, cho dù là ngày hay đêm, trong phòng y cũng sẽ đốt tám ngọn nến. Trước khi ngọn nến cuối cùng dập tắt, Nguyễn Hồng Y sẽ vội vội vàng vàng đuổi Ngô Miên rời đi, dù chuyện trò trước đó có hợp ý vui vẻ đến đâu, tuyệt đối cũng không thể tiếp tục được, đây là quy định của Nguyễn Hồng Y.

Hôm nay Ngô Miên lại muốn đi ra ngoài, đi đến nửa đường lại bị Ngụy tiểu thư chặn đường, tiểu cô nương xấu hổ tao nhã gọi hẳn một tiếng “Biểu ca,” muốn hẳn cùng đến miếu dâng hương với nàng.

Ngô Miên chối từ không được, đành phải đi theo. Lúc ngồi lên kiệu, Ngụy tiểu thư ríu ra ríu rít nói không

ngừng, Ngô Miên trầm nghĩ chầm dứt nhanh một chút mà đi gặp Nguyễn Hồng Y, bởi vậy nàng ta nói cái gì hắn cũng không thật sự lắng nghe. Cổ kiệu đi đến một con đường nhỏ vắng vẻ, Ngụy tiểu thư bỗng nhiên run rẩy toàn thân, ngang nhiên xông về phía Ngô Miên.

Ngô Miên lần này mới tỉnh táo lại, không được tự nhiên mà tránh thoát.

Ngụy tiểu thư mặt như hoa đào, e lệ nói: “Biểu ca, nơi này cực kỳ đáng sợ, nếu không phải cần đi qua đây, tiểu muội cũng sẽ không làm phiền biểu ca đến đây với ta.”

“Sao lại như vậy?”

“Còn không phải hoạ do đại ca gây nên.” Ngụy tiểu thư do dự một chút, tựa hồ có chút khó xử, không biết có nên nói hay không, nhìn mặt Ngô Miên, cuối cùng quyết định mở miệng. “Biểu ca, việc này ta kể huynh nghe, nhưng huynh cần phải giữ bí mật cho Ngụy gia chúng ta, đừng có kể cho người thứ ba nhé.”

“Đó là tất nhiên.” Ngụy lão gia khoan hậu tiếp đãi hắn, cái gì nên hỏi cái gì không nên nói, trong lòng hắn hiểu rõ.

Ngụy tiểu thư thở dài, nói. “Thân muội muội ta đây cũng không có ý gì, đại ca trời sinh tính không tốt lại lưỡi nhác, suốt ngày gây rắc rối bên ngoài, không được cha ưa thích. Tám năm trước còn gây hoạ mất mạng người...”

Ngô Miên kinh ngạc hỏi: “Mạng người?”

“Suyt, khê một chút.” Ngụy tiểu thư như chim sẻ sợ hãi, nhìn xung quanh rồi nói nhỏ. “Khi đó ta còn nhỏ, có nhiều chuyện cũng quên rồi, chỉ nhớ rõ đại ca thích đi một nơi không sạch sẽ gọi là ‘Cực Lạc Phường,’ còn thích một tiểu quan. Tiểu quan đó cũng thật sự đáng thương, năm đó mới mười ba tuổi, xuất thân trong sạch lại bị người ta bán vào quán tiểu quan. Đại ca dây dưa, suốt ngày đi tìm cậu ta bảo muốn chuộc thân mang về nhà, tiểu quan không chịu nghe theo.”

Ngô Miên như thể nhớ tới điều gì, tim đập loạn thành thịch trong lòng. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Ngụy tiểu thư ôm lấy ngực, nói. “Đại ca bị cậu ấy làm cho mê mẩn, đơn giản chỉ muốn có được người, tiểu quan kia trốn khỏi Cực Lạc Phường, đại ca mang theo mấy gia đình đi bắt. Ngay ở con đường chúng ta vừa mới đi ngang qua, dùng bao tải trói lại mà đánh... Đợi đại ca lấy lại tinh thần, tiểu quan kia đã ngừng thở.”

Nói đến đây, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Ngụy tiểu thư lạnh lẽo run rẩy không ngừng.

Bàn tay Ngô Miên trên đầu gối siết chặt lại. “Tiểu quan kia, tên gọi là gì?”

“Ta chỉ nhớ rõ đại ca vào thời gian ấy, suốt ngày ồn ào gọi gì mà... Hồng Y.”

“Giết người thì đền mạng.” Ngô Miên nghiêng rằng nghiêng lợi. “Ngụy Tuấn Thành hẳn không sợ gặp báo ứng sao? Đời này còn có vương pháp hay không hả?”

Ngụy tiểu thư thấy hắn như thế, không khỏi khần trương mà lùi về phía sau. “Cái đó cũng không phải đại ca tự mình động tay, huống chi người chết cũng là một tiểu quan mà thôi... Cha tuy nói không thích đại ca, xảy ra chuyện như vậy, tức thì tức, dù sao vẫn là cốt nhục ruột thịt, cũng phải giải quyết giúp hắn một chút. Sau đó, ngày này hàng năm ta đều đi thắp nhang, mong có thể giảm bớt tội nghiệt cho đại ca.”

Giảm bớt tội nghiệt cho Ngụy Tuấn Thành? Giảm bớt tội nghiệt cho Ngụy Tuấn Thành...

Còn người, ai đến siêu độ cho người đây, Hồng Y...

Nội tâm Ngô Miên quặn đau, cơ hồ muốn bật khóc

Ngô Miên không biết bản thân mình làm cách nào đến được Cực Lạc Phường, hắn ném cho tú bà một thỏi bạc, vội vàng lên lầu mở cửa phòng Nguyễn Hồng Y. Những ngày trước, chưa bao giờ cẩn thận chú ý qua, trên khung cửa phòng có dán hai tấm bùa vàng.

Nguyễn Hồng Y ngồi đối diện gương, nghe thấy tiếng vang phía sau liền quay đầu giận dữ nói. “Sao hôm nay người lại lỗ mãng như thế? Say rượu rồi hả?”

“Hồng Y, ta biết hết rồi.” Ngô Miên nói.

Nguyễn Hồng Y khẽ giật mình: “Biết cái gì?”

“Người, người...” Ngô Miên nói từng chữ chữ, tim lại đau đốn từng lần. “Tám năm trước, người đã qua đời...”

“Đừng nói nữa!” Nguyễn Hồng Y bỗng dưng ngắt lời hắn, bưng lấy lỗ tai thê lương mà hô to. “Người đi ra ngoài, đừng đến gặp ta nữa!”

Ngô Miên không quan tâm mà xông lên phía trước, một tay ôm lấy Nguyễn Hồng Y. Thân thể của y rất nhẹ, thật lạnh, ôm vào trong ngực lại như thể cái gì cũng không có, nhưng Ngô Miên lại cảm giác bản thân mình đã có được tất cả.

“Người không sợ ta?”

“Sợ cái gì, ta thích người.”

Vừa dứt lời, ngọn nến cuối cùng trên cây nến đỏ bỗng nhiên lui tắt, trong phòng lập tức trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đừng nhìn...” Nguyễn Hồng Y thống khổ vươn tay che khuất mặt mình.

Ngô Miên cầm lấy bàn tay mềm nhũn lại lạnh như băng của y, chậm rãi kéo xuống, chỉ thấy hai mắt y nhắm nghiền, giọt nước mắt màu đỏ như máu chảy ra từ khóe mắt, theo hai gò má một mực rơi đến cằm.

“Tí tách.”

“Tí tách.”

Từng giọt rơi lên mu bàn tay Ngô Miên, phảng phất như những đoá hoa đỏ rực. Hắn lại ngửi thấy hương vị này, đúng vậy, mùi thơm giống như đúc với ngọn nến trong phòng. Ngô Miên cảm thấy cảnh tượng chung quanh cũng bắt đầu dần dần mơ hồ. Hắn chỉ thấy được gương mặt của Nguyễn Hồng Y, thấy được hai dòng huyết lệ dưới khóe mắt. Ngô Miên chợt nghe thấy mình nói:

“Ta đi giết hắn. Giết hắn.”

Nguyễn Hồng Y ôm mặt Ngô Miên, nhích tới gần, bốn phiến môi chậm rãi chất chồng. Môi của y mềm mại, hương thơm trên người càng thêm đậm đà.

Y đưa cây nến đỏ chỉ còn lại một nửa cho Ngô Miên.

“Nếu người thật sự muốn báo thù cho ta... Vậy cầm nó đặt trong phòng ngủ Ngụy Tuấn Thành, đốt lửa lên.”

Con trai trưởng của Ngụy gia chết bất đắc kỳ tử trong một đêm.

Gã được hạ nhân phát hiện vào sáng sớm, toàn thân cứng ngắc, khuôn mặt hoảng sợ tột cùng, dùng tư thế vắn vẹo nằm trên giường. Trang phục gã vẫn hoàn hảo không tổn hao, không giống bị kẻ xấu tập kích. Không ai biết gã đã gặp phải chuyện gì trong đêm hôm ấy.

Đồng thời vào đêm đó, Ngô công tử Ngô Miên có ước định thông gia với tiểu thư họ Ngụy cũng đột nhiên mất tích, từ đó xa ngút ngàn dặm không tin tức, chẳng ai biết đi đâu.

10. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-1: Kiều Nhị Công Tử (thượng)

Đã đi rất nhiều ngày đường, Ôn Đường Ngạn cuối cùng tìm được một cái nhà nhỏ cũ nát trong rừng cây để nghỉ ngơi, cái nhà này dường như đã bỏ hoang từ lâu. Chắc hẳn đây từng là nơi nghỉ mát vui đùa của gia đình nào đó, đến hôm nay lại hoang phế, tiêu điều lạnh lẽo.

Ôn Đường Ngạn tùy tiện tìm một bậc thang mà ngồi xuống, bầu trời bỗng tí tích tí tách rơi mưa. Mưa từ lúc ban đầu chỉ như tơ mỏng, nhưng không lâu sau lại dần dần lớn lên, chẳng biết lúc nào mới có thể ngừng lại.

Y lau nước mưa trên mặt, ngửa đầu nhìn bầu trời mờ mịt tăm tối, vô thức thở dài.

Tên đề bằng vàng, hạng Thám Hoa, vốn là chuyện cực kỳ vui sướng, nhưng Ôn Đường Ngạn cá tính ngay thẳng, nói sai lại không tự biết, đặc tội với không ít quan viên. Hoàng Thượng cũng không thích y, nên phái y đi đến một huyện thành nhỏ làm chức quan thất phẩm tép riu, đường xá xa xôi lại không người hộ tống, chỉ đành tự mình đi đến.

Nhà đột còn gặp đêm mưa! Trước đó không lâu, y lại gặp một bọn đạo tặc gian ác muốn cướp hành lý của y, Ôn Đường Ngạn lại là một thư sinh văn nhược, làm sao địch nổi những kẻ tráng hán cao lớn thô kệch kia, không chỉ là lộ phí, ngay cả quan ấn và công văn tiền nhiệm đều bị kẻ cướp đoạt đi. Cũng may còn lưu lại được một mạng, bên người còn có chút bạc vụn có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Đã viết một phong thư thông báo tình huống gửi về kinh thành, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể đưa đến tay thánh thượng. Một lần gửi thư như vậy, lại phải mất không ít thời gian.

Mặc dù như thế, Ôn Đường Ngạn vẫn không muốn thay đổi cá tính quật cường của mình, bộ dáng a dua nịnh hót như thế, y làm không được. Ai nói huyện lệnh nhỏ không thể có chí lớn? Nếu như đã làm quan, thì phải nhớ rõ hai chữ thanh liêm, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, mang phúc đến cho con dân mới là đúng đắn.

Đi vào phòng trong, giường ngủ và bàn đều có sẵn trong phòng, chỉ là phủ dày tro bụi. Ôn Đường Ngạn nhanh chóng dọn dẹp một chút, thấy thời gian không còn sớm, cũng có ý định nằm xuống nghỉ ngơi. Lại mơ hồ nghe được một chuỗi tiếng chuông thanh thủy vang lên ở bên ngoài. “Leng keng... leng keng...” một tiếng sau càng rõ ràng hơn tiếng trước.

“Ai?”

Không phải là chó mèo nhà ai lạc đường đến cánh rừng này muốn tìm chỗ trú mưa chứ?

“Leng keng... leng keng...” Tiếng chuông lục lạp vẫn vang lên như cũ, hoà lẫn với tiếng mưa, cũng có chút ít êm tai.

Ôn Đường Ngạn đẩy cửa phòng ra, cầm lấy cái dù đi đến sân sau tìm kiếm nơi phát ra tiếng chuông. Có điều mưa thật sự quá lớn, gió lại cơ hồ muốn thổi bay thân thể hắn. Tiếng “leng keng...” lại vang lên giòn giã, ở ngay phía sau Ôn Đường Ngạn. Y xoay người, chỉ thấy được một đôi chân trần trắng nõn, trên mắt cá chân là một chiếc chuông vàng. Cặp chân kia ở trước mặt y lắc lắc...

“A! Quý!” Ôn Đường Ngạn sợ đến mức ném ô đi, sắc mặt trắng bệch đặt mông ngồi xuống mặt đất lầy lội. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người tóc tai bù xù đang ngồi ở trên cành cây. Gió lùa qua nhánh cây liên tục lay động, người nọ lại không nhúc nhích chút nào, còn ngồi rất vững vàng kiên cố.

“Người là ai?” Hắn mở miệng, là giọng nói nam nhân trong trẻ nhưng lạnh lùng.

Tử bất ngữ quái lực loạn thần, tử bất ngữ quái lực loạn thần! (: *Khổng Tử không nói về bốn điều: quái dị, dững lực, phản loạn, quỷ thần.*)

Ôn Đường Ngạn xấu hổ đứng dậy, xiêm y đã ướt đẫm, cũng không quản chiếc ô bị bẩn mà cầm lên che mưa. “Tiểu sinh họ Ôn, tên Ngạn. Trên đường đi qua nơi đây muốn tìm địa phương nghỉ chân, vốn nghĩ rằng nơi đây không người ở. Không nghĩ lại quá nhiều công tử, mong công tử thứ lỗi, nếu không ngại...”

“Dài dòng.”

Nam tử cắt ngang lời khách sáo, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, đứng thẳng tắp trước mặt Ôn Đường Ngạn. “Đi theo ta.”

Nói xong, theo lối quen trở về nhà trong màn mưa. Xem ra là chủ nhân của căn nhà này rồi.

Trở lại trong phòng, vị công tử kia sột soạt tìm ra hộp diêm, thấp ngọn đèn sáng lên, bốn phía thoát cái sáng sủa. Lúc này Ôn Đường Ngạn mới nhìn rõ mặt của hắn, có lẽ ở lâu trong cơn mưa xối xả, sắc mặt hắn rất trắng, một đôi mắt phượng hẹp dài, khóe mắt có hơi hướng lên, sắc môi cũng nhạt màu, trên cằm còn vương lại bọt nước.

“Lau lau đi. Sau đó thay bộ này.” Người nọ đưa qua một tấm khăn vải và một bộ quần áo sạch sẽ.

Ôn Đường Ngạn lúc này mới phát giác bản thân đang ngăn người nhìn hắn, cuống quýt tiếp nhận đồ đạc rồi nói lời cảm tạ, bên tai có chút nóng lên. “Cảm ơn công tử.”

Hắn không hề trả lời Ôn Đường Ngạn, trực tiếp cởi áo quần mà lau chùi thân thể. Cho dù đều là nam tử, Ôn Đường Ngạn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, quay lưng đi lau khô trên nước mưa trên người rồi thay y phục. Chỉ nghe âm thanh “leng keng leng keng” phía sau vang lên không dứt, quanh quẩn khiến người ngứa tâm, cuối cùng nhịn không được quay đầu lại, trộm nhìn một cái. Người nọ đang ngồi ở trên giường tỉ mỉ lau chân, ngón chân trắng nõn, móng chân được chăm sóc mượt mà bóng loáng.

Ánh mắt Ôn Đường Ngạn lại hướng lên trên, thấy được chiếc chuông vàng đeo trên cổ chân hắn. Nhờ có

ánh sáng, y có thể dễ dàng nhìn thấy ba chữ được khắc trên chiếc chuông lục lạc: Kiều Vô Song.

Chắc hẳn là tên họ của vị công tử này.

Nhưng khi Kiều Vô Song phát hiện Ôn Đường Ngạn đang nhìn hắn chòng chọc, liền ngừng động tác. Trên người hắn vừa mới thay một chiếc áo trắng, lại chưa kịp mặc quần, nâng một chân lên đặt tại mép giường. Vật giấu giữa hai chân như ẩn như hiện. “Tới đây.”

Ánh mắt Ôn Đường Ngạn suýt nữa dính chặt trên da thịt hắn không dời đi được, bị Kiều Vô Song gọi một tiếng như thế, lại như bị ma nhập mà đi về phía giường. Y rõ ràng biết được bản thân đang làm chuyện gì, hơn nữa vẫn đang cảm thấy kinh ngạc, nhưng y lại không có cách nào khống chế cự tuyệt được.

11. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-2: Kiều Nhị Công Tử (trung)

Cho dù từ cửa ra vào đến giường chỉ là một khoảng cách ngắn ngủn, nhưng Ôn Đường Ngạn lại cảm thấy dài đằng dặc, bước từng bước một lại đi mãi không tới. Đợi đến lúc nhìn thấy rõ dung nhan Kiều Vô Song, chân y cơ hồ mềm nhũn mà quỵ rạp xuống bên giường. Ôn Đường Ngạn cảm thấy xấu hổ vì cảm xúc này vô cùng, y cũng không biết chính mình lại là người mê nam sắc như vậy. Nhớ rõ lúc trước vừa đạt danh hiệu thám hoa, bao nhiêu người muốn đến nịnh bợ y, mở tiệc chiêu đãi y, thậm chí còn mang đến cho y rất nhiều nha hoàn thị thiếp trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, đều bị y quyết đoán từ chối từng người. Không ngờ hôm nay gặp được một Kiều Vô Song như thế, Ôn Đường Ngạn tựa như mất hồn lạc phách.

“Người đến tốt cùng là ai?” Ôn Đường Ngạn nâng cằm của hắn, cảm giác được hơi thở hắn phả lên mặt mình lạnh lạnh.

“Kiều Vô Song.” Hắn nói như vậy, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới của Ôn Đường Ngạn.

Ôn Đường Ngạn buông màn lụa, tựa vào người hắn, hạ thể gắng gượng không ngừng lè mề quần lấy bấp đùi trơn mềm của hắn. “Không đúng, người là yêu tinh trên núi? Có phải yêu quái hay không?”

“À...” Kiều Vô Song cười khê, ngậm lấy vành tai Ôn Đường Ngạn, ôm lấy y trở mình một cái. “Tử bất ngữ quái lực loạn thần.”

Nhìn hắn cũng không cường tráng, khí lực lại rất lớn, Ôn Đường Ngạn cảm giác mình muốn hòa tan trong lồng ngực của hắn, không thể động đậy. Chỉ có thể dùng đôi tay vuốt ve lưng tung trên người hắn. Thân thể Kiều Vô Song quả thực như hàn ngọc, vừa mát vừa trơn, vừa chạm vào lại không nở buông ra nửa phần. Bàn tay Ôn Đường Ngạn tiến đến trước ngực hắn, khẽ ngắt đầu vú xinh xắn một phát. Kiều Vô Song cũng học bộ dáng của y, cách quần áo xoa nắn hai viên đậu trên ngực y. Sau đó còn cúi đầu xuống liếm mút, khiến cho quần áo y thấm ướt một mảng.

Ưm...Ưm... Vô Song...” Ôn Đường Ngạn ôm đầu của hắn, bắt đầu đưa ngực mình... vào sâu trong miệng hắn.

Kiều Vô Song cởi quần áo, lại đùa bốn đầu vú và rốn trong chốc lát, dẫn dắt bàn tay Ôn Đường Ngạn đặt lên vật nam tính của mình. “Cứng quá rồi, thay ta sờ nó được không?”

Ôn Đường Ngạn cầm lấy vật to lớn kia, trong lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi. Vật này cũng đồng dạng với Kiều Vô Song, thẳng tắp lại xinh đẹp, nhan sắc cũng đặc biệt sạch sẽ, Kiều công tử chắc chắn cũng giữ mình trong sạch. Từ trên xuống dưới triệt động vài lần, đảo quanh trên đỉnh vật lớn kia, chất lỏng trơn mượt óng ánh nhanh chóng rỉ ra, bộ dáng Kiều Vô Song giữa cổ thở dốc thật sự rất quyến rũ. Ôn Đường Ngạn càng nhìn vật lớn kia càng thấy vui vẻ, không khỏi cúi người xuống dưới dùng miệng ngậm lấy, không nặng không nhẹ mà mút, lại chậm rãi nuốt thật sâu vào trong yết hầu.

“A, a... Đường Ngạn, không được... A...” Kiều Vô Song bị y kích thích mà kêu, lên, ngón tay sờ mò bầu vào tóc y. Cho dù chỉ là tiếp xúc đơn giản như thế, Ôn Đường Ngạn cũng cảm giác thoải mái để chịu không thôi.

Sau một lúc phun ra nuốt vào, phân thân của Kiều Vô Song đã trưởng lớn đến cực hạn, sáng trong ướt át. Miệng Ôn Đường Ngạn cũng bắt đầu mỗi nhử, y chỉ hận không thể ngậm luôn hai quả cầu bên dưới vào trong miệng mà mút một chút. Bụng dưới của y cũng bắt đầu nóng bừng lên. Nhớ lúc còn trẻ chưa hiểu chuyện đã từng xem qua sách long dương, đối với chuyện giao hợp của nam tử và nam tử, Ôn Đường Ngạn cũng không phải không biết. Y mở đùi của mình ra, đẩy ngón tay thắm đầy nước bọt trơn trượt vào hậu huyệt, cảm giác dị vật nhét đầy trong cơ thể cũng không tốt, nhưng nếu như vật kia là một bộ phận thân thể của Kiều Vô Song, thì đó lại là một chuyện khác.

Ngón tay ra ra vào vào hậu huyệt điểm hồng, đi vào kéo ra tạo nên những âm thanh dâm mỹ. Kiều Vô Song ngơ ngẩn nhìn chòng chọc chỗ kia. Ôn Đường Ngạn nhìn thấy tầm mắt hần đặt ở đâu, xấu hổ vô cùng, nhưng phân thân đang trước lại nhếch cao, tinh thần càng thêm no đủ. “Nhanh làm ta, Vô Song, người vào đi...”

“Đừng nóng vội, ta đến đây.” Kiều Vô Song một tay đỡ lấy Ôn Đường Ngạn, nâng chân y lên, tay kia cầm lấy hạ thân của mình, chậm rãi cọ xát giữa lối vào của y. Nước bọt của Ôn Đường Ngạn vẫn còn thấm dẫm trên đầu phân thân hần, hoà lẫn một chỗ với dâm dịch chảy ra, tạo nên những dòng tơ bạc trắng noãn.

“Không, đừng cọ ta nữa...” Ôn Đường Ngạn bị hần trêu đùa đến khóc nức nở. “Đâm vào đi, hung hăng đâm vào đi! A a a!”

Xâm nhập đau đớn đột nhiên làm cho Ôn Đường Ngạn khẽ co rúm lại một chút, nhưng hai tay y vẫn ôm chặt lấy Kiều Vô Song mà khấn cầu nói. “Sâu một chút nữa... Ừm...”

Kiều Vô Song tựa như trấn an mà hôn hôn chớp mũi y một chút, liền bắt đầu vận động... Qua một lát, dường như Ôn Đường Ngạn cũng cảm nhận được lạc thú, trong hậu đình tựa hồ có một khối thịt đặc biệt phóng đảng, mỗi lần chọc vào một điểm nào đó, cơ thể hần liền thắt chặt một chút, thật sự sướng khoái nói không nên lời. Phía trước cũng cứng thẳng lên, nơi bị đâm vào cũng chảy nhiều dâm dịch.

“Leng keng... Leng keng...”

Chiếc chuông vàng trên mắt cá chân Kiều Vô Song, cũng theo sự đưa đẩy của hấn mà nhẹ lắt lư, lắt lư...

12. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 4-3: Kiều Nhị Công Tử (hạ)

Những ngày phong lưu hạnh phúc trôi qua, Ôn Đường Ngạn như đang chìm trong mộng cảnh, quả thực hận không thể ở lại đây cả đời, gấn bó làm bạn với Kiều Vô Song. Dần dần trong sự thân mật, Kiều Vô Song cũng kể cho Ôn Đường Ngạn nghe về thân thế của hấn.

Hấn là con thứ hai trong nhà, phía trên còn có một chị gái. Kiều phủ vốn là phú hộ số một số hai trong huyện, ngôi nhà viện này cũng là nơi nhà họ Kiều bọn họ đến vui chơi. Ba năm trước đây, Kiều đại tiểu thư yêu thương một người hầu trong phủ, hai người thường xuyên tới viện nhỏ này để hẹn hò, tình chàng ý thiếp, vành tai và tóc mai chạm nhau. Thời gian trôi qua, Kiều đại tiểu thư lại mang thai, bụng càng ngày càng... lớn. Cho nên không thể tiếp tục giấu giếm sự tình.

Kiều lão gia sau khi biết được chân tướng liền tức giận đến bệnh nặng một hồi, còn có biện pháp gì để giải quyết nữa? Dù sao cũng là con gái thân sinh của lão, hiện tại đã gạo nấu thành cơm, mất đi trong sạch, sau này muốn lập gia đình ắt rất khó khăn. Rơi vào đường cùng, đành phải trả lại tự do cho gã người hầu, xử lý đơn giản một phen, lại để cho người hầu kia đến ở rể ở Kiều gia. Coi như trút một gánh nặng.

Trời có gió thổi mây tan, người có họa phúc khó lường, Kiều lão gia làm sao ngờ được, hành vi lần này đúng là dẫn sói vào nhà. Sau khi trở thành cô gia (*chồng của tiểu thư*), gã nam nhân kia làm mưa làm gió bốn phía, thậm chí còn truy xét sản nghiệp tổ tiên Kiều gia. Kiều Nhị công tử tuy nói xếp hạng thứ hai, nhưng là con trai độc nhất, gã ta không khỏi nảy lên ý xấu. Hoặc là không làm, đã làm thì phải giải quyết cho nhanh. Vì thế, gã trộn thạch tín vào trong thức ăn muốn hạ độc Kiều Vô Song. Ai ngờ lại bị Kiều tiểu thư ăn phải, một lần mất hai mạng người.

Kiều lão gia phu nhân biết tin mà đến, lúc nhìn thấy thi thể con gái thì bi thống đến cực điểm, xông lên muốn liều mạng với gã nam nhân. Nhưng gã cô gia sau khi vào Kiều phủ đã tập kết không ít nanh vuốt, còn có một ít hạ nhân vô lại từng ăn uống chơi bời cùng hấn. Mấy tên hung ác đó dễ dàng chế ngự được hai lão nhân nằm trên mặt đất. Gã cô gia nghĩ thầm dù sao vợ mình cũng đã chết, dứt khoát hạ độc chết bọn họ cùng với nhau.

Một nhà mấy người chịu khổ diệt môn, chỉ còn một mình Kiều nhị công tử trốn thoát, một mình sống qua ngày ở nơi đây.

Ôn Đường Ngạn sau khi nghe qua, thật lâu vẫn nói không nên lời. Trên đời này lại có kẻ phát rồ đại gian đại ác như thế.

“Ta nằm mộng cũng muốn giết tên súc sinh kia, ăn thịt của nó, gặm xương của nó.” Ánh mắt Kiều Vô Song trống rỗng. “Chỉ hận ta nhu nhược vô dụng, chờ đợi ở nơi này không biết bao nhiêu năm. Đần độn u mê, giống như điên rồi, lại giống như thanh tỉnh. Có khi muốn viết huyết thư giải oan, nhưng chẳng biết vì sao một chữ cũng không thể viết, máu một giọng cũng không chảy ra.”

“Được rồi, đừng có suy nghĩ nữa... Vô Song, đừng suy nghĩ...” Ôn Đường Ngạn ôm hắn vào trong ngực, thề nói. “Đợi đến lúc ta nhậm chức, sẽ chấm dứt vụ án này đầu tiên. Đưa gã trộm kia ra công lý, để an ủi người nhà người có linh thiêng trên trời.”

“Người phải đi rồi sao?” Kiều Vô Song đột nhiên hỏi.

Ôn Đường Ngạn nói. “Ừ, công văn từ kinh thành hắn đã đến rồi. Ta đến nha môn nhậm chức trước, người có thể đi cùng ta không?”

Kiều Vô Song lại lắc đầu, cười nhạt nói: “Không được, chờ người điều tra rõ vụ án này xong thì hãy đến đón ta. Ta sẽ chờ người.”

Tuy nói không muốn đi, nhưng chuyện quan trọng nhất lúc này vẫn là thay Kiều Vô Song tìm ra hung thủ sát hại người thân của hắn. Ôn Đường Ngạn lại cùng hắn triền miên mấy hôm, hai người mới lưu luyến chia tay. Phảng phất có vô vàn lời tâm tình phải nói.

Huyết án năm năm trước ở Kiều gia, dân bản xứ đều có nghe qua, hung thủ chính là cô gia nhà họ Kiều, sau khi giết người liền biệt tăm biệt tích. Huyện lệnh lúc trước là một lão già râu ria tóc bạc, ngay cả họ của mình là gì cũng chẳng nhớ nổi, muốn lão ta tra án chẳng phải là chuyện cười? Cũng may Ôn đại nhân mới nhậm chức tài đức sáng suốt, không qua mấy ngày liền phá được vụ án này, cấp tốc truy nã hung thủ trốn cách xa vạn dặm, lại chấm dứt rất nhiều vụ án oan xưa cũ. Hàng xóm láng giềng luôn luôn nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

Bản án cuối cùng được giải quyết trọn vẹn, chuyện đầu tiên mà Ôn đại nhân làm là sai bộ khoái mang cỗ kiệu đi đến Kiều Hoa Uyển trong rừng cây ngoài huyện đón người. Chỗ đó vốn có nhiều tà khí, hơn nữa chuyện xảy ra với Kiều phủ cách đây ít năm, càng không có ai dám đi. Hơn nữa rất nhiều người nghe được chuyện ma quái ở sân nhỏ ấy, nửa đêm thỉnh thoảng sẽ vang lên tiếng khóc thảm thương, làm sao có ai nguyện ý ở lại nơi này. Nhưng Huyện thái gia đã ra lệnh, bọn họ không muốn cũng phải làm theo.

“Vô Song! Vô Song!”

Ngày ấy đến cửa viện, Ôn Đường Ngạn vội vàng xuống ngựa, kích động mà lão đảo một cái. Cũng không để ý chính mình chạt vạt liền vọt vào trong, lớn tiếng đại danh hô Kiều Nhị công tử. Nhưng Kiều Hoa Uyển này thật sự trống trải lạnh lẽo, không giống có người ở lại nơi này chút nào.

“Đại nhân... Có, có chuyện gì!” Một bộ khoái vội vàng hấp tấp chạy tới.

Chuyện đã từng xảy ra, Ôn Đường Ngạn cả đời này cũng không muốn tin đó là sự thật.

Bọn bộ khoái đào ra một hài cốt nam tử ở dưới gốc cây đào sau hậu viện, sau khi khám nghiệm tử thi, chứng minh được người vì tự vẫn mà chết. Qua đời đã năm năm, trên xương mất cá chân trắng bệch, là một chiếc chuông vàng một mực leng keng.

Đúng là Kiều nhị công tử đã mất tích nhiều năm.

Ôn Đường Ngạn, người Giang Nam, ba năm đề tên bảng vàng cấp Thám Hoa.

Làm huyện lệnh ở huyện Tần Dương được bốn mươi năm, trời sinh tính chăm chỉ tiết kiệm, làm quan thanh liêm, lúc tại nhiệm đã phá nhiều vụ kỳ án. Thánh thượng nhiều lần triệu về kinh thăng quan nhưng lại nhã nhặn từ chối. Hưởng thọ tám mươi hai tuổi, trước khi lâm chung sai người đem thi thể chôn cất tại Kiều Hoa Uyển. Cả đời không lập gia đình, không con nối dõi.

13. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 5-1: Sương Mưa Ngon Ngọt (thượng)

Lại là một năm mưa dầm dất Giang Nam, những lúc mưa rơi xối xả cũng không thể thấy được mặt trời. Trong khi trời vừa ẩm ướt lại nóng bức này, nỗi lòng của con người cũng không khỏi bức bối, rồi lại bắt đầu... trông mong đến mùa mai nở, sớm có thể phơi nắng tắm nệm, tranh chữ trong nhà.

Đỗ Miểu, chữ Trạch Vũ, lúc vừa sinh ra người thân đã đặc biệt mời một vị thầy bói đến. Tiên sinh nói Ngũ Hành của hần thiếu “Thủy,” bởi vậy mà có được một cái tên ẩm ướt như vậy. Lại nói Đỗ Miểu đã đến tuổi ba mươi phải xây dựng sự nghiệp cũng chưa từng đi đâu nhiều cả, ngày thường chỉ vẽ dù, bán dù mà sinh sống. Hần đã từng lấy hai người thê tử. Người đầu tiên đáng thương vì khó sinh mà mất, một lớn một nhỏ đều không cứu giữ được. Người thứ hai trời sinh yếu ớt nhiều bệnh, gả đi không đến một tháng liền hương tiêu ngọc vẫn. Bà mỗi xem xét ngày sinh tháng đẻ của Đỗ Miểu, bảo rằng hần có mệnh sát, từ đó về sau không có cô nương nào nguyện ý bước vào cửa Đỗ gia cả. Đỗ Miệu triệt để trở thành người cô đơn.

Hần cũng không trông cậy còn có ai nguyện ý làm bạn với hần trong cuộc đời này nữa, tâm tư có phần như nước tù đọng, chỉ lo vẽ dù, qua thời gian dài khả năng vẽ vời lại càng tinh tế.

Ngày hôm đó Đỗ Miểu lại ra đầu chợ bán dù, buôn bán cũng rất tốt, chưa đến nửa ngày đã bán hết dù. Đang định dọn sạp rồi tùy tiện tìm một nơi ăn lót dạ, lại thấy một thiếu niên thanh tú đi vào quán, xiêm y ướt đầm dính sát vào người, nổi bật lên hình dáng xinh xắn tinh tế. Từ lọn tóc còn rơi hạt mưa tí tách, hai gò má mướt mà sạch sẽ, nhìn qua lại khiến người ta có cảm tình.

“Vị đại ca này, còn có cái dù nào không?” Mới mở miệng, giọng nói cũng thân thiết văn nhã, lại khiến người khác thư thái không nói nên lời.

“Huynh đệ ngươi tới không khéo, chiếc cuối cùng đã được bán mất rồi.” Đỗ Miểu thấy y còn trẻ, nói chuyện lại dễ gần, dứt khoát đưa cái dù của bản thân ra. “Nếu không chê, chiếc dù này liền tặng cho ngươi, cũng không cần đưa bạc.”

Thiếu niên mặt ửng hồng. “Làm như vậy sao được.”

“Một cái dù cũ mà thôi, có gì mà được hay không được? Người cầm lấy đi, nhanh chóng trở về nhà thay quần áo, coi chừng cảm mạo.” Đỗ Miểu từ trước đến nay làm người sáng khoái, nhét cái dù vào ngực thiếu niên, quay đầu bước nhanh vào trong màn mưa.

Nói đi nói lại, cái dù này vẫn là tác phẩm đặc ý nhất của Đỗ Miểu, trên dù vẽ mấy cảnh dương liễu. Tuy nói đơn giản, nhưng tư thái lại cực kỳ giống như thật, rất động lòng người, lung lay phảng phất như có thể đón gió đung đưa. Đã có rất nhiều người trong nghề bỏ ra một số tiền lớn muốn mua cây dù dương liễu này, Đỗ Miểu thủy chung không nỡ bán. Hôm nay lại cho nam tử tinh tế trắng nõn kia, cũng không quá tiếc nuối.

Về đến nhà, Đỗ Miểu quả nhiên dầm mưa ướt sũng, rửa mặt qua loa rồi thay quần áo sạch sẽ, lại làm chút ít cơm canh đơn giản, lại chuẩn bị xong mấy cái dù ngày mai phải đem đi bán, sau đó liền ngửa đầu nằm ngáy o o... Trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, Đỗ Miểu dường như cảm giác được vài giọt nước mát lạnh đang rơi trên mặt mình.

“Tí tách!”

“Tí tách!”

“Tí tách!”

Chẳng lẽ là nóc nhà dột mưa hay sao?

Lo lắng mà mở mắt ra, Đỗ Miểu bị dọa nhảy dựng từ trên giường lên. “Người... Người là người phương nào? Sao lại vào đây?”

Có một bóng đen với mái tóc dẫm nước đang đứng ở đầu giường, Đỗ Miểu trong hoảng sợ gắng tập trung nhìn vào, mới phát hiện y có chút quen mặt.

“Là người?”

Đúng là thiếu niên hần tặng cho cây dù dương liễu.

“Trạch Vũ...” Thiếu niên nhút nhát e lệ mà tới gần hần. “Ta là Liễu Nhuận Đình nè.”

Y nhìn qua cũng không giống hạng người gian ác, Đỗ Miểu dần dần không thấy sợ hãi nữa, nhưng vẫn hồ nghi như cũ. “Ta cũng không nhớ rõ chính mình có quen biết với người... Làm sao người biết được ta gọi là gì?”

Giữa đôi lông mày Liễu Nhuận Đình toát ra thần sắc đau thương, bộ dáng khốn khổ như muốn rơi nước mắt. “Ta và người ngày đêm bên nhau, làm sao người lại nói không quen biết ta đây?”

Đỗ Miếu ù ù cạc cạc không hiểu cái gì (1). “Người đến tột cùng muốn gì?”

Liều Nhuận Đình lại cởi quần áo và nội y của mình, trần truồng mà nhào vào lồng ngực Đỗ Miếu. “Trạch Vũ, ta dính mưa, lạnh quá...”

Đỗ Miếu chỉ trong một thoáng mà máu xông lên ót, hắn không nhớ rõ chính mình đã bao lâu rồi không cùng người mây mưa. Hôm nay được ôm một thân thể trắng nõn mềm mại, không khởi kích động mà toàn thân run rẩy, hạ thân run lẩy bẩy ngóc dậy đầy tinh thần. Lúc này Đỗ Miếu đã bất chấp người trong ngực đến cùng là thần thánh phương nào, chỉ biết hiện tại toàn thân y trần trụi, lại có một khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp, đang mềm nhũn nằm trong ngực mình. Sao có thể không làm người trù ối?

“Đệ đệ ngoan, ca ca giúp đệ ấm áp ấm áp.” Nói xong, há miệng dán lên môi Liều Nhuận Đình.

“A.....” Liều Nhuận Đình chỉ giẫy dụa một chút, rồi lại tựa vào ngực Đỗ Miếu không nhúc nhích. Đỗ Miếu vui mừng quá đỗi, càng dồn hết sức lực đùa y, ngậm lấy đầu lưỡi trơn ướt của y mà không chịu nhả ra, bàn tay lại dịu dàng vuốt ve khám phá trên da thịt y. Đỗ Miếu áp Liều Nhuận Đình dưới thân, hận không thể liếm mấy lần sờ mấy lần mỗi một tác da thịt kia, lại ăn được người vào bụng.

Liều Nhuận Đình lưỡi biếng bị hấn áp lấy, khi thì cắn môi, khi thì kêu rên ưm a, càng dụ dỗ Đỗ Miếu dục hỏa đốt người. Tách bờ mộng trắng nõn mượt mà ra, hậu huyệt nhỏ nhỏ kia đối diện với cự vật của hắn, chỉ cần động thân một cái, Đỗ Miếu liền có thể đến được cực lạc.

Nhưng nghĩ kỹ, vẫn còn có chút không đành lòng.

Liều Nhuận Đình người nhỏ yếu ớt, nếu để hấn lăn qua lăn lại, chẳng lẽ còn không mất nửa cái mạng sao?

Cắn răng một cái, Đỗ Miếu cúi người ngậm lấy ngọc hành của Liều Nhuận Đình, liếm ướt toàn bộ. Liều Nhuận Đình cả kinh che miệng lại, muốn gọi lại không dám gọi lên tiếng, trong cổ họng đứt quãng phát ra những tiếng nghẹn ngào nức nở, thật giống như bị ức hiếp, lại như sung sướng vô cùng. Đỗ Miếu càng thêm thương tiếc y, mở chân ra rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Trạch vũ, Trạch Vũ, người chậm một chút, chặt quá...”

Đỗ Miếu cúi người liếm liếm mồ hôi trên chóp mũi Liều Nhuận Đình, nếm thấy vị ngọt ngon miệng, trong nội tâm vui mừng vô cùng, rồi lại sợ bản thân mình áp y đến hư mất. đành phải chậm lại động tác, dịu dàng lắng lư, hy vọng có thể để cho Liều Nhuận Đình thoải mái.

Liều Nhuận Đình thở dốc lại mang theo tiếng khóc nức nở, vật cấm trong thân thể Đỗ Miếu càng lúc càng lớn, sau đó tựa hồ chạm vào một nơi kỳ bí. Đỗ Miếu cảm giác trong sự đau đớn mơ hồ còn mang theo sự thoải mái, thế là si ngốc quẩn quẩn quít hôn lấy khoe miệng Liều Nhuận Đình, khiến y phải nuốt tất cả âm thanh nức nở nghẹn ngào vào trong bụng.

Chú thích:

(1) Nguyên văn: nó là câu này “ ” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ~). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Nguồn tham khảo: Minh Du (Cảm ơn bạn nhé)

14. LỆ MỘ HUYẾT LAN - Chương 5-2: Sương Mưa Ngon Ngọt (hạ)

Sáng sớm ngày hôm sau khi Đỗ Miểu tỉnh lại, không thấy bóng dáng Liễu Nhuận Đình bên cạnh. Nếu không phải giữa bờ mông truyền đến đau đớn khác thường, có lẽ hẳn sẽ cho rằng tối hôm qua chỉ là một cơn mộng xuân mà thôi.

Vừa quay đầu, đã thấy thanh dù Dương Liễu kia đang êm đẹp dựa vào đầu giường, cũng xác nhận tối hôm qua Liễu Nhuận Đình có tới, hơn nữa đã triền miên cùng với hắn. Đỗ Miểu vui vẻ rạo rực mà cầm lấy dù che mưa, đi ra ngoài bày quầy bán hàng. Từ ngày hôm đó, Liễu Nhuận Đình mỗi đêm đều toàn thân ướt đầm mà xuất hiện trong phòng Đỗ Miểu. Hai người hoặc là cá nước thân mật, hoặc là ôm nhau ngủ, ý tình dào dạt như là vợ chồng.

Trong chuyện phòng the, Đỗ Miểu vẫn luôn là người bị động, đối với việc này hắn cũng không... chú ý lắm. Hắn thật sự yêu thích Liễu Nhuận Đình, trong nội tâm cũng xem Liễu Nhuận Đình là người bầu bạn với mình mà đối đãi.

Chỉ có điều Đỗ Miểu vẫn có một chút nghi vấn, bởi vì có nhiều thứ trên người Liễu Nhuận Đình không hề minh bạch. Ví dụ như thân thể của y thế nào? Nhà ở nơi nào? Trong nhà còn có ai không? Phải chăng từng có hôn ước? Vì sao chỉ xuất hiện vào ban đêm, giữa ban ngày lại chưa từng nhìn thấy.

Mỗi buổi sáng, bên gối Đỗ Miểu luôn luôn vắng vẻ. Tuy bảo thời gian dài cũng đã quen, nhưng hắn vẫn luôn hi vọng Liễu Nhuận Đình có thể ở bên cạnh hắn nhiều hơn một chút. Cho dù không phải thời thời khắc khắc bên nhau, ít nhất cũng cùng nhau ăn bữa cơm, uống chén rượu, rồi trò chuyện, lúc rời giường có

thể sờ sờ hôn được y cũng tốt lắm rồi.

Đỗ Miếu nói những lời này với Liễu Nhuận Đình, hắn lại cười nói. “Người kẻ đàn này, hai chúng ta chẳng phải thời thời khắc khắc đều ở cùng với nhau sao? Ta thể nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy người đó.”

Chuyện này Liễu Nhuận Đình cũng từng đề cập qua trước kia, nói nói là bọn họ đã sớm quen biết. Nhưng Đỗ Miếu lại không có bất cứ ấn tượng nào dù là nhỏ nhất, lại khỏi phải nói ngày ngày đêm đêm đều nhìn thấy y. Cũng không biết là do trí nhớ Đỗ Miếu không tốt, hay là Liễu Nhuận Đình nhận lầm người. Vừa nghĩ tới khả năng sau, ngực Đỗ Miếu đau thắt. Nếu Liễu Nhuận Đình xem hắn là một người khác, hắn làm sao có thể chịu nổi. Chỉ cần Liễu Nhuận Đình không nói, như vậy Đỗ Miếu vẫn sẽ tiếp tục ân ái với hắn như trước.

Sắp đến ngày mai, nụ cười trên mặt Liễu Nhuận Đình dần dần nhạt đi. Đỗ Miếu hỏi y, y cũng không nguyên giải thích một chút. Chỉ là nói. “Mấy ngày tới ta sẽ không được gặp người rồi, người đừng có quên ta đó.”

“Người muốn đi đến nơi nào hả?” Đỗ Miếu bắt lấy tay của y, cấp thiết hỏi.

Liễu Nhuận Đình lắc đầu: “Không đi đâu cả, ta vẫn một mực ở nơi này, chỉ là không ra được. Chỉ có ngày mưa mới có thể gặp người. Trạch Vũ, người hãy nhớ, lúc ta không có ở đây, người ngàn vạn lần đừng bán cây dù Dương liễu cho người khác.”

Đỗ Miếu cho rằng gương mặt nhăn nhó của hắn là vì ăn dấm chua, vui vẻ cực kỳ, ôm lấy hắn dỗ dỗi. “Đó là tất nhiên, ta đã tặng dù cho người rồi, làm sao có thể bán cho người khác được? Ta chỉ nghĩ đến người, người còn không hiểu được ta sao?”

Liễu Nhuận Đình phì cười một tiếng, đôi mày vốn nhíu chặt cũng giãn ra, xấu hổ chôn trước ngực Đỗ Miếu, không chịu ngẩng đầu. Hai người lại thân mật một phen rồi song song thiếp đi.

Hôm sau Đỗ Miếu rời khỏi giường, Liễu Nhuận Đình quả nhiên lại đi rồi, nghĩ đến hắn nói một thời gian ngắn không thể được mặt, không khỏi nhớ thương tưởng niệm trong nội tâm. Vừa mở cửa sổ ra, ánh mặt trời đã lâu không thấy liền rơi vào trong phòng, ấm ấm áp áp thoải mái vô cùng.

Mùa mai nở cuối cùng cũng qua đi, mà việc làm ăn của Đỗ Miếu cũng không lớn bằng trước. Mấy ngày mới bán được một cái dù, tiết kiệm cũng chỉ sống thanh thản được mấy ngày. Cuối cùng có một ngày, một vị phú thương tìm Đỗ Miếu, nói là muốn mua hết tất cả dù hắn đang bán, lại ra một giá lớn đến mức hắn không thể tưởng tượng được. Đỗ Miếu vui mừng quá đỗi, không nói hai lời liền bán cái dù cho hắn.

Phú thương trông thấy bên cạnh hắn còn bày một cái dù, nhân tiện nó. “Bức tranh dương liễu họa trên dù này thật đẹp mắt, người cũng bán nó cho ta, thế nào?”

Đỗ Miếu do dự không có trả lời. Thấy hắn không nỡ bán, phú thương lại nói: “Giá tiền tùy người ra.”

Đỗ Miếu thuận miệng nói một cái giá, không ngờ phú thương lại một lời đáp ứng. Hắn làm ăn lâu như vậy cũng chưa từng thấy số bạc lớn đến thế, những người nhìn trúng chiếc dù Dương liễu này trước đây cũng chưa từng ra giá cao như vậy. Đỗ Miếu tự giác bản thân nghèo kiết hủ lậu, nghĩ thầm lần tới gặp Liễu Nhuận Đình có thể mua cho y một món quà thật tốt. Hai người thân mật nhiều lần, ngoại trừ lần đầu gặp lúc tiền đưa đã tặng một cây dù, Đỗ Miếu còn chưa có tặng y cái gì cả.

Khẽ cắn môi, cũng nhịn đau mà bỏ thứ mình yêu thích, cùng lắm thì vẽ tiếp một bức hoạ giả nó. Nhưng một khi bức hoạ giả khác được vẽ ra, Đỗ Miếu lại giác không bằng bức trước kia. Vẽ đi vẽ lại, vẫn không hài lòng. Thế là đành phải bắt đắc dĩ buông bút, nếu bị Liễu Nhuận Đình biết rồi trách cứ, thì lại dùng ngân lượng vừa kiếm được mua gì đó lạ quý đồ y là được.

Cuối cùng cũng đến ngày mưa, Đỗ Miếu vui sướng cực kỳ, nghĩ thầm Liễu Nhuận Đình nhất định sẽ xuất hiện. Nhưng hắn chờ đợi mãi... một mực ngồi bên cạnh bàn vào những buổi sáng tiếp theo, Liễu Nhuận Đình lại không hề xuất hiện. Rõ ràng đã hẹn ước, nhưng lại không thực hiện, trái tim Đỗ Miếu như bị khuyết mất một phần, thất vọng lại uất ức, cũng không có tâm tư buôn bán nữa.

Dựa vào món tiền kiếm được trước đây mà sống, sau thời gian dài ăn không ngồi rồi, Đỗ Miếu bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, suốt ngày chỉ biết ngóng chờ tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Trông mong một ngày nào đó mưa rơi một lần nữa, không chừng Liễu Nhuận Đình sẽ trở về.

Cho đến trước khi lâm chung, Đỗ Miếu vẫn chưa từng gặp lại một người tên Liễu Nhuận Đình ấy.

Băng: Thật ra thì Băng khá thích hồi truyện này. “Rõ ràng đã hẹn ước, nhưng lại không thực hiện.” Cũng không biết là đáng thương hay đáng trách.

15. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 6-1: Như Ý Quân (thượng)

Thôn Thái Bình, hàng xóm láng giềng đều hiền lành thân thiết, nơi xa xôi lại không có chiến tranh tai họa, bởi vậy được đặt tên là thôn Thái Bình. Nhưng đến năm nay, thôn lại gặp đại nạn hạn hán, sông nước xung quanh thôn khô cạn. Nhóm hương dân trong thôn trái lại đào được rất nhiều bảo vật từ lòng sông đã cạn, có một ít đồng tiền của các triều đại trước, còn một số đồ cổ không biết của thời đại nào, đáng tiếc đại bộ phận đều bị tổn hại không thể thấy rõ hình dáng. Mấy người có vận khí tốt, còn có thể tìm được một số vật đáng giá để đem đi bán lấy tiền mặt.

Dần dà, mọi người cũng lười chăm sóc ruộng đồng hoa màu, nghĩ thầm thời kỳ khô hạn còn chưa kết thúc, muốn trồng cũng trồng không được cái gì, dứt khoát mặc kệ ruộng đồng hoang phế, mà đến lòng sông bên cạnh tìm bảo vật cả ngày lẫn đêm. Còn có lúc con người bởi vì tranh đoạt vật quý mà tàn nhẫn đánh đập nhau đến đầu rơi máu chảy, thật là khiến người thốn thức.

Nhưng mà có một gã nam tử lại là ngoại lệ, mỗi một sáng sớm đều mang đòn gánh đi ra ngoài, bên trên

đòn gánh còn treo hai thùng gỗ lớn. Khó khăn gian khổ vượt núi để qua bên kia lấy nước, chỉ để tưới vào đồng ruộng không được rộng lớn của hân.

Cổ Tiểu Mãn là người nghèo khổ nhất trong thôn Thái Bình, ít năm trước đây cha mẹ đều song song bệnh chết, sau khi xử lý hết mọi chuyện tang sự thì cũng đã tiêu xài hết số tiền ít ỏi trong nhà. Những người thanh niên trẻ trung cường tráng bằng tuổi hân đều đã lấy được vợ, còn có hài nhi mộng trần chạy loạn đầy nhà gọi cha ơi rồi. Duy chỉ có Cổ Tiểu Mãn này vẫn cô đơn một mình, lại cười ha ha cả ngày như không có chút tâm sự nào, cho dù lúc gặp nạn hạn hân như bây giờ cũng thế.

Trời mới tảng sáng đã hát khúc dân ca đi gánh nước, đến chạng vạng tối mới trở về, tuy nói chỉ có hai thùng nước, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đủ cung cấp cho... mảnh đất nhỏ của hân. Hàng xóm vẫn luôn trêu đùa rằng Cổ Tiểu Mãn ngốc nghếch, không có mắt, trong lòng sông có nhiều bảo vật như vậy, hân còn trông trọt để làm gì? Cổ Tiểu Mãn sau khi nghe lại nói, những bảo bối kia tốt thì tốt, nhưng không phải là của hân, không nên lấy vẫn tốt hơn.

Ngày hôm đó, Cổ Tiểu Mãn theo lệ cũ đi tìm nguồn nước, đi đi, bàn chân lại bỗng nhiên tê rần, như là bị cái gì đó cửa rách. Giơ chân lên xem xét, trên mặt đất là nửa khối ngọc Như Ý vỡ không biết ai ném đi, hơn nữa tỉ lệ cũng không đẹp mắt, có lẽ bị tiện tay vứt bỏ tại nơi đây. Lại không nghĩ rằng nó thật bèn nhọn, đáng tiếc cho chiếc giày rơm Cổ Tiểu Mãn mới bện, lòng bàn chân còn cắt một lỗ nhỏ chảy đầy máu.

Nhặt nửa khối ngọc Như Ý kia lên xem, cũng không biết là Cổ Tiểu Mãn hoa mắt hay là sao, vừa nãy trên ngọc Như Ý còn dính máu của hân, trong thời gian nháy mắt, vết máu đã vô duyên vô cớ biến mất rồi, phẳng phất giống như bị mảnh ngọc hút vào, ngay cả một vết nhỏ cũng không nhìn ra. Cổ Tiểu Mãn lắc lắc đầu, cảm giác có chút không ổn ném thứ này đi, thế là bỏ nó vào không trong thùng gỗ, mang đi theo cùng.

bỏ nó vào không trong thùng, Cổ Tiểu Mãn lại cảm thấy bờ vai của mình càng ngày càng nặng, cúi đầu nhìn kỹ, quả thực vừa mừng vừa sợ. Chiếc thùng gỗ vốn dĩ rộng tuếch kia lại đột nhiên tràn đầy nước sạch!

Cổ Tiểu Mãn vội vàng buông đòn gánh, nhìn trái nhìn phải sầm soi thùng gỗ, lại ngồi xổm người xuống múc một ngụm nước nếm nếm, hương vị trong veo ngon miệng, uống còn ngon hơn cả nước suối. Cảm thấy ngạc nhiên mà nghĩ, quả thật không phải mình phơi nắng quá lâu khiến đầu bị bệnh. Thế gian thật sự có chuyện lạ như vậy?

Trở về tưới nước cho ruộng hoa màu héo úa, Cổ Tiểu Mãn ngồi ở đồng ruộng lau mồ hôi nghỉ ngơi, hơi ngửa đầu nhìn mặt trời trên cao, làm gì có dấu hiệu sắp mưa? Nhưng mà... nước kia từ đâu mà đến? Hân nghĩ muốn vỡ cả đầu mà cũng không tìm ra nguyên do, đứng người lên vỗ vỗ đùi ý định đi về nhà, lại đặt ngọc Như Ý vào trong thùng nước. Biến hoá phát sinh trước mắt lại làm cho Cổ Tiểu Mãn ngạc nhiên vô cùng mà đặt mộng ngả người trên mặt đất.

Nước trong thùng không ngừng tràn dâng từ dưới đáy thùng gỗ, như có người đào mở một con suối dưới đáy thùng. Nước cứ dâng lên, cho đến lúc đầy thùng thì lại ngừng không tràn ra nữa.

Là yêu quái? Hay là thần tiên?

Cổ Tiểu Mãn vươn tay vào trong thùng, muốn chạm vào khối ngọc Như Ý kia, rồi lại không dám chạm. Cuối cùng vẫn là dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng một chút, xúc cảm mượt mà lại bóng loáng, phẳng phất còn mang theo hơi ấm.

Dù là yêu quái hay thần tiên, thứ này ngược lại đặc biệt có linh tính, giống như muốn giúp đỡ mình. Cổ Tiểu Mãn thầm nghĩ như thế.

Từ khi có được mảnh ngọc Như Ý kia, Cổ Tiểu Mãn không cần dậy sớm mỗi ngày để đi lấy nước, miếng ruộng của nhà hắn cũng từ từ phì nhiêu, rồi bắt đầu... đâm chồi nở hoa, thậm chí còn tươi tốt hơn lúc chưa có hạn hán. Mặc dù là chuyện tốt, nhưng nội tâm Cổ Tiểu Mãn luôn luôn bất an, thứ này dù sao cũng là nhặt được ven đường, không biết chủ nhân của nó là ai, cũng không biết nó đến tột cùng sẽ mang đến vận may hay là tai họa. Có thể trước mắt gặp được chuyện tốt, nhưng chuyện sau này ai mà biết được đây?

Bản thân có một bảo vật thần kỳ như thế, cho dù cất giấu như thế nào, cũng sẽ có một ngày bị phát hiện. Đến lúc đó nhất định sẽ bị người ngấp nghé, nói không chừng còn có thể dẫn đến họa lớn, thay vì để nó trong nhà mà lo lắng, không bằng bỏ nó đi. Mặc dù lòng mang tiếc nuối, nhưng cũng tốt hơn sau này gặp phải tai họa.

Thế là nửa đêm hôm nay, Cổ Tiểu Mãn dùng quần áo của mình bao bọc ngọc Như Ý thật cẩn thận, ôm chặt chẽ trong ngực, lén lút đi ra ngoài rồi. Sau khi sờ mó một lát lại cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn coi, trong ngực chẳng biết từ lúc nào chỉ còn lại bộ xiêm y, mảnh ngọc Như Ý thì lại không thấy đâu rồi.

Tiểu Mãn quá sợ hãi, vừa định quay đầu lại đi tìm, lại nghe được một giọng nói sâu kín vang lên bên tai.

“Người đừng bỏ ta mà.”

16. Lẽ Mộng Huyết Lan - Chương 6-2: Như Ý Quân (trung)

Đôi chân Cổ Tiểu Mãn lập tức mềm nhũn, trên trán đều là mồ hôi lạnh, toàn thân run như cây sậy, run rẩy lấy lấy nói. “Ai? Là ai ở đâu đó?”

“Là ta mà... Cổ lang.” Chỉ thấy một bóng người đứng cách đó không xa, chiếc áo choàng trên người một mực kéo dài tới mặt đất, nhìn không rõ ngũ quan. Giọng nói kia kéo dài uyển chuyển như khóc như oán, dường như hàm chứa tình ý vô cùng vô tận. Em tai thì em tai, nhưng vào hoàn cảnh như lúc này chỉ khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cổ Tiểu Mãn cũng mặc kệ hắn là lang thật hay lang giả, hắn chỉ hận bên người mình bây giờ không có bất cứ dụng cụ phòng vệ nào, chỉ là... Lỡ như đối phương không phải người, có mang theo thứ gì đi nữa cũng không có tác dụng.

“Người, người đến tốt cùng là người hay quỷ? Theo ta làm cái gì hử? Người đừng hại ta, nhà ta nghèo, lại da dày thịt béo đấy, một chút cũng không thể ăn.”

Đối phương lại đi về phía hắn, bước chân nhẹ nhàng dịu dàng như đang bay lượn. “Ta hại người làm chi? Yêu người thương người còn không hết.”

“Nghịch chúng, còn là một điểm quý dụ người... Chẳng lẽ là muốn hút tinh khí của ta?” Cổ Tiểu Mãn lùi về sau hai bước. “Người đừng tới đây, ta còn chưa có cưới vợ đấy, người lại động, ta có thể la gọi người đến nữa à.”

“Haha...” Đối phương lập tức bật cười. “Cổ lang à Cổ lang, người thật sự đáng yêu cực kỳ, bảo ta làm sao rời khỏi người được.”

Không đợi cổ Tiểu Mãn lấy lại tinh thần, bóng dáng kia cũng đã bay tới trước mặt của hắn. Nương theo ánh trăng, hắn nhìn thấy được mặt người kia: có mũi có mắt, ngũ quan tinh xảo lung linh, không có âm trầm đáng sợ như trong tưởng tượng của Cổ Tiểu Mãn, trái còn rất thanh tú tuấn mỹ, một đôi mắt đen nhánh nhu thuận nhìn chăm chăm Cổ Tiểu Mãn. Sau khi hắn ổn định tâm thần, ngược lại không còn sợ hãi như lúc này.

“Người còn chưa có nói cho ta biết người là ai? Vì sao lại theo ta?”

“Người vẫn còn hơi sợ ta, ta biết, chúng ta về nhà trước đi, nghe ta chậm rãi kể chuyện cho người. Chỉ xin người đừng có ném ta đi nữa, được không?” Người nọ vừa nói vừa tiến lên kéo lấy cánh tay Cổ Tiểu Mãn. Xem bộ dáng y nhả nhận, nhưng sức lực lại lớn lạ thường. Cổ Tiểu Mãn thân là nông dân bền chắc cường tráng lại không giãy dụa thoát ra được, chỉ đành bị y mạnh mẽ dắt tay về nhà.

Về đến nhà, Cổ Tiểu Mãn thấp sáng ngọn đèn, người nọ nhìn còn đẹp hơn vài phần so với lúc ở dưới ánh trăng. Da thịt như ngọc trắng nõn trong suốt, hai gò má hồng nhuận phơn phớt, bàn tay cầm lấy tay hắn cũng cũng rất ấm áp, đại khái xác thực không phải là yêu ma quỷ quái gì. Y ngồi ở bên cạnh bàn, nhưng lại không chịu buông tay Cổ Tiểu Mãn ra, như là sợ bị vứt bỏ.

“Ta tên là Như Ý, vốn là bảo vật của Xích Diệu Chân Nhân của Thiên Cung trên Tiên Giới. Nhưng vài ngàn năm trước, hai giới tiên yêu xảy ra đại chiến, Chân Nhân bị Khúc Nê bán ma làm hại, ta cũng lưu lạc đến phàm giới. Sống dưới đáy sông sâu thẳm ngàn năm, chỉ vì chờ đợi Chân Nhân chuyển thể đánh thức ta.” Như Ý nhìn cổ Tiểu Mãn, đầy mắt ngấn lệ dịu dàng. “Ta cứ chờ đợi... đã quên đến tốt cùng là chờ bao lâu, cho đến lúc gặp được người một lần nữa. Người có lẽ đã quên chuyện cũ trước kia, nhưng ta lại nhớ rõ, nhớ rõ người ôm ta vào lòng đầy ấm áp, nhớ rõ người dùng nước sông Bích Oánh rửa sạch ta, tu luyện cho ta...”

“Người nói, ta đời trước là thần tiên?” Cổ Tiểu Mãn kỳ thật không có nghe hiểu bao nhiêu, chỉ biết Như Ý nói bọn họ quen nhau từ kiếp trước, hơn nữa còn rất sâu sắc.

“Ừ.” Như Ý gật gật đầu.

Cổ Tiểu Mãn nở nụ cười. “Mặc dù ta đần, người cũng đừng gạt ta. Loại chuyện này làm sao ta tin được đây...”

Như Ý có chút gấp gáp. “Ta biết là người mà, chỉ có máu của Xích Diệu Chân Nhân mới có thể khiến ta thức tỉnh một lần nữa.”

Cổ Tiểu Mãn vô vị khoát tay áo. “Cho dù ta là Chân Nhân cái gì đó theo lời người nói, đó cũng là chuyện quá khứ rồi, ta hôm nay chỉ là một người phàm bình thường, suy nghĩ muốn sống tốt, ăn no mặc ấm còn mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì khác. Người bây giờ cũng tỉnh lại rồi, thì tranh thủ trở về tiên giới đi, dù sao người cũng là bảo bối, theo ta chẳng phải là lãng phí tiên khí sao...”

Không đợi hắn nói xong, Như Ý lại “bộp” một tiếng quỳ trước mặt hắn. “Trong nội tâm Như Ý chỉ có Cổ lang, nếu người không hề cần ta nữa, ta tình nguyện tan xương nát thịt.”

Nói xong, lại cắn răng làm bộ muốn mạnh mẽ đập vào bức tường bên cạnh!

Không được!” Cổ Tiểu Mãn luống cuống, cả người lao ra ngăn trước bức tường. Như Ý vội vàng thu lực lại, nhưng vẫn thẳng tắp mạnh mẽ đập vào lồng ngực của hắn.

“Cổ lang! Có đau hay không?” Nghe thấy âm thanh hít khí lạnh của Cổ Tiểu Mãn, nước mắt Như Ý tuôn rơi tí tách. “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt... Ta như vậy, khó trách người không muốn ta.”

“Ai.” Cổ Tiểu Mãn thở dài thật sâu. “Mà thôi mà thôi, nếu người muốn ở lại, thì cứ ở lại đi. Bên cạnh ta cái gì cũng đều không có, cuộc sống rất khổ, nếu như người chịu không nổi, vẫn sớm trở về tiên giới là được rồi. A...”

Xúc cảm mềm mại ập đến trên môi, cả người Cổ Tiểu Mãn giật mình sững sờ đứng nguyên chỗ. Như Ý hôn lên bờ môi dày của hắn, trong lòng vui mừng đến cực điểm, khoé miệng cong lên, nước mắt trong khoé mắt lại biến mất không còn bóng dáng. Như Ý nịnh nọt mà duỗi đầu lưỡi liếm liếm cằm Cổ Tiểu Mãn, một tay cũng tiến vào hắn vạt áo rộng thùng thình của hắn. “Nhanh cho ta sờ sờ một cái, bị đụng có đau không?”

Cổ Tiểu Mãn không dám thở mạnh, khuôn mặt đoan chính chất phác mặt tức thì biến thành màu gan heo. Thường ngày hắn ngay cả tay của các cô nương còn chưa đụng qua, chuyện tình nam tử thân mật với nam tử càng không hề nghĩ ngợi đến. Hiện tại lúc này Như Ý khiêu khích, hắn dù có chất phác thể nào, hạ thân cũng không khỏi nổi lên phản ứng. Đường như hắn cảm thấy dị thường xấu hổ, quay đầu không dám đối mặt với y.

“Trước đây người cũng thế, vẫn là bộ dáng vô dục vô cầu... Nhưng ta lại ưa thích người hết lần này tới lần khác...” Như Ý nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai mềm mại của Cổ Tiểu Mãn, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ của hắn. “Người thân cận với người nhất vĩnh viễn đều là ta, chỉ có ta. Dù là đã qua mấy đời mấy kiếp, vẫn luôn là như vậy.”

Bờ mông mát lạnh, Cổ Tiểu Mãn cuống quýt túm dây lưng: “Không không không không, không được.”

“Cổ lang...” Như Ý phảng phất phải chịu uất ức to lớn mà nhìn về phía hắn, sau đó kéo mạnh chiếc quần hơi mỏng này. Cúi đầu, ngậm lấy vật giữa hai chân Cổ Tiểu Mãn rồi bắt đầu mút, tạo nên âm thanh chắc chắn.

“A!”

Sau đó Cổ Tiểu Mãn cũng nằm xuống, Cổ Tiểu Mãn bị Như Ý dùng cái miệng nhỏ nhắn nóng ướt hầu hạ đến trướng lớn không thôi, cứng rắn như muốn nổ tung ra. Sau đó Như Ý mở ra hai chân ngồi xuống, Cổ Tiểu Mãn liền buông tha, giữ chặt eo y mà dùng sức đỉnh lên phía trên.

“A... A... Cổ lang, thật là lợi hại... Còn muốn, còn muốn sâu nữa, Như Ý chịu không nổi rồi...” Như Ý nằm sấp trước ngực Cổ Tiểu Mãn, bờ mông bị đâm đến pháp phòng pháp phòng, sung sướng nói không nên lời.

Cuối cùng Cổ Tiểu Mãn tiết tinh, mơ mơ màng màng ngủ mất. Như Ý đỡ lấy hắn nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, cũng cười tủm tỉm ngủ chung với hắn.

17. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 6-3: Như Ý Quân (hạ)

Từ khi có được Như Ý, quả nhiên mọi việc đều như ý. Cổ Tiểu Mãn rốt cuộc không cần phải dậy sớm vất vả ra ngoài tìm nước hằng ngày nữa. Nước Như Ý biến ra đặc biệt trong sạch, đặc biệt ngọt ngào, hoa màu càng phát triển tốt, thậm chí còn tốt hơn so với lúc mưa thuận gió hoà trước lúc hạn hán. Trong lòng Cổ Tiểu Mãn cảm kích Như Ý vô cùng, lại làm bạn giường chung gối với y đêm ngày. Mặc dù ban đầu hắn cảm thấy việc này tà dị vô cùng, nhưng sau đó cũng dần dần thoải mái, buông lỏng tinh thần, nguyện ý thành khẩn đối đãi với Như Ý rồi.

Ruộng lúa sinh sôi ngày càng khoẻ mạnh, thậm chí đã sớm có thu hoạch phong phú. Cổ Tiểu Mãn tươi cười rạng rỡ, nghĩ đến cuối cùng có thể an ổn ăn một bữa cơm trắng, đồng thời làm món cháo dưa muối sở trường của mình cho Như Ý. Lương thực còn dư, Cổ Tiểu Mãn cũng không bán ra ngoài, mà tiếp tế cho những người lớn tuổi, lại không có con cái bên cạnh trong thôn Thái Bình.

Đồng ruộng của Cổ Tiểu Mãn có thu hoạch, và lại không ít, việc này một truyền mười, mười truyền một trăm. Người trong thôn Thái Bình đều cảm thấy rất kỳ quặc. Nhanh chóng có nhiều người nhao nhao phỏng đoán rằng Cổ Tiểu Mãn tìm được nguồn nước mới, lại độc chiếm một mình không chịu nói ra.

Cổ Tiểu Mãn làm sao có thể để lộ chuyện Như Ý đột nhiên rơi xuống ra ngoài, nếu nói thật, y sẽ bị xem như yêu quái, rồi bị lòng bắt đền thiêu đốt mất. Thế là chỉ cần có người hỏi, Cổ Tiểu Mãn sẽ ngậm chặt miệng, chẳng đề cập đến chuyện gì. Nếu bị hỏi quá phiền phức thì hắn sẽ nói mỗi ngày trèo đèo lội suối gánh nước về tưới ruộng. ngoài ra chẳng nói thêm gì nữa.

Ngày hôm đó, Cổ Tiểu Mãn và Như Ý nằm trên giường âu yếm nhau, Như Ý chống cằm nhìn mặt của hắn, mày rậm mắt to, đôn hậu trung thực, Mặc dù không thể nói là tuấn mỹ đẹp mắt, ngoại hình cách xa vạn dặm so với Xích Diệu Chân Nhân kiếp trước. Nhưng hết lần này đến lần khác, y càng xem lại càng thích,

hận không thể khắc sâu dung nhan này vào tim mình.

“Người cứ nhìn chòng chọc ta làm gì hả? Sẽ thẹn thùng đấy.” Cổ Tiểu Mãn tránh khỏi ánh mắt nóng rực của Như Ý, ngại ngùng gãi gãi chóp mũi.

“Bởi vì yêu nên mới nhìn chòng chọc người mà.” Như Ý nằm lên người hắn, thở khí vào tai hắn. “Tại sao người không nhìn vào ta, ta khó coi lắm sao?”

Cổ Tiểu Mãn ngứa được chịu không được, liên tục tát vào bờ hông của y. “Thành thật một chút nào!”

“Ừm...” Như Ý lại ngược lại càng uốn éo càn rỡ, đôi mắt ngập đầy nước. “Cổ Lang, lại một lần nữa nào.”

Cổ Tiểu Mãn bị y chọc cho cười ha ha, Như Ý ngược lại không hiểu chuyện này có gì buồn cười. Y đã gắng gãi chòng chọc lắm rồi, nhưng Cổ Tiểu Mãn không hiểu phong tình, còn cười y nữa.

Chẳng qua, mặc dù không hiểu phong tình, Cổ Tiểu Mãn cũng là người Như Ý thích nhất.

Đang lúc muốn nói lời thân mật buồn nôn, Như Ý lại nhận ra một cổ khí tức mạnh mẽ xa lạ. Cổ Tiểu Mãn thấy sắc mặt y đột biến, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta đi mau.” Như Ý không kịp giải thích, giật lấy cánh tay Cổ Tiểu Mãn, đứng dậy khỏi giường. Khói đặc gay mũi tràn vào từ ngoài cửa sổ, gian phòng tranh đơn sơ nhanh chóng bốc lửa lớn hừng hực. Tiếng người vang lên bên ngoài phòng, giọng nói đó dù có hoá thành tro Cổ Tiểu Mãn cũng nhận ra.

Kẻ nọ tên hiệu là Lưu lão ngũ, là ác bá vô lại nổi danh trong thôn Thái Bình, vài ngày trước hắn đến nhà Cổ Tiểu Mãn đòi lương thực ăn, kết quả bị Cổ Tiểu Mãn cầm đòn gánh đánh đuổi ra khỏi nhà đầy chật vật.

Nhưng khẩn cấp nhất là, Lưu lão ngũ xông vào nhà vừa lúc bắt gặp Như Ý.

“Ồ, ta nói Cổ Tiểu Mãn này, từ lúc nào người lấy được thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ này? Cũng có bản lĩnh nhà.” Lưu lão ngũ nhìn Như Ý, đôi mắt như lồi ra. “Khó trách gần đây không thấy bóng dáng người, ra là ở nhà ôm nương tử đây nè. Tới tới tới, cô nương xinh đẹp, nói cho ca ca biết nàng tên là gì? Kẻ nghèo hèn Cổ Tiểu Mãn có cái gì tốt chứ, chẳng bằng đi theo ca ca, ăn ngon uống sướng muốn cái gì thì có cái đó... Ôi! Người cái con chó cái này, còn dám cắn người lung tung?”

Như Ý nghiêng nghiêng liếc hắn, hừ lạnh nói: “Người mới là chó chết mất mù.”

Người...” Lưu lão ngũ xắn tay áo lên muốn phát tác, Cổ Tiểu Mãn lập tức xông lên phía trước dùng đòn gánh đánh hắn, từng phát từng phát vô cùng hung ác.

“Cút ra ngoài.”

“Các người chờ đó cho ta.”

Ngày ấy Lưu lão ngũ hốt hoảng mà trốn, không ngờ tối nay lại dẫn người đến đốt nhà Cổ Tiểu Mãn, muốn đẩy hần và Như Ý vào cái chết, thật sự ác độc vô sỉ. Cổ Tiểu Mãn nắm chặt tay Như Ý. “Lửa lớn quá, nhanh tìm biện pháp chạy đi!”

Mặt mũi Như Ý trắng bệch, lắc đầu nói: “Cổ Lang, lửa là điểm yếu của ta, pháp lực của ta căn bản không thể thi triển trong lửa.”

Cổ Tiểu Mãn khê giạt mình, giạt tấm chăn bị cháy hơn phân nửa nhúng vào chum nước, sau đó khoác lên người Như Ý. “Lên tiên giới đi, cũng quên ta đi. Người vốn là thần tiên, lao ra ngoài sẽ không có trở ngại gì.”

Như Ý giạt tấm chăn xuống, khóc lóc ôm chặt eo Cổ Tiểu Mãn. “Ta nói rồi, nếu người không còn, ta tình nguyện tan xương nát thịt, ta không thể chờ người thêm được nữa, cả đời này người là của ta!”

“Sao người lại ngốc như vậy...” Cổ Tiểu Mãn thở dài, đã bị khói hun đến nỗi thần trí có chút không rõ ràng. Trong hoảng hốt, hần phảng phất trông thấy một đạo ánh sáng. Người đứng trong ánh sáng chính là hần, tuy nhiên khuôn mặt hoàn toàn bất đồng, nhưng Cổ Tiểu Mãn biết rõ đây chính là hần.

Áo bào của hần rách nát tả tơi, phía trên dính đầy máu, hiển nhiên là đã trải qua một hồi ác chiến. Bỗng nhiên, có một hắc long gào rú đánh về phía hần, hần muốn tránh nhưng không kịp, đã thấy một bóng dáng mạnh mẽ che chở trước người hần.

“Như Ý!” Hần lớn tiếng kêu lên.

Làn da người nọ trắng nõn nhưng mặt lại tái mét không có giọt máu nào, khóe môi mỉm cười mà ngã vào ngực hần. Chẳng kịp nói một lời cuối cùng, y hoá thành nửa mảnh ngọc Như Ý vỡ nát.

“Sao người lại ngốc như vậy...”

Một trận hoả hoạn nổi lên trong thôn Thái Bình, lửa cháy suốt ba ngày, một trận mưa sau đó mới có thể dập hết lửa. Trận hạn hần ở vùng đất này cũng chính thức chấm dứt.

Sau khi hạn hần và hoả hoạn kết thúc, thôn Thái Bình đã không còn lại bao nhiêu người nữa, những lão nhân may mắn còn sống đã nói, thôn Thái Bình gặp chuyện không may là do trời khiến trách. Những bảo bối dưới lòng sông có lai lịch không rõ ràng minh bạch, vốn không nên đào, sẽ tăng thêm mối họa. Nhưng

mà kỳ quái chính là, các thôn dân trở về tìm kiếm di vật đều không cách nào tìm được thi thể Cổ Tiểu Mãn. Đại đa số mọi người cảm thấy hắc đã chết, niệm tình hắc có tấm lòng nhân hậu, tìm chút quần áo và di vật lúc hắc còn sống mà chôn, xem như làm mộ cho hắc.

Nhiều năm về sau, thôn Thái Bình lại khôi phục như an bình yên lặng như xưa, vẫn có người nói rằng đã gặp được Cổ Tiểu Mãn, ngay tại trên núi cách đó không xa, lúc đồn củi còn có thể nghe thấy tiếng hát ca to lớn của hắc. Đồng thời vị thần tiên xinh đẹp không giống người phàm trần vẫn luôn ở bên bầu bạn với hắc.

18. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-1: Ngón Mềm Quán Quanh (thượng)

“Ừm... Ừm... Được rồi, người đừng cọ xát, vào nhanh lên một chút đi...”

Một nam nhân thân hình cao lớn cường tráng nằm sấp trên bàn sách, nửa người trên mặc đồ chỉnh tề, hạ thể lại trần trụi, lộ ra bờ mông tròn đầy căng mọng. Trên đùi loang lổ những vết sẹo mới được tạo thành. Lúc này, giữa mông hắc kẹp lấy một cây ngọc hành màu đỏ nhạt. Vật kia trắng tấp sạch sẽ, cũng không có nhiều lông, cứng rắn lại to lớn, không nhanh không chậm mà xay nghiền ở bắp đùi và hậu huyệt nam tử.

Người này tên gọi là Hoắc Anh, là đại tướng quân được hoàng đế đương triều vô cùng ưu ái.

Nhưng chủ nhân của vật bị kẹp giữa mông Hoắc Anh là một người người có khuôn mặt mỹ lệ, môi hồng răng trắng, rất khó phân biệt là nam hay nữ. Toàn thân y trần truồng, mái tóc mượt mà xoã tung trên da thịt như ngọc, hai điểm non hồng trước ngực nửa kín nửa hở, lại khiến người khác nhìn mà ngứa tâm, hận không thể tiến lên cắn mút đùa giỡn cho đã nghiền. Đáng nhắc tới hơn chính là vòng eo hết sức nhỏ bé mềm mại hơn cả nữ tử của y, nhẹ lay động đưa đẩy, ma sát cự vật giữa hậu huyệt Hoắc Anh. Xúc cảm nóng bỏng cứng rắn kia mỗi lần đâm vào da thịt của huyệt mềm mại của Hoắc Anh, đều khiến toàn thân hắc kích động run rẩy.

“Ah... Cầu người...” Tiếng rên rỉ của Hoắc Anh đã sớm mang theo tiếng khóc nức nở. “Nhuận Thanh, tha cho ta, dùng lực chút nữa, nhanh... Ah...”

“Đừng nóng vội, ta sợ làm người bị thương.” Nam tử phía sau mở miệng, tiếng nói ngọt ngào tận xương, nhưng cũng không chứa bất cứ nữ tính không tự nhiên nào, nhẹ nhàng dịu dàng, người nghe như được tắm gió xuân.

Hoắc Anh làm sao còn nghe được những lời này, hiện tại hắc chỉ trông mong thân thể bị tiến mạnh vào, lại dùng hết sức mà đâm, thế là không ngừng lắc lư bờ mông rồi nói. “Không sao đâu, người chỉ cần chọc vào thôi, để cho ta ăn no...”

“Được được được, ta nghe lời người.”

Nam tử phía sau hơi nhếch môi, đỡ lấy phân thân một cái, có lẽ trong nội tâm thật sự thương tiếc người bị

đề ở dưới, cho nên tiến vào cực kỳ chậm chạp, sau một lúc lâu vào tiến vào hết được.

“A...” Hoắc Anh cắn mu bàn tay kêu rên một tiếng, lưng run rẩy mãnh liệt, sự tiến vào chậm rãi lúc này cũng khiến hắn tiết tingle.

“Hừ... ưm...” Sự co thắt đột nhiên xuất hiện lại làm nam tử say mê nhắm nghiền hai mắt, tròng mền dùng tay xoa xoa bắp đùi Hoắc Anh, lòng bàn tay nhẹ nhàng ve vuốt. Bỗng nhiên nam tử người nói. “Ta rất thích nơi này của ngươi.”

Hoắc Anh bị y nói vậy mà càng động tình, đứng thẳng người lên rồi quay đầu đuổi lười muốn được hôn: “Nhuận Thanh, ngươi làm ta thật thoải mái, liếm liếm ta đi.”

“Gia...” Liễu Nhuận Thanh lại gần thổi khí bên tai hắn, một tiếng này có thể nói là cảm xúc dào dạt, chất chứa tình ý vô tận.

“Nhuận Thanh, Nhuận Thanh, tâm can của ta, nào, hôn tương công đi...” Hoắc Anh ý loạn tình mê mà chấp tay sau mông, âm thanh dâm dăng gì cũng hô ra miệng rồi, không còn nét uy nghiêm cũ kỹ ngày thường. Liễu Nhuận Thanh cuối cùng cũng nghe lời hắn, nâng cằm Hoắc Anh rồi hôn lên. Hai đầu lưỡi ướm sũng quấn lấy nhau phát ra âm thanh chặc chặc. Hạ thân Hoắc Anh lại đứng vững giường cao lần nữa, trên đỉnh sáng trong ướt át như vừa được người khác liếm qua, vừa nẩy còn phun nước tinh lên khắp bàn.

Liễu Nhuận Thanh đuổi tay nắm chặt căn nhục hành cứng rắn kia, tỉnh tỉnh mê mê mà hỏi. “Gia, sao người tiết nhiều vậy.”

“Ba tháng, Nhuận Thanh, ta rất nhớ ngươi.” Lần này dẫn đám tân binh đi huấn luyện, suốt ba tháng Hoắc Anh không trở về phủ được một lần, cho dù là thân hay tâm, đều cực kỳ nhưng nhớ Liễu Nhuận Thanh.

Mặc dù trong quân doanh cũng không thiếu nam nhân, nhưng nghĩ lại, vẫn chỉ có mình Liễu Nhuận Thanh này là tâm đầu ý hợp với hắn.

“Ừm.” Liễu Nhuận Thanh liếm liếm vành tai của hắn, động tác vốn nhu hòa chợt gấp gấp hơn, trở nên kích thích mãnh liệt hơn.

“Aaa!!” Hoắc Anh bị thao cơ hồ trắng mắt ngất đi, chỉ có thể ngẩng cao cổ mà thừa nhận luồng sóng khoái cảm vô hạn đánh úp lại từ phía sau...

Khi triều Nam Phong đại thịnh, trên các phố lớn ngõ nhỏ đều có thể nhìn thấy những cặp đôi nam nam kẻ vai sát cánh thân mật. Trong quân danh có rất nhiều nam tử, tất nhiên cảnh này sẽ xuất hiện khắp nơi. Nhưng những quân sĩ kia sau khi vui chơi đùa giỡn đủ rồi sẽ về quê lấy vợ sinh con, khai chi tán diệp (*tương tự như “Đám chơi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống*), cũng không thể vì hoa tâm mà làm gãy hương

khói trong nhà.

Phụ mẫu của Liễu Nhuận Thanh đều đã mất, bởi vậy đã xung quân từ lúc còn trẻ. Nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, thân hình lại mảnh mai, chỉ có thể phụ giúp ở phòng bếp và làm chút việc bình thường. Điều đáng nói là y có gương mặt xinh đẹp, dù mặc vải thô áo gai cũng khó che đậy được sự tao nhã. Y ở trong quân danh cũng thường xuyên bị người khác trêu đùa. Cuối cùng có một gã tráng hán nhìn không được mà kéo y đến một kho củi mà đè ép. Lúc quần đã bị xé nát thì một tiếng gầm vang lên từ phía sau.

“Làm cái gì đó! Mau dừng tay!”

Người tới chính là Hoắc Anh.

Hai mắt Liễu Nhuận Thanh đắm lệ mông lung ngẩn đầu, trong giây phút đó Hoắc Anh cũng ngừng hô hấp.

Sau đó, Liễu Nhuận Thanh bị Hoắc Anh tìm mọi cách điều đến làm phụ tá bên người hắn, qua ít năm sau cũng dùng lý do thân thể yếu ớt mà rời khỏi quân doanh. Sao đó y lại được chuyển vào phủ tướng quân, trở thành nam sủng được cưng chiều nhất trong đông đảo nam sủng ở phủ. Trong chuyện phòng the, Hoắc Anh là ở bên bị động, lại yêu thích thiếu niên mỹ điểm mảnh khảnh. Nhưng hắn đã có hôn ước với công chúa, nội tâm thánh thượng cũng biết được, chẳng qua là mở một mắt nhắm một mắt. Hoắc Anh cũng rất rõ ràng, đến một lúc nào đó mình sẽ trở thành phò mã, cũng là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Nhưng mà... nam sủng hôm nay mình mở miệng gọi một tiếng tâm can kia, tất nhiên không thể giữ lại được.

Khuất nhục sao?

Hoắc Anh đã từng hỏi Liễu Nhuận Thanh về vấn đề này, y vẫn chỉ cười nhạt ôn hoà như bình thường, rồi sau đó lắc đầu.

19. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-2: Ngón Mềm Quán Quanh (trung)

Khi Hoắc Anh còn bé, trong phủ từng trồng một gốc cây liễu. Cây liễu kia cũng không có gốc gác Trung Nguyên. Tiên đế biết được cha của Hoắc Anh yêu thích hoa cỏ chim thú, lại niệm tình chiến công hiển hách của ông, liền ban gốc cây trân phẩm hiếm có này cho phủ tướng quân.

Cũng không biết vì vì khí hậu hay nguyên nhân khác, cây liễu non vốn dĩ xanh biếc lại càng ngày càng... gầy yếu. Hoắc lão tướng quân quân đầu lòng đến cực điểm, chưa nói đến cây liễu trân quý không sống nổi, còn có thể bị thánh thượng trách cứ, chuyện này phải làm sao cho phải? Ông mời vô số người giỏi có tay nghề đến xem, kết quả cũng không có khởi sắc gì, Hoắc lão tướng quân gấp đến độ tóc bạc một nửa.

Cuối cùng, có một ông lão đi vân du tứ hải dừng lại lấy nước ở gần phủ tướng quân đã nói toạc thiên cơ. Hoắc gia nhiều đời là quan võ, hai tay nhiễm máu quá nhiều, nghiệp chướng quá sâu. Nhưng mà gốc cây non kia lại là do kim đồng của Nam Hải Quan Âm nhất thời tình nghịch bẻ lá liễu mà tạo thành, vốn không phải là vật phẩm trần tục. Nếu nó có thể phát triển khỏe mạnh thì cũng có thể góp không ít linh khí cho phủ tướng quân. Chỉ tiếc nó trời sinh tương khắc với quý phủ mang sát khí, trừ phi có quý nhân hóa giải sát khí, nếu không rất khó cứu được.

Hoắc lão tướng quân phải đến nơi nào mới có thể tìm được vị quý nhân đó đây?

Trong lúc ông mặt ủ mày chau, Hoắc Anh ra đời. Vào đêm phu nhân sinh nở, một dãy ánh sáng tím hiện lên ở phía trên bầu trời phủ tướng quân, làm cho dân chúng xung quanh hiếu kỳ không ngừng, đồng thời gốc liễu ở sau hậu viện cũng đã khởi tử hồi sinh.

Hoắc lão tướng quân mừng rỡ như điên, nhận định Hoắc Anh là kỳ tài trời sanh, dốc hết võ nghệ, binh pháp suốt một đời để dạy dỗ cho người con trai độc nhất ấy. Ông còn xây một toà đình nghỉ mát bên cạnh cây liễu, Hoắc Anh bình thường tập võ mệt mỏi thì có thể nghỉ mát uống trà ở trong đình, nói không chừng còn có thể nhiễm một ít tiên khí.

Một ngày chạng vạng tối, thiếu niên Hoắc Anh sau khi luyện xong một bộ thương pháp thì cảm thấy có chút mệt mỏi, thế là tiến về mái đình để nghỉ ngơi, vừa nhấc mắt đã thấy cành liễu đang đón gió dao động. Hắn nghĩ thầm gốc liễu này nhìn qua rất bình thường, vì sao cha lại xem nó là bảo bối nhiều năm như thế? Ngoại trừ điểm xanh ngắt bốn mùa là khác thường, mọi thứ còn lại đều chẳng khác gì những cây liễu khác, cũng không biết tốt cùng nó có điều gì hiếm lạ, ít nhất trong mười lăm năm Hoắc Anh sinh sống vẫn chưa từng được nhìn thấy.

Gió đêm thổi qua, Hoắc Anh hơi có chút mệt, bất tri bất giác nằm lên bàn đá trong đình mà chợp mắt. Trong hốt hoảng cũng không biết là mộng hay tỉnh, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vang lên bên tai, âm thanh nghe qua không giống người tập võ, lại bay bổng như thể lúc nào cũng có thể bay lên trời.

“Ai?” Hoắc Anh có thiên tính cảnh giác, giật mình một cái rồi đột nhiên tỉnh dậy, sau đó lại sững sờ.

Không biết từ khi nào, một thiếu niên trắng nõn ngồi đối diện hắn, chỉ chống cằm mỉm cười nhìn hắn. Gương mặt Hoắc Anh không khỏi nóng lên, tiếp tục hỏi. “Người vẫn chưa trả lời ta, người là ai? Mới bán mình vào làm gia đình sao? Có phải là người hầu, lại dám cả gan làm loạn như vậy?”

Thiếu niên không đáp lời, vẫn cười dịu dàng, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Sau đó, Hoắc Anh liền tỉnh lại, ý thức được bản thân mình đã có một giấc mộng mà thôi.

Thời gian về sau, mỗi lần Hoắc Anh nghỉ ngơi ở trong đình, đều không tự chủ được mà ngủ đi, trong giấc mộng luôn gặp được vị thiếu niên ôn hoà ấy. Hắn không biết mình đã từng gặp y hay chưa, nhưng lại cảm giác đã quen biết từ lâu rồi. Thiếu niên thủy chung không chịu xưng tên của mình, nhưng bọn hắn vẫn luôn trò chuyện trên trời dưới đất trong mộng, hợp ý cực kỳ. Sau thời gian dài, giữa hai người không khỏi

sinh ra mấy phần tình cảm ra, Hoắc Anh nghĩ thầm dù sao cũng là mộng, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, vành tai tóc mai thường xuyên chạm nhau, tình ý liên tục, làm ra không ít chuyện mặt đỏ tim đập, cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có một lần, Hoắc Anh gặp được y trong mộng. Y lại có vẻ khác với ngày thường, đôi mắt vốn dĩ cong cong lại không chứa niềm vui vẻ, phảng phất mang theo sâu khổ vô tận. Hắn nhìn không được mà vươn tay ve vuốt. “Người có chuyện gì sao?”

Đối phương lại cầm tay của hắn, hôn lên đầu ngón tay. “Hoắc Anh, ta phải đi rồi.”

“Đi?” Lòng Hoắc Anh đau nhói. “Người phải đi đâu?”

“Rất xa, người không biết. Bọn họ bảo ta trở về, ta vốn là không muốn, nhưng lại không thể tránh được.” Thiếu niên thở dài nói.

Hoắc Anh cũng không biết “bọn họ” trong miệng thiếu niên là ai, hắn lúc này chỉ quan tâm sau này còn có thể gặp lại người này hay không, vì thế vội vàng hỏi. “Sau này người có trở về không?”

“Nhất định sẽ trở về, ta không nỡ rời khỏi người. Chỉ là lần này từ biệt, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể lại tương phùng.” Y nói xong, đôi mắt ánh lên tia sáng dịu dàng.

Hoắc Anh nghe y nói như vậy, trong nội tâm cũng bắt đầu khó chịu... Bờ môi dán lấy gương mặt, vành tai y mà hôn không ngừng nghỉ, muốn nói cái gì đó, yếu hèn lại như thể bị nghẹn mà không phát ra nổi âm thanh.

“Hoắc Anh, ta rất thích người.”

“Người đừng quên ta.”

“Đợi ta trở về.”

Sáng sớm hôm sau, cây liễu trong phủ tướng quân đột nhiên héo rũ, không còn sức sống.

Từ đó về sau, Hoắc Anh không còn nằm mộng thấy vị thiếu niên kia nữa, ban đầu còn tưởng niệm đêm đêm, nhưng khi người càng lúc càng lớn, hồi tưởng lại những mộng cảnh làm cho người mê say rồi lại hư ảo này cũng không khỏi cảm thấy hoang đường. Chẳng qua chỉ là người trong mộng, bị câu hồn đoạt phách như vậy mà làm chi? Đáng tiếc, giọng nói và nụ cười của người đó cũng dần dần mờ hồ trong đầu Hoắc Anh.

Năm hắn mười chín tuổi, Hoắc lão tướng quân qua đời vì bệnh, Hoắc Anh nhận lấy binh phù cha mình lưu lại, bắt đầu chinh chiến sa trường.

Trong binh doanh, lần đầu tiên hần hoan ái với nam tử là với phó tướng. Trong nháy mắt hậu huyện bị lấp đầy, Hoắc Anh mơ màng muốn rơi lệ, lại không phải là vì đau đớn. Đến tốt cùng là vì sao, ngay cả hần cũng không hiểu được.

Diện mạo người kia như thế nào Hoắc Anh đã không còn nhớ rõ, chỉ mơ hồ cảm giác y có một đôi mắt cong cong, nói chuyện hiền hoà, giọng nói nhỏ nhẹ. Tất cả nam sủng của Hoắc Anh đều là như thế, dịu dàng nhỏ bé, nhất là Liễu Nhuận Thanh, sạch sẽ được không nhiễm một hạt bụi. Cho nên cũng được sủng ái nhất.

20. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 7-3: Ngón Mềm Quán Quanh (hạ)

Trong nháy mắt, hôn sự của Hoắc Anh vào công chúa đã đến, phủ tướng quân bắt đầu giăng đèn kết hoa, công khai tổ chức.

“Người muốn đuổi ta đi?” Sắc mặt Liễu Nhuận Thanh tái nhợt, hai tay nắm lấy bao y phục không ngừng run rẩy.

Hoắc Anh thở dài một tiếng, nói: “Nhuận thanh, Người hiểu được lòng ta mà. Lần này ta thật sự không muốn đuổi người, mà là bất đắc dĩ, những người khác thì thôi đi, ta cho chút ít ngân lượng, lại để cho bọn họ hồi hương, nhưng người, cuối cùng ta vẫn không dứt bỏ được.”

“Vậy người vì sao...” Liễu Nhuận Thanh không nói được nữa.

Hoắc Anh đỡ lấy bờ vai của y, phát hiện y gần đây gầy gò không ít. Thời gian này hần bận rộn với hôn sự, lại không phát giác Liễu Nhuận Thanh đã gầy đến như vậy. “Ta đã sớm nói với người rồi, ta có một đình viện nhỏ ở vùng ngoại ô, người có thể tạm thời ở chỗ đó, chờ thêm chút ít thời gian ta sẽ đưa người về lại phủ.”

“Chờ chút ít thời gian?” Liễu Nhuận Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, mi mắt cong cong coi như trăng non. “Cho dù bao lâu đi nữa, công chúa điện hạ sợ là không chấp nhận nổi ta, người muốn ta chết trên tay nàng ta sao?”

“Vậy ta còn có thể xử lý thế nào đây?” Hoắc Anh ảo não phát tay.

Liễu Nhuận Thanh bắt lấy tay hần, ép lên hai má của mình. “Hoắc Anh, chúng ta trốn đi, trốn đi rất xa.”

Hoắc Anh cười khổ. “Trốn? Thiên hạ là đất của vua, chúng ta có thể trốn đến nơi nào?”

“Chỉ cần người nguyện ý, luôn luôn có địa phương có thể đi.” Ánh mắt Liễu Nhuận Thanh lấp lánh. “Tin tưởng ta, hai người chúng ta tìm một nơi để ổn định, sau đó ở nắm tay nhau đến đầu bạc, vĩnh viễn không chia lìa.”

“Không, người nghĩ rất đơn giản.” Hoắc Anh có chút bực bội, hắn không rõ vì sao Liễu Nhuận Thanh từ trước đến nay khéo hiểu lòng người lại trở nên không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy. Hắn vốn nghĩ việc này rất dễ dàng giải quyết, Liễu Nhuận Thanh cũng có thể thông cảm cho tình cảnh của hắn, lại không nghĩ rằng y lại khó chịu như vậy.

Liễu Nhuận Thanh nhìn gương mặt bên cương nghị của Hoắc Anh, nắm chặt bao y phục. “Hôm nay người đã quyết tâm?”

“Đúng.” Hoắc Anh cứng rắn quyết tâm không nhìn đến y. Hắn thật sự có chân tình với Liễu Nhuận Thanh, nhưng cân nhắc thiệt hại, nếu muốn hắn thật sự phải bỏ một bên, hắn đành buông bỏ tư tình. Hoắc gia nhiều thế hệ, làm sao có thể bị mất trong tay của hắn.

Đợi cho Hoắc Anh lấy lại tinh thần, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng rời xa của Liễu Nhuận Thanh, gầy gò nhỏ bé, phẳng phất như cành liễu rũ xuống trong gió. Tức thì hắn cảm thấy nỗi khổ vạn tiền xuyên tâm trên sa trường cũng chẳng bằng sự đớn đau trong một khắc này. Hoắc Anh hé miệng, rất muốn gọi y, rất muốn xông lên phía trước để ôm y vào lòng, nhưng cuối cùng lại chẳng thể làm được gì cả.

Liễu Nhuận Thanh biến mất.

Y không có ở trạch viện mà Hoắc Anh đã an bài cho y, mà triệt để biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phẳng phất Liễu Nhuận Thanh chưa bao giờ đã xuất hiện trên thế gian này. Ngay từ đầu, Hoắc Anh còn hi vọng là hắn chỉ ngẫu nhiên đùa nghịch vì giận mình mà thôi, nhưng thời gian qua đi, Hoắc Anh cũng cảm thấy kinh hoàng. Liễu Nhuận Thanh thật sự không cần hắn nữa rồi.

Đến khi hắn ý thức được điều này, ngày đại hôn với công chúa cũng đã đến.

Cưỡi con ngựa to đồ sẫm, Hoắc Anh thầm nghĩ muốn lập tức nhảy xuống ngựa lưng, thoát khỏi bộ xiêm y tân lang chói mắt này, sau đó đi tìm Liễu Nhuận Thanh về.

“Phò mã gia thật đúng là tuần tú lịch thiệp.”

“Đúng vậy, dòng dõi hổ tướng, danh bất hư truyền đây nè. Hoắc Tướng quân cùng công chúa cũng xứng đôi cực kỳ.”

Dân chúng xem náo nhiệt trên đường đều tán thưởng hôn sự này. Hoắc Anh mờ mịt nhìn đám người, nhưng vẫn thủy chung không phát hiện bóng dáng mình đang chờ đợi trong đó.

Đêm động phòng hoa chúc, Hoắc Anh ngồi ở trước bàn không nói một lời, xuyên thấu qua màn che có thể trông thấy vị tân nương mặc đồ cẩm tú xinh đẹp. Trên bàn rượu được phép uống nhiều hai chén, trong lúc giật mình hắn lại cảm thấy bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt kia có chút tương tự với Liễu Nhuận Thanh.

Run rẩy nhấc vải hồng che, tân nương ngẩng đầu lên, Hoắc anh cả kinh bước lui hai bước, sau đó lại cảm thấy khó tin, vươn tay chạm vào mái tóc người trước mắt.”Nhuận Thanh... Nhuận Thanh, thật sự là người?”

Liễu Nhuận Thanh vẫn là Liễu Nhuận Thanh trước đây, nhưng đôi mắt đã không còn ý cười hiền hoà, ánh mắt trống rỗng, dường như đang nhìn chòng chọc Hoắc Anh, lại dường như tùy ý nhìn về nơi khác. “Ta phải đi, lần này đến tạm biệt người.”

“Đi? Tại sao lại muốn đi?” Đây là lần thứ mấy bọn hán biệt ly? Hoắc Anh cũng không nhớ rõ, chỉ cảm thấy cảnh tượng này hết sức quen thuộc.

“Đi đến nơi ta nên đi, ta vốn tưởng rằng có thể làm bạn với người cả đời, kết quả vẫn là ta ngu dốt. Bồ Tát nói không sai, phạm nhân nếu có thể tin tưởng, thì đã không còn là phạm nhân nữa rồi.”

“Nhuận Thanh!” Hoắc Anh quỳ gối trước giường, một mực ôm lấy bờ eo của y, hiện tại hán thậm nghĩ giữ Nhuận Thanh ở lại, cho dù phải trả một cái giá lớn cũng không thể để y rời đi.

“Ai...”

Một tiếng than nhẹ vang lên trên đỉnh đầu, sống mũi Hoắc Anh đau xót vô cùng, nước mắt tí tách rơi trên y phục Liễu Nhuận Thanh, mơ hồ quyện thành một màu đỏ thẫm như máu. Lúc trước Hoắc Anh theo cha nam chinh bắc chiến, trái tim bị trúng tên không tìm được đường sống cũng không rơi nửa giọt lệ, hôm nay thế nhưng lại nức nở nghẹn ngào vì một Liễu Nhuận Thanh.

“Thời gian không nhiều lắm, ta nên rời đi.”

“Ta với người đi!” Hoắc Anh bỗng nhiên ngẩng đầu nói.

Liễu Nhuận Thanh sững sờ, chợt cười một tiếng, vẫn là mi mắt vàng trắng. Lúc trước chính vì nụ cười này của y, một tiếng gọi Hoắc Anh cứng rắn cũng hoá thành ngón mềm quấn quanh.

“Người nha...” Giống như là bất đắc dĩ, lại như là sủng nịch, hai tay Liễu Nhuận Thanh xoa xoa gương mặt góc cạnh của Hoắc Anh. Sau đó dường như lại nhu thuận, bàn tay hơi lạnh ôm lấy da thịt ấm áp. Hoắc Anh nhắm mắt lại, cảm giác nụ hôn mềm mại của Liễu Nhuận Thanh rơi trên môi của mình, như thể gió xuân mơn man trên mặt.

“Aaaaaa!!!!!!” Tiếng hét thê lương chói tai vang lên từ phòng tân hôn của tướng quân, mấy ả nha hoàn đỡ lấy nàng tân nương tóc mây tán loạn hoa lê đá rơi đi.

Hoắc Anh Hoắc Tướng quân, đêm tân hôn cùng công chúa đã dùng dây lưng treo cổ mà tử vong, không ai

biết được đến tột cùng vì sao hắn lại làm như vậy. Tục truyền nói, lúc Hoắc Tướng quân qua đời, trên mặt vẫn mang theo ý cười hạnh phúc.

21. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-1: Lý Hợp Hoan (thượng)

Bắt được rồi!”

Bé con mập mạp trắng trẻo bị che mắt phần khởi tóm lấy một góc áo không chịu buông, nam tử bị bé bắt được áo bào thì hơi hơi nhú nhú mày, rồi giật băng gấm che mắt bé xuống. “Lại phá phách rồi.”

“Ngọc thúc thúc...” Tiểu hài nhi thấy nam tử có chút không vui, chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cười hì hì cọt cọt lui. “Ngọc thúc thúc, cuối cùng thúc cũng đến rồi, ngày nào con cũng trông mong thúc đến đó. Thúc lại tìm phụ thân đánh cờ? Có phải thúc đánh nhau với phụ thân không? Lần nào đến cũng chẳng chơi đùa với Hợp Hoan.”

Ngao Ngọc nhìn cặp sừng rồng trên đầu bé con, nghĩ thầm không biết lúc Ngao Viêm còn bé có ngây thơ như thế này không.

Lúc Ngao Ngọc vẫn còn là cá chép tinh, cũng đã lường trước cảnh mình sống vai với Ngao Viêm ở tràng viên. Y muốn hoá rồng, hơn nữa không phải Lý Long (*Rồng họ Lý*) bình thường, mà muốn làm Long Vương, có được Hải Ấn (*ấn biển cả*). Thật sự trong con người ý có ngạo khí như vậy. Trời xanh cuối cùng cũng theo nguyện ý, để cho Lý Ngọc hoá thành một thành viên trong Long tộc. Thiên Đế ban thưởng họ Ngao, hơn nữa được Thần Biển phân công chương quản Nam Hải kim ấn.

Trải qua cử tử nhất sinh, phóng qua Long Môn rồi được phong thần ở đại điện, lần đầu tiên Ngao Ngọc gặp được Ngao Viêm, hậu duệ của Thần Cổ Long tựa hồ cũng vênh vào hung hăng như trong truyền thuyết. Hắn chỉ dậm mạp đứng ở một góc bình thường, phảng phất mọi thứ xảy ra đều không liên quan đến hắn. Nghe nói Ngao Viêm từ nhỏ đã rất ít khi dùng bộ dáng thật của mình để gặp người khác, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao, Ngao Ngọc hết lần này tới lần khác cho rằng đó chính là diện mạo vốn có của hắn.

Tựa hồ đã nhận ra một đôi mắt thủy chung khóa chặt trên người mình, Ngao Viêm nghiêng đầu nhìn, lại nhìn thấy một vị nam tử tuấn lãng xuất trần. Hắn hơi có chút ấn tượng với người này, nghe nói là năm nay vừa lướt qua Long Môn để vào Long tộc, cũng là Nam Hải Long Vương sau này. Xuất phát từ lễ tiết, Ngao Viêm nhẹ gật đầu xem như chào hỏi.

Ngao Ngọc vội vàng dừng dời mắt đi, trong ngực như thể bị vật châu báu bén nhọn nào đó đâm vào. Có chút tê dại, có chút ngứa, còn có chút đau đớn nhẹ nhàng.

Thanh danh của y ở Tiên giới thật ra cũng không quá tốt, những tiếng xấu như cây tài khinh người, không coi ai ra gì vẫn thường xuyên bị đổ lên người y. Nhưng Ngao Ngọc từ trước đến nay vẫn luôn xì mũi coi thường những chuyện này. Cho tới bây giờ, thần tiên, thần quan nói được mấy câu với y cũng không có mấy người. Giao tình với y nhiều nhất thế nhưng lại là Tây Hải Long Vương Ngao Viêm gần đây ru rú

trong nhà không màng thế sự. Mà hai người cũng chỉ là sơ giao, rất hiếm khi có cơ hội nói chuyện.

Thẳng đến ngày nào đó, Ngao Viêm dùng tướng mạo xấu xí, tóc tai bù xù chủ động đến Ngọc Hoa Cung tìm y, y mới ý thức được chính có tâm tư hơi khác lạ đối với Ngao Viêm.

“Ngọc thúc thúc? Ngọc thúc thúc?”

Nhóc con béo tròn lắc lư lung tung trước mắt, Ngao Ngọc cuối cùng cũng hồi thần lại, cúi đầu, tiểu oa nhi vẫn đang dùng ánh mắt trong sáng nhìn y. “Ngọc thúc thúc có thể mang Hợp Hoan ra ngoài chơi không? Phụ thân và cha cứ luôn nhốt con ở nơi này. Nhưng hai tỷ tỷ đều có thể đi ra ngoài, vì sao con không đi được?”

“Người còn nhỏ, sừng rồng đỉnh đầu sẽ dọa phạm nhân, người ta sẽ bắt người về để nướng ăn.” Ngao Ngọc cố ý dọa bé, càng nói lại càng phát giác dung mạo của Lý Hợp Hoan thật sự không khác mấy so với Ngao Viêm, chỉ là tính tình không giống hần.

Lý Hợp Hoan, là con trai nhỏ của Ngao Viêm và Lý Dư. Ngao Ngọc chán ghét Lý Dư, tất nhiên sẽ chán ghét hai đứa con gái và một đứa con trai của bọn hần. Vì vậy Liên Tâm Liên Nhị mỗi lần trông thấy y đều cung kính và sợ hãi. Duy chỉ có nhóc Lý Hợp Hoan vô tư ngây ngô, cho dù Ngao Ngọc làm ra bộ dáng hung ác thế nào, vẫn thích bám dính lấy y không buông, thậm chí còn thân cận y hơn so với Ngao Viêm và Lý Dư. Đến mức này rồi, dù cho Ngao Ngọc cảm thấy phiền chán thì Lý Hợp Hoan vẫn chỉ là một hài tử non nớt. Đối với sự ỷ lại này, Ngao Ngọc chỉ cảm thấy không thể làm gì được.

“Hợp Hoan ngược lại vô cùng hợp ý với người.” Có một lần, Ngao Viêm nhìn con trai nhỏ đang nằm ngủ say sưa trong lòng Ngao Ngọc mà nói như vậy.

Hợp ý?

Chỉ sợ là nghiệt duyên.

Ngao Ngọc rút áo bào của mình ra khỏi bàn tay nhỏ nhỏ của bé. “Được rồi, chờ người lớn chút nữa, Ngọc thúc thúc sẽ dẫn người ra ngoài chơi.”

“Oa!” Lý Hợp Hoan sung sướng vừa vuốt ve đùi Ngao Ngọc vừa hoan hô.

“Buông ra trước đã nào, ta phải tìm phụ thân người có việc cần.” Thật ra cũng không phải chuyện gì gấp gáp, đơn giản là hạ quân cờ, thuận tiện lại xem thân thể hần có gì khác thường không, rồi cho hần một ít hơi thở của rồng để dưỡng thân. Cho dù Ngao Viêm đã nhặt về được cái mạng mấy năm trước, nhưng dù sao cũng bị gọt long cốt tước long gân, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, không ai có thể đảm đương nổi.

Lý Hợp Hoan nháy mắt mấy cái, đột nhiên hỏi: “Ngọc thúc thúc thích phụ thân sao?”

Trái tim Ngao Ngọc đập thành thạch, vốn dĩ dùng mọi cách để che dấu, lại bị một hài nhi chưa đủ lông đủ cánh nói trắng ra như vậy. Ngao Ngọc giận dữ trừng mắt liếc bé một cái, quát lớn. “Ai dạy người không biết lớn nhỏ như vậy?”

Lý Hợp Hoan ủy khuất mà chép miệng, sau đó lại lau lau mắt, cười hờn hờ. “Không sao, có ta thích Ngọc thúc thúc là được.”

“Người biết rõ cái gì là thích sao?” Ngao Ngọc không biết nên giận hay nên cười.

“Tựa như phụ thân và cha ở cạnh bên nhau vậy đó.”

Lý Hợp Hoan nhào vào người y, đôi mắt sáng ngời híp lại thành một đường thẳng tắp.

22. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-2: Lý Hợp Hoan (trung)

Không biết bắt đầu từ khi nào, Ngao Ngọc không còn đi tìm cả nhà Ngao Viêm nữa. Dù có đi, chẳng qua cũng chỉ liếc nhìn Ngao Viêm xem thử có gì khác thường, sau khi biết không có việc gì thì sẽ vội vã rời đi. Có lẽ y đã dần dần buông tay, cho dù trong lòng y cảm giác Lý Dư và Ngao Viêm không xứng đôi, nhưng nhìn bộ dáng cả nhà bọn họ năm người vui vẻ, người ngoài vẫn thủy chung không cách nào xen vào được.

Ở ngoài nhìn mấy trăm năm, Ngao Ngọc cuối cùng vẫn không thể chiếm được một góc trong lòng người kia, vậy cần gì phải tận lực chọc thủng phiến cửa sổ giấy ấy? Y vẫn là Nam Hải Long Vương âm tàn độc ác coi trời bằng vung, đối với Ngao Viêm, y dần dần học được cách mặc kệ, không nghe, không nhìn, như thể y chưa bao giờ làm việc ngốc gì để giúp đỡ bọn họ.

“Long Vương.” Một ngày, thị nữ tiến lên thông báo. “Có một vị thiếu niên Long tộc đang náo loạn ở cửa cung Ngọc Hoa, bảo rằng muốn gặp người. Kẻ đó dù bị đuổi cũng không chịu đi, lính tôm tướng của tiến lên bắt người, kết quả hắn còn động thủ, dường như có biết một ít pháp thuật lợi hại.

“Kẻ nào dám làm càn kiêu ngạo như vậy.” Ngao Ngọc nhíu nhíu mày. “Ta không xem, đừng để việc này làm phiền ta, các người tự tìm cách.”

“Thế nhưng mà Long Vương...”

“Ngọc thúc thúc!”

Thị nữ vội vàng che lỗ tai, một tiếng này có thể nói là xuyên thấu thành cung mà tốc hành đến bên tai

Ngao Ngọc. Nghe thấy xưng hô này, gân xanh bên thái dương bên y không nhanh không chậm mà hiện lên.

Sau đó, Ngao Ngọc vẫn đi ra xem xem, nếu không sau này có lẽ sẽ xảy ra nhiều chuyện không biết nên khóc hay cười nữa.

Đứa nhỏ Hợp Hoan này đã trưởng thành, mặc một bộ đồ ngắn đỏ thẫm, mặt mày ngũ quan càng tương tự cha hắn. Sừng rồng trên đầu có lẽ vừa mới thay đổi, dáng vẻ oai hùng bồng bồng phần chấn, thần thái sáng láng.

“Ngọc thúc thúc!” Lý Hợp Hoan gặp được y, đôi mắt dường như tỏa sáng, nhào tới như khi còn bé, chẳng qua hiện tại hắn đã cao lớn như Ngao Ngọc, lúc dùng sức bỏ nhào về phía trước đã suýt nữa đẩy ngã y. Đám thị nữ vệ binh bên cạnh thấy thế, lộ ra vẻ mặt nuốt trứng gà sống.

Ngao Ngọc khó chịu cực kỳ, xanh mặt vươn một tay đẩy hắn ra. “Người làm cái gì đó?”

Lý Hợp Hoan lại chưa từ bỏ ý định mà thò tay ôm lấy y. “Ngọc thúc thúc không đến chỗ ta, ta liền qua đây tìm người.”

“Buông tay, kéo qua kéo lại còn ra cái thể thống gì.” Ngao Ngọc lùi về sau một bước. “Người tìm đến ta lại có chuyện gì?”

“Ta thích người, muốn ở cùng một chỗ với người.”

Lý Hợp Hoan nói trắng ra làm Ngao Ngọc trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy xấu hổ: “Cút xa một chút.”

“Không.”

“Tùy người.” Ngao Ngọc khó thở, xoay người sang chỗ khác phân phó thị nữ. “Bồi Cầm, đóng cửa.”

“Vâng...” Thị nữ mặc dù miệng đã đáp ứng, nhưng vẫn nhìn không được mà nhìn thiếu niên tuấn lãng ngoài cửa cung, lại kính sợ nhìn Ngao Ngọc. Thấy y trừng mắt liền sợ run cả người mà vội vàng đóng cửa cung lại.

Mắt thấy đại môn màu đỏ thẫm của Ngọc Hoa Cung đã đóng lại chặt chẽ, Lý Hợp Hoan đặt mông ngồi cạnh cánh cửa. Phụ thân nói, lúc người còn trẻ đã dây dưa quấn quýt chặt chẽ như vậy mới cảm hoá cha từng chút từng chút một. Cha mình lãnh đạm như vậy mà cũng không chịu nổi chiêu này, huống chi là Ngọc thúc thúc ăn nói chua ngoa nhưng tấm lòng hậu hĩ? Một ngày không thành, thì quấn một tháng, một tháng không thành, thì theo một năm. Một năm nếu không được, hắn còn có mười năm, hai mươi năm, và cả thời gian trăm năm. Hắn muốn người kia, nếu không chiếm được thì sẽ huỷ cái Ngọc Hoa Cung này đi, rồi trời Ngao Ngọc mang về.

Cho dù sau này phụ thân biết được có nổi điên lên hay không.

Đến ban đêm, nước biển Nam Hải đặc biệt lạnh buốt, Lý Hợp Hoan vuốt ve đầu gối run lẩy bẩy, mí mắt đánh nhau khùng khiếp. Mỗi khi hắn cảm giác mình sắp đi ngủ, sẽ dùng lực cắn mu bàn tay một chút, nghĩ thầm nói không chừng Ngao Ngọc sẽ mềm lòng mà để hắn đi vào. Kết quả cho đến hừng đông, mu bàn tay sắp bị cắn nát, lại không thấy được bóng dáng Ngao Ngọc.

Cứ như vậy một mực nhìn đến ngày chạng vạng tối hôm sau, cửa Ngọc Hoa cuối cùng cũng mở ra rồi.

“Người còn chưa đi?” Là thị nữ Bối Cầm bên người Ngao Ngọc.

Lý Hợp Hoan vừa mới vui sướng không bao lâu, nhìn thấy không phải là phải Ngao Ngọc, biểu tình lại trở nên mất mát. Xem ra Ngọc thúc thúc quyết tâm không gặp ta.”

Bối Cầm thấy thần thái của hắn thật sự đáng thương, cắn răng nói. “Gặp Long Vương, người cũng đừng nói là ta để người đi vào.”

Có được hi vọng, Hợp Hoan vội vàng cười toe toét nói cảm ơn. “Ta hiểu rõ, đa tạ tỷ tỷ!”

Nhìn thiếu niên xuất hiện trên giường, Ngao Ngọc hận không thể đá bay hắn. “Sao người vào được.”

“Chạy vào... Ngọc thúc thúc không cho ta vào, ta đành phải tự mình nghĩ biện pháp.” Miệng mồm Lý Hợp Hoan vẫn kín kẽ, sau này khẳng định còn có nhiều lúc phải nhờ vả các thị nữ ở Ngọc Hoa Cung hỗ trợ, cần thận một chút vẫn tốt hơn.

Đi ra ngoài.” Ngao Ngọc xách cổ áo hắn rồi túm hắn ra.

Lý Hợp Hoan vừa giãy dụa vừa la lớn: “Ngọc thúc thúc, người muốn ta đi!”

“Người nói cái gì?” Ngao Ngọc suýt nữa không thở được.

“Ngọc thúc thúc...” Ánh mắt Lý Hợp Hoan ảm Ứt sáng trong nhìn y. “Ta biết rõ người yêu thích phụ thân ta, ta lớn lên rất giống người, cũng cố gắng học bộ dáng của phụ thân. Cho dù thế nào cũng được, chỉ cần người không làm ngơ ta.”

Nghe hắn như nói thế một phen, Ngao Ngọc cũng không biết là nên mắng hắn, hay là thấy hắn đáng thương.

Ngao Ngọc thật ra cũng không ghét đứa nhỏ này, thực tế cũng xem như y đã nhìn hấn lớn lên. Ngao Ngọc cũng không biết Lý Hợp Hoan mê luyện mình từ lúc nào, tựa như y cũng không biết mình lúc trước tại sao lại có chấp niệm về Ngao Viêm. Có lẽ tự thân chuyện “yêu thương” này, sẽ không có lý do gì giải thích được.

“Đừng làm rộn, ngủ đi. Ta đi đến phòng khác.”

Ngao Ngọc lại ném Lý Hợp Hoan vào giường, “Sáng mai ta tiễn người trở về.”

23. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 8-3: Lý Hợp Hoan (hạ)

Nửa đêm cùng ngày, Lý Hợp Hoan bò lên giường Ngao Ngọc. Từ trước đến nay y đều ngủ đêm rất say, cứ thế cho đến lúc hạ thân bị một nơi mềm mại nóng ướt hút vào, mới cảm thấy “khác thường” mà tỉnh lại.

“... Lý Hợp Hoan, người làm cái gì đó?”

Thiếu niên đang ra sức phun ra nuốt vào ở dưới chân thật sự làm cho hỏa khí trong y dâng lên... Có lẽ, còn có hỏa khí khác cũng đang dần dần thiêu đốt.

Lý Hợp Hoan nhả vật trường lớn trong miệng ra, còn nịnh nọt mà hôn hôn trên đỉnh, cười hì hì nói: “Làm chuyện ta muốn làm.”

“Người đừng hối hận.” Ngao Ngọc cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

... Vậy có nghĩa là được rồi hả.

Tay Lý Hợp Hoan cầm lấy tính khí sùng sững của Ngao Ngọc, tựa hồ còn đang suy nghĩ hàm nghĩa trong bốn từ ấy của y, bỗng nhiên lại cảm thấy choáng đầu hoa mắt. Không ngờ Ngao Ngọc thật sự túm lấy cổ tay hấn mà kéo xoay cả người lại. Thân thể đột nhiên bị đại lực ngăn chặn, làm hấn khó có thể hô hấp, nhưng lại vui vẻ đến hôn mê. Trước mắt là khuôn mặt của Ngao Ngọc, trong mũi là hơi thở của Ngao Ngọc, dính sát vào thân thể của hấn, chính là Ngao thúc thúc mà hấn sùng bái yêu thích từ nhỏ.

Bọn họ chưa bao giờ thân thiết đến như vậy.

Áo trong của Ngao Ngọc lơ lửng lỏng lẻo, Lý Hợp Hoan có thể trông thấy lồng ngực và da thịt vùng bụng của y, mà ngọc hành được mình hầu hạ bên dưới cũng phần chấn tinh thần mà ngang nhiên đứng thẳng, chạm vào bắp đùi mình, thỉnh thoảng đâm đâm hai cái, làm huyết mạch của hấn sôi sục.

Nhưng không đợi Lý Hợp Hoan say mê đủ, quần đã bị kéo xuống dưới, sau đó hai chân bị gập lại rồi tách

rộng ra. Vật cực nóng của Ngao Ngọc nhanh chóng mà gian nan xâm nhập vào thân thể hắn. Hậu huyết nhỏ hẹp khô khốc gần như bị xé nứt, Lý Hợp Hoan đau đến rơi nước mắt. Toàn bộ loạn ý tình mê lúc này đã tan thành mây khói. Hắn không hề nghĩ đến làm chuyện này lại khó chịu như thế. Khi còn bé từng vùng trộm xem phụ thân cùng cha sinh hoạt vợ chồng, phản ứng của cha hoàn toàn không phải như thế này, bộ dáng kia, tựa hồ rất hưởng thụ, chẳng lẽ cha vẫn luôn giả vờ sao?

Ngao Ngọc thấy thế, cười lạnh hỏi. “Không phải người nói thích ta sao? Mới vậy đã đau đớn rồi?”

“Không đau, chịu đựng được... Ngọc thúc thúc, người động đi...” Lý Hợp Hoan cắn răng nhịn nước mắt, hiện tại hắn chỉ muốn được người này triệt để chiếm hữu, đến nỗi những điều khác đã không còn quan trọng nữa.

Thật ra Ngao Ngọc cũng không chịu nổi, hạ thể bị kẹp chặt rất đau, suýt nữa đã mềm xuống. Y không biết mình tại sao lại gây khó dễ với một hài tử hết lần này tới lần khác. Nếu là thường ngày, y đã sớm mất kiên nhẫn, cũng sẽ không ngốc đến mức giao hoan với con trai tình cũ. Nếu hắn thích, thì cứ cho hắn thích, sống hay chết thì có quan hệ gì đến mình đâu?

“A...”

Bỗng nhiên ý thức được bản thân xúc động không hợp với lẽ thường, Ngao Ngọc thở dài, sau đó đỡ lấy phân thân và rời khỏi hậu đình của hắn.

Lý Hợp Hoan vội vàng nhịn đau kêu lên. “Đừng đi!”

“Đợi một chút, ta lấy một vật đã, nếu không vài ngày tới người đừng mong xuống giường được.” Nói xong, Ngao Ngọc xuống giường, lục tung tìm ra một hộp thuốc mỡ. “Cái này hắn sẽ có chút ít tác dụng, có thể làm cho người sống thoải mái hơn một chút.”

“Người, tại sao lại có vật như vậy?” Khuôn mặt Lý Hợp Hoan hồng hồng, trong lòng có chút ảo não, nhưng lại cảm giác mình tựa hồ không có tư cách hỏi về điều này, không khỏi thấy khó chịu.

Ngao Ngọc không cho là đúng, cười cười, trở lại giường một lần nữa. “Người thực sự cho rằng ta mấy ngàn năm tuổi rồi vẫn là thân xử nam sao?”

Lý Hợp Hoan mím môi: “Ngọc thúc thúc, ta chỉ muốn một mình người.”

Đứa nhỏ ngốc.

Ngao Ngọc không đáp lời, vặn mở nắp hộp, một mùi hương ngọt ngào lập tức toả ra từ đó. Mùi thơm kia phảng phất có công dụng thôi tình, phân thân của Lý Hợp Hoan mới vừa co lại vì đau đớn đã bắt đầu có xu hướng cứng lên lần nữa.

“Tự mình làm đi.” Ngao Ngọc đặt cái hộp vào tay hắn.

Lý Hợp Hoan nghe lời mà dùng ngón tay quệt ít thuốc mỡ, mở chân ra rồi cẩn thận nhét ngón tay vào trong hậu huyệt, dịch chuyển từng li từng tí. Tư thế này thật sự rất xấu hổ, nhưng Ngao Ngọc lại đang nhìn hắn chăm chú... Nhận thức này làm hắn khó kìm nén được mà trở nên hưng phấn. Lúc bắt đầu, động tác của ngón tay còn trúc trắc chậm chạp, nhưng sau khi đưa đẩy vài cái liền rơi vào cảnh đẹp, tốc độ cũng nhanh hơn. Chẳng qua, dù chỉ mới đút vào hai ngón, Lý Hợp Hoan cũng cảm giác vô cùng hưng phấn. Hắn mở to miệng thở dốc từng đợt, hai mắt mê ly mà nhìn Ngao Ngọc. Ngón tay không ngừng càn quấy, mồ hôi theo ngực một mực chảy xuống bụng dưới. “A ha... Ngọc thúc thúc... Ngọc thúc thúc...”

Nếu ranh giới đã bị phá vỡ, có lẽ đã khó có thể quay đầu lại rồi.

Ngao Ngọc nhích tới trước một chút, lại để phân thân của mình nằm giữa hai chân Lý Hợp Hoan. Đẩy eo về phía trước, hạ thân liền vùi vào hậu huyệt đã mềm mại đi không ít.

“A...” Lý Hợp Hoan vươn tay ôm chặt Ngao Ngọc, nước mắt lại rơi xuống một lần nữa.

Ngao Ngọc duỗi ngón tay ra lau nước mắt hắn. “Vẫn đau sao?”

Lý Hợp Hoan vội vàng lắc đầu: “Không phải... Ta, ta rất vui mừng... A...”

Lời sau đó bị sự va chạm của Ngao Ngọc làm vỡ tan tành, Lý Hợp Hoan ôm lấy gương mặt Ngao Ngọc rồi hôn thật sâu, hôn mặt mày y, chóp mũi y, còn có bờ môi mềm mại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng. Lúc này, bọn họ chặt chẽ gắn kết với nhau.

Kích tình qua đi, Lý Hợp Hoan cảm thấy thoải mái tới cực điểm, nhưng lại mệt mỏi gần chết. Thế nhưng Ngao Ngọc khoả thân nằm ngửa bên cạnh hắn lại có thể khiến cho hắn thoải mái vô cùng. Trong mơ màng màng, hắn tựa hồ nghe thấy Ngao Ngọc nhẹ giọng nói một câu:

“Phụ thân ngươi trong lòng của ta... Không còn là yêu thích nữa rồi...”

Lý Hợp Hoan mới vừa mệt mỏi sắp ngủ mất, lúc này lập tức kinh hãi mà mở to hai mắt, nhìn chòng chọc Ngao Ngọc. Thế là Long Vương mạnh miệng lại vội vàng bổ sung. “Nhưng ta cũng không nói là thích ngươi.”

“Hiện tại không thích cũng không sao.” Lý Hợp Hoan tiến lên hôn một cái lên má y. “Chỉ cần trong nội tâm Ngọc thúc thúc không có bất kỳ ai, sẽ có một ngày ta tiến vào được.”

“Khó nói.” Ngao Ngọc xoay người. “Ngủ đi.”

Lý Hợp Hoan cười cười, ôm Ngao Ngọc từ phía sau, lần này lại không có bị đẩy ra.

24. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-1: Tam Bôi Tuý (thượng)

Người làm kinh doanh lâu năm ở Tây Vực đều biết, ở bên thành có một quán trọ Tụ Nguyên, thứ nổi tiếng nhất trong quán trọ này là rượu do chính tay chủ quán cất ủ, tên là Tam Bôi Tuý (Ba chén say). Mười lượng bạc một ly, mà mỗi vị khách chỉ có thể uống ba ly một lần. Nếu đã uống hết, cho dù chỉ bao nhiêu tiền bạc cũng không được uống tiếp, chỉ có thể đợi đến lần sau. Cho dù như thế, vẫn có vô số khách thích rượu nghe danh mà đến, sau khi uống qua liền cảm giác tất cả các loại rượu khác đều chẳng có mùi vị gì cả, không thể cho vào miệng được.

Rượu là rượu quý, chủ quầy cũng là người kỳ lạ, khách nhân đến uống rượu cách đây mười năm cảm giác y chỉ mới hai mươi tuổi đầu, hôm nay đến một lần nữa, vẫn thấy y mang bộ dáng tuổi trẻ đôi mươi, vẫn phong lưu tuấn tú phiêu dật như trước. Dần dà, có lời đồn đãi Tam Bôi Tuý có thể khiến con người trường sanh bất lão, làm ăn của quán trọ cũng dần dần thịnh vượng hơn. Cho ở nơi xa xôi, ngưỡng cửa của quán trọ Tụ Nguyên vẫn được người ập đến biết bao nhiêu lần.

Không ai nói được quán trọ này đã mở cửa đã bao lâu, cũng thực sự không thấy chủ quán lấy vợ sinh con. Y cũng không hay xuất hiện, khó được lúc để lộ mặt. Chẳng qua những người đã từng trò chuyện với y, đều bị khí chất tài hoa của y làm cho sợ hãi thán phục.

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly vẫn thiếu, hôm nay chỉ có ba ly, nhưng cũng là đáng giá.

“Thật sự thần kỳ như thế?” Trong xe ngựa rộng rãi, một vị công tử trẻ tuổi bán tín bán nghi mà nhìn bạn tốt bên cạnh.

“Đó là tất nhiên, người còn không tin ta hả?”

“Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.” Công tử lắc lắc quạt xếp, tựa hồ cũng không có để ý nhiều.

Vị thiếu gia này là con trai trưởng của Trang lão bản, chủ phường tơ lụa đệ nhất Giang Nam, họ Cố, tên Vân Sơ. Đây là lần đầu tiên hắn một mình đi xa nhà bàn chuyện làm ăn, công việc tiến hành thuận lợi, một đường về nhà cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Bạn bè đồng hành đề cập đến Tam Bôi Tuý ở quán trọ Tụ Nguyên, Cố Vân Sơ cũng đã nghe qua cái này, chẳng qua chưa từng đến đó, cũng không có hứng thú. Hôm nay bạn tốt lại kể chuyện vô cùng kì diệu, ngược lại cũng muốn tiến vào toà thành phía trước kiến thức một phen.

Đội xe ngựa đi đến khách sạn, ai ngờ không có đủ gian phòng, người làm bảo bọn họ tìm một quán trọ khác. Nhưng trời đi đã tối, hơn nữa bên thành vắng vẻ, còn có thể tìm được nơi nào để qua đêm? Rơi vào

đường cùng, người làm đành phải bảo bọn họ tạm thời ngủ ngoài trời ở hậu viện quán trọ, đợi sáng mai thu thập phòng trống rồi hẵng tiến vào ở. Cố Vân Sơ sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, đâu chịu nổi sự tiếp đãi lạnh nhạt như vậy, lập tức đập bàn muốn tìm chủ quán ra lý luận. Chưa được vài câu đã bắt đầu ồn ào với người làm. Một lát sau, một tiếng quát lạnh vang lên trên lầu.

“Tiểu Lâu, người đến đều là khách, người đừng vội vô lễ đắc tội khách nhân.”

Người làm sau khi nghe thấy liền cúi đầu đi nơi khác làm việc. Cố Vân Sơ cũng không thuận theo không buông tha muốn gọi hần đến dạy dỗ vài câu. Chợt một nam tử đi xuống cầu thang, đại đường vốn dĩ huyền não thoáng chốc yên tĩnh lại.

Rõ ràng người nọ chưa nói một câu, lại có thể trấn trụ tất cả mọi người ở đây. Hiển nhiên, không phải chỉ có vẻ ngoài hiếm có hời hợt là có thể làm được.

“Cố công tử phải không?” Giọng nói này trầm thấp êm tai, Cố Vân Sơ vẫn còn sợ run, người kia cũng đã đi đến trước mặt.

“Người là chủ quán?” Cố Vân Sơ lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng đôi mắt đen tuyền thâm thúy của y, như sợ liếc một cái sẽ bị hút hồn vào đó.

“Vâng.” Đối phương lại đến gần một bước, trên người mang theo mùi rượu thoang thoảng. “Tại hạ là Đào Tuý.”

Đào Tuý (nghĩa là say mê)...

Cố Vân Sơ nhin không được hít sâu một hơi, khẽ ngửi mùi rượu kia, phảng phất thật sự sẽ say...

“Mọi người đều đã đi đường một nhọc rồi, không ngại lẫn nhau thì thật là tốt. Nếu trong phòng vẫn còn chỗ trống, không bằng tạm thời ở chung một phòng, coi như kết giao thêm nhiều bạn bè cũng tốt.”

Đào Tuý nói như vậy, thật sự có rất nhiều khách nhân nơi đó nguyện ý hưởng ứng, đoàn xe Cố Phủ sau đó cũng có được nơi ở thoả đáng. Đến cuối cùng, chỉ còn lại Cố Vân Sơ vẫn còn đang bất bẽ.

“Cố công tử vẫn chưa hài lòng với căn phòng nào sao? Như không chê, thì hãy ngủ với tại hạ một đêm, như thế nào?” Đào Tuý đề nghị.

“Vậy thì làm phiền Đào chủ quán rồi.” Cố Vân Sơ lần đầu tiên sửa tính ngang ngược càn rỡ, thu liễm tính tình thiếu gia mà theo Đào Tuý lên lầu. Đối mặt người như vậy, mặc dù có giận dữ, sợ là cũng bị dập tắt không còn chút mảy may nào.

Phòng ngủ của Đào Tuý ở một nơi khác so các phòng trọ, độc lập tại hành lang góc rẽ, cũng rất thanh tĩnh. Bài trí trong phòng cũng đơn giản như trong tưởng tượng của Cố Vân Sơ, có một mùi hương khác lạ. Trong phòng ngoại trừ cái bàn cùng giường, ở bên ngoài ngăn tủ đều vò rượu, khó trách trên người Đào Tuý có mùi rượu.

“Rất thơm phải không?” Đào Tuý mở một vò rượu, hương khí càng thêm nồng đậm.

“Chưa từng nghe qua hương rượu như thế, Tam Bôi Tuý quả thật danh bất hư truyền, khó trách hấp dẫn nhiều khách khứa như vậy.” Cố Vân Sơ cuối cùng tỉnh lại.

“Cố công tử khen nhầm.” Đào tuý khiêm tốn nói. “Thật ra nói cho cùng, vẫn là lòng người tham lam mà thôi.”

“Tham lam?”

Đào Tuý gật đầu. “Đúng vậy, vật không chiếm được luôn luôn tốt nhất. Nếu không phải ta chỉ bán ba ly, mà người có tiền lúc nào cũng có thể tùy tiện uống, vậy Tam Bôi Tuý cũng chẳng đáng giá gì. Đều là người làm ăn, tin tưởng Cố công tử cũng có thể hiểu được đạo lý trong đó.”

Cố Vân Sơ kinh ngạc. “Đào chủ quán lại nói với ta những lời này... không sợ ta nói ra, làm hỏng thanh danh của quán trọ Tụ Nguyên và Tam Bôi Tuý của người sao?”

“Ha ha.” Đào Tuý cười mở cười cười. “Ta có chút duyên phận với công tử, cũng nhìn ra người không phải là người như vậy... Còn về phần thanh danh Tam Bôi Tuý đến tột cùng có thể bôi xấu được hay không, kính xin Cố công tử ngồi xuống uống một chén rồi hãy nói.”

“Mười lượng bạc một ly?” Cố Vân Sơ cười hỏi.

Đào Tuý lấy hai ly rượu ra, nhìn hần nói. “Lúc này không thu tiền người.”

25. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-2: Tam Bôi Tuý (trung)

Dòng rượu thanh tịnh chảy vào ly, Cố Vân Sơ liền bị mùi thơm ngào ngạt thuần hậu kia làm cho mê hoặc. Bản thân hần thật ra cũng không sành bình phẩm rượu. Nhưng rượu trước mắt này, và cả con người này, đều hấp dẫn hần thật sâu. Ngón tay Đào Tuý thon dài trắng nõn, cầm bình rượu sứ trắng mà nhất thời không phân biệt được đâu là sứ, đâu là đầu ngón tay y.

“Mời.” Đào Tuý nâng chén, ra hiệu Cố Vân Sơ dừng câu nệ.

“Đa tạ.” Trái tim Cố Vân Sơ đập bình bịch, nhấc ly rượu lên, lại phát hiện tay mình đang run rẩy, thật sự không có tiền đồ. Thế là nhắm mắt uống sạch một hơi, chất lỏng đắng cay tràn ngập trong miệng, cuối cùng lại bị sặc ra nước mắt, cảnh trước mắt cũng mờ mịt.

“Khục... Khục khục...” Cố Vân Sơ dùng tay áo xoa xoa khóe mắt. “Đào chủ quán, người định lừa gạt ta sao?”

Đào Tuý lắc đầu. “Ta không lừa gạt người, mà do chính người quá mức nóng vội. Rượu này tính mạnh, nếu không làm sao có thể gọi là Tam Bôi Tuý (ba chén say) được.”

Sau khi ho một lúc, Cố Vân Sơ cảm thấy không thú vị, vừa định đặt chén rượu xuống rồi lên giường nghỉ ngơi, nhưng đầu lưỡi đột nhiên xuất hiện cảm giác, vị cay lúc nãy biến một cổ ấm áp dâng lên trong bụng. Sau đó miệng đầy mùi rượu, đầu lưỡi tê dại. Cảm giác kia thật là kỳ diệu, phẳng phất như không phải uống rượu, mà là đang... hôn lấy môi người thương.

“Ném được vị đặc biệt rồi sao?” Đào Tuý cười hỏi, rồi như thể đang lầm bầm lầu bầu. “Ly thứ nhất vốn là như thế, cay, khổ, nếu như ngay từ đầu đã không chịu nổi nó, thì không cần phải uống ly thứ hai. Nhưng người có thể cảm nhận được nét đặc biệt của nó, thì sẽ rất dễ dàng nghiện. Từng có khách nhân thô thiển có tiền muốn mua tất cả rượu Tam Bôi Tuý trong quán này. Người đoán xem, kết quả như thế nào?”

Cố Vân Sơ nhìn chòng chọc bờ môi mấp máy của y, mặt và cổ đều nóng lên, phát nhiệt. “Ta đoán không ra.”

Đào Tuý nheo mắt nghĩ ly rượu. “Hắn đơn giản đoạt một bình rượu rồi uống sạch, kết quả lại chết bất đắc kỳ tử tại chỗ. Vì việc này, quán rượu phải đóng cửa một thời gian, quan phủ đến tra án cũng không điều tra được gì cả, cuối cùng đành phải buông tha. Cũng may buôn bán từ đó trở đi cũng không bị ảnh hưởng nhiều, hơn nữa những khách nhân cũng trở nên rất an phận, không có người làm loạn nữa. Nhưng khách đến đây uống rượu cũng chỉ uống tối đa ba ly, không dám uống nhiều hơn. Luật lệ rượu này chỉ được uống ba ly ban đầu không phải do ta định ra, mà trong nội tâm bọn họ cảm thấy sợ hãi với những thứ thần bí, rồi rồi lại thủy chung không ngăn cản nổi dụ dỗ, cuối cùng đành phải càng lún càng sâu. Dần dần, lúc nào ta cũng bán ba ly mỗi lần.”

“Chẳng lẽ Đào chủ quán người hạ rượu trong độc, mới có thể khiến cho những người khách đó biết rõ gặp nguy hiểm, lại còn có thể nghiện?” Cố Vân Sơ vui đùa nói.

“Người cứ nói đi...” Đào Tuý bỗng nhiên lại gần, hơi thở nóng bỏng mang theo chút men say.

Khi đó Cố Vân Sơ cảm thấy, dù cho người nọ thật sự hạ độc trong ly, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Liên tiếp ba chén vào bụng, mỗi một ly vị phẳng phất đều khác nhau, mang theo hương vị đặc biệt. Nếu nói ly thứ nhất như nụ hôn mãnh liệt, vậy ly thứ hai lại là cái ôm nhu tình như nước, vành tai tóc mai chạm nhau, tình ý liên tục. Đến nỗi chén thứ ba, chợt ẩn chứa cảm giác thân mật quấn quít với nhau khiến người đổ mặt, kéo dài mãi mãi như là keo sơn.

“Được rồi, cũng đã uống xong Tam Bôi Tuý. Nếu công tử còn muốn nhắm nháp nữa, nên đợi đến lần sau. Thời gian không còn sớm. Cổ công tử rửa mặt rồi đi ngủ, ngày mai ta sẽ xem còn dư phòng trống nào không rồi mời công tử vào ở.

Hai phiến môi nhạt màu của Đào Tuý ở ngay trước mắt Cổ Vân Sơ, phía trên còn mang theo vết rượu trong suốt lấp lánh. Đào Tuý duỗi đầu lưỡi tùy ý liếm liếm, Cổ Vân Sơ không hề nghĩ ngợi mà hôn lên.

Đào Tuý vốn sững sờ, nhưng cũng không đẩy hấn ra, chỉ để mặt hấn hôn, không cự tuyệt cũng không đáp lại, cho đến bờ môi bị hút đến đau mới nhẹ đẩy bờ vai Cổ Vân Sơ một cái. “Cổ công tử, người say.”

Cổ Vân Sơ lưu luyến mà chạm vào bờ môi Đào Tuý. “Không, rượu này càng uống càng thanh tỉnh, ngược lại rất kỳ quái.”

“Người có thể nói ra lời này, không phải say thì còn là gì nữa.” Tiếng cười trầm thấp của Đào Tuý vang lên bên tai. “Nhanh đi ngủ đi.”

“Đào Tuý... Người cùng ta rời đi, rời khỏi Trung Nguyên. Người sẽ được hưởng vô số vinh hoa phú quý, không cần vất vả như vậy.” Cổ Vân Sơ xúc động ôm cổ y.

Đào Tuý nhìn nhìn hấn, thở dài. “Ta mời người uống rượu là chịu lỗ rồi, không nghĩ tới người còn động tay động chân, chơi trò xô lá với ta. Tất cả cậu ấm nhà có tiền đều là như vậy sao?”

Cổ Vân Sơ nghe ra ẩn ý, vội vàng khẩn trương hỏi. “Sao vậy? Hấn là trước kia cũng có...”

“Đều là chuyện quá khứ rồi.” Đào Tuý ngắt lời hấn, không nói thêm gì nữa. “Đừng nhắc đến nữa.”

“Ta, ta không giống bọn họ.” Cổ Vân Sơ nóng lòng giải thích. “Ta thật lòng với người, có lẽ nói như thế người sẽ cảm thấy đường đột khó tin. Nhưng ta từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã phải lòng người. Hôm nay người có thể không biết ta, nhưng chúng ta có thể từ từ mà... Đào Tuý người tin ta được không?”

Đào Tuý cũng không trực tiếp trả lời hấn, mà hỏi. “Còn muốn uống một ly nữa không?”

Nhớ tới chuyện lúc này Đào Tuý kể, Cổ Vân Sơ có chút chần chờ. “Không phải nói rượu chỉ được uống ba ly sao? Nếu có lòng tham mà uống nhiều, có thể nào...”

“Người sợ?” Đào Tuý nhú mày.

Bị y khích tướng như vậy, Cổ Vân Sơ cũng bất chấp mọi thứ, thậm chí muốn chứng minh tâm tư của mình đối với y. “Cái này chẳng có gì đáng sợ cả, ngay cả là độc dược thì có sao đâu? Mang ra, cho ta đây vào.”

“Đây chính là ý muốn của Cố công tử.” Đào Tuý nói, lại đặt chiếc ly vừa này muốn thu lại ở trước mặt Cố Vân Sơ, lại rót cho hắn một ly. Giữa hàng mi ẩn chứa nét phong lưu, say đắm lòng người khó tả.

26. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 9-3: Tam Bôi Tuý (hạ)

Ngay lúc Cố Vân Sơ muốn uống ly rượu, Đào Tuý lại đưa tay chặn trước miệng ly. “Người nghĩ thông suốt chưa?”

“Đây là quán của Đào chủ quán, người còn không sợ gây ra tai nạn chết người, ta lại sợ hãi cái gì?” Cố Vân Sơ tất nhiên không tin Đào Tuý thật sự hạ độc. Hai người không oán không cừ, cho dù vừa rồi hắn có làm càn, Đào Tuý cũng sẽ không đến nỗi giết hắn hả giận. Huống hồ hắn cũng biết là Đào Tuý không chán ghét mình, bằng không hắn đã sớm bị đuổi ra khỏi quán, làm gì có thể bình yên hoà hoãn ngồi đối mặt uống rượu như thế này.

Đào Tuý lấy tay ra, những sợi tóc rũ xuống trán cũng không được gạt đi, ngược lại mang thêm nét tự nhiên không bị trói buộc cho y. “Vậy thì tùy ý.”

Cố Vân Sơ mân môi ở mép ly, nghĩ thầm nơi này Đào Tuý vừa mới chạm tay. Sau đó lại nhớ đến nụ hôn hoang đường lại đẹp đẽ kia, trong lòng không khỏi kích động một lần nữa. Rượu vừa chảy vào trong miệng, Cố Vân Sơ lại ngây ngẩn cả người, thứ này thanh thanh đậm đậm, không có bất cứ hương vị nào nữa. Rượu này ở đâu ra? Quả thật như nước bình thường. Chẳng lẽ Đào Tuý thừa dịp hắn không chú ý mà động tay động chân? Thế nhưng Cố Vân Sơ từ đầu đến cuối không hề rời khỏi đây, dù cho muốn gian lận thì nhất định sẽ bị phát hiện.

Giương mắt nhìn Đào Tuý, thấy biểu lộ của y không có bất cứ điểm khác thường nào, chỉ một mực nhìn Cố Vân Sơ. Bỗng nhiên y nói. “Đây cũng là bí mật của Tuý Tam Bôi, chỉ có thể uống ba ly đầu tiên. Nếu uống xong, thì chẳng thể nếm được bất cứ hương vị nào khác được. Thật ra trên đời này có rất nhiều chuyện như vậy, lúc mới gặp gỡ có lẽ si mê, nhưng cuối cùng lại nhận ra, nắm trong tay rồi, ngược lại sẽ coi như giấy cũ. Người có thể hiểu không? Cố công tử?”

Lúc nói lời này, trong mắt Đào Tuý bỗng hiện lên bi ai và sầu thương khó tả. Cố Vân Sơ nhìn y chớp động ánh mắt, chỉ cảm thấy cả trái tim nhói đau. Hắn lớn gan cầm chặt bàn tay Đào Tuý, tay kia chỉ lên trời mà thề thốt. “Đào Tuý, Cố Vân Sơ ta hôm nay thề rằng, chỉ cần người nguyện ý theo ta, một ngày nào đó ta có phụ người, ta sẽ chết không yên lành.”

“Trước kia người cũng nói như vậy.” Đào Tuý nhẹ nói một câu.

Cố Vân Sơ không có nghe rõ. “Cái gì cơ?”

“Không có gì cả...” Đào Tuý nói. “Tạm thời lại tin người một lần.”

Cổ Vân Sơ mở cờ trong bụng, muốn lại gần ôm lấy Đào Tuý, lại cảm thấy choáng váng, trời đất quay cuồng rồi ngã xuống bàn. Bụng dưới lập tức quặn đau không thôi, toàn thân như bị rút gân lột da, bắt đầu thống khổ run rẩy... Dòng máu đỏ sẫm bắt đầu chảy ra từ miệng mũi. Hắn không phát ra được âm thanh nào, há miệng lại phun ra một ngụm máu, cho đến lúc ánh mắt dần dần mờ hồ...

Kỳ quái chính là, Cổ Vân Sơ không biết vì sợ hãi hay oán giận, lại vô cớ bị ai dị thường. Chất lỏng ẩm áp tuôn ra từ khoé mắt, cũng không biết là máu hay nước mắt.

“Ai.” Đào Tuý nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của hắn, ai thán nói. “Chỉ tiếc người lại không tin ta nữa, Sở Quân Cốc.”

Đào chủ quán quán trọ Tụ Nguyên kết giao bạn bè rộng rãi, rượu do nhà mình ủ cũng rất được hoan nghênh, cho dù quán trọ mở ở bên thành thì làm ăn vẫn rất thịnh vượng, may mắn. Mỗi lần có đoàn thương nhân đi qua, vẫn luôn dừng lại ở đây mấy ngày, ném thử Tam Bội Tuý nổi danh kia.

Trong đó có một vị Sở công tử Sở Quân Cốc, là thương nhân bán trà, tâm cao khí ngạo, từ trước đến nay đều xem thường việc uống rượu. Một ngày nọ sau khi bàn chuyện buôn bán thì đi ngang biên thành, muốn dùng thử loại rượu nổi tiếng mê say ở quán trọ Tụ Nguyên. Dựng ý ban đầu vốn là muốn bới móc, kết quả hai người lại không đánh nhau thì không quen biết, mới quen đã thân rồi trở thành bạn tốt tâm giao. Dần dà, lại sinh ra một loại tình cảm đặc biệt.

Đêm đó Sở Quân Cốc say khướt, bỗng nhiên hôn Đào Tuý, lẩm bẩm nói. “Đào huynh, Đào huynh... Ta đã sớm muốn làm như thế... Mỗi lần chia cách đều phải qua một thời gian dài mới gặp lại, lúc này ta lại phải đi rồi, thật sự là không nỡ rời người, người theo ta trở về được không? Chúng ta, chúng ta sống với nhau tựa như vợ chồng bình thường, nếu cha mẹ ta không đồng ý, chúng ta sẽ tự lập môn hộ... Xin người đáp ứng ta...”

Đào Tuý bị hắn dọa không ít, nhưng cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn không khỏi gật đầu. Mặc dù y có rất nhiều bạn tốt, từ trước đến nay lại không chính thức động tâm với bất cứ ai. Tuy nói Sở Quân Cốc cũng là nam tử, Đào Tuý lại bị sự liễu lĩnh nhiệt tình của hắn lay động. Chỉ là một nụ hôn cũng làm y choáng váng. Người trước mặt này, phẳng phất càng thêm đậm đà so với bất cứ loại rượu nào y từng tạo ra. Sau đó hai người thân cận da thịt, Đào Tuý ở trên, Sở Quân Cốc ở dưới. Sở công tử cũng không ngại vị trí trong chuyện phòng the, Đào Tuý bởi vậy càng cảm động, cảm thấy hắn có tình sâu nghĩa nặng với mình, vì vậy cũng trao hết trái tim của mình.

Đào Tuý quyết tâm bán quán trọ Tụ Nguyên, đi theo một đường đến nơi hắn lớn lên ở Trung Nguyên. Sở Quân Cốc bởi vì trong phủ có việc nên phải trở về trước, Đào Tuý lại mắc kẹt vài ngày để hoàn thành công việc bán lại quán trọ. Sau khi giải quyết mọi thứ ổn thoả, Đào Tuý mang theo bao y phục giục ngựa đi Trung Nguyên tìm Sở Quân Cốc. Ai ngờ sau một đường cưỡi ngựa không dừng bốn pha đến phủ họ Sở, lại trông thấy hai chữ Song Hỉ ở ngoài cửa.

Y gọi Sở Quân Cốc ra, muốn nghe hắn giải thích.

“Đào Tuý... Là ta có lỗi với người, chuyện ngày xưa xem như mây khói, chúng ta đều đã quên rồi.”

“Đã quên?” Cổ họng Đào Tuý tanh mặn. “Người bảo ta làm sao mà quên được?”

Sở Quân Cốc quay đầu không nhìn tới y. “Ta biết rõ người thật lòng với ta, ta làm sao có hư tình giả ý với người được? Nhưng lúc trước ta đã nghĩ quá đơn giản, ta và người đều là nam tử, sao có thể làm ra chuyện kinh thế hãi tục đại nghịch bất đạo này?”

Đào Tuý cười khổ. “Kinh thế hãi tục? Đại nghịch bất đạo? Lúc trước người chỉ thiên thề rằng lúc người phụ ta sẽ chết không an lành, sao lại không nghĩ đến chuyện đại nghịch bất đạo này?”

“Đào Tuý, hay là như vậy, người trở lại biên thành tiếp tục làm chủ quán, đợi đến lúc ta hoàn toàn chấp chưởng gia nghiệp không chừng sẽ có thời gian gặp lại nhau. Người nói có được không?”

“Không được.” Đào Tuý xoay người. “Sau này không muốn gặp lại nhau cũng được, nguyện tiền đồ của người như gấm vóc, cùng phu nhân sớm sinh quý tử cảm sát hài hòa.”

Sở Quân Cốc nghe y nói những lời này, cảm giác nội tâm dần dần lạnh lẽo.

Vậy là vất bỏ hẳn sao?

“Đào Tuý... Chúng ta, lại uống một chén đi. Ta lại tưởng niệm rượu người ủ rồi. Người nhất định có mang theo phải không? Ta nghe thấy mùi trên người người rồi, thật là thơm...” Sở Quân Cốc bước lên phía trước, hai tay vịn chặt bờ vai của y, hít hà thật sâu mùi hương trên cổ y.

Có lẽ bởi vì lưu luyến hẳn, Đào Tuý lấy vò Tam Bôi Tuý cuối cùng bên người ra.

Chỉ có điều, Sở Quân Cốc cuối cùng lại hạ độc trong rượu của Đào Tuý.

Ba chén say.

Chén thứ nhất như nộ hôn mãnh liệt, chén thứ hai tình ý nồng nàn, chén thứ ba quần giao đầu lưỡi gấn bó lưu hương.

Vậy chén thứ tư thì sao?

27. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-1: Nụ Cười Gió Xuân (thượng)

Hắn là kẻ đào binh.

Ngã vào trong bụi cỏ, ánh mắt Phương Vô Khi mơ hồ nhìn trời xanh. Vết thương trên đùi và ngực vẫn còn đang chảy máu xối xả, sợ là không ngừng nổi. Bị bắt sống về quân về doanh sẽ chết, một mình nằm ở nơi hoang tàn vắng vẻ này cũng sẽ phải chết, kết quả cuối cùng không có gì khác nhau cả.

Hồi tưởng lại năm mình mười hai tuổi bị đưa đi xung quân, đến nay đã gần sáu bảy năm không về lại quê nhà thăm cha mẹ, cũng không biết thân thể hai người bây giờ còn tốt hay không, chị gái phải cũng lập gia đình sinh con rồi? Em trai em gái đã cao lớn bao nhiêu?

Mặc dù năm ấy vẫn chưa đủ tuổi lên chiến trường giết địch, nhưng cũng bị cưỡng hành kéo đến quân danh gom góp cho đủ nhân số. Lần thứ nhất giết người là lúc nào, Phương Vô Khi đã không còn nhớ rõ. Hắn chỉ biết là khi đó người nọ vô cùng hung ác nhào đầu về phía mình, Phương Vô Khi theo bản năng cầm lấy đại đao trong tay phản kích, giơ tay chém xuống, một cái đầu người lăn đến bên hắn nhanh như chớp, làn máu đỏ tươi tràn đầy mặt mũi hắn.

Trong hoàn cảnh đó, Phương Vô Khi chỉ cảm thấy bi phần khổ sở. Rõ ràng đều là cha mẹ sinh dưỡng, vì sao phải liêu mình người chết ta sống như thế? Nhưng thời gian dài, hay tay thấm nhiều máu người hơn, cũng dần cảm thấy chết lặng.

Lúc này bị trọng thương, hắn chẳng biết tại sao phải chèo chống thân thể loang lổ vết thương mà trốn thoát. Phương Vô Khi cũng không muốn chết, hắn thậm chí muốn trở về nhà. Nhưng mà nhà mình ở đâu đây? Tuổi thơ tuy khổ cực, nhưng còn có cha mẹ và chị em. Thời gian bọn họ ở cùng nhau lại vô ưu vô lự. Trong quân doanh mặc dù không lo ăn mặc, trái lại cảm thấy bị mất cái gì đó quan trọng nhất.

Những chuyện xảy ra từ nhỏ đến lớn hiện lên ngay trước mắt, miệng Phương Vô Khi cay đắng, suy nghĩ càng ngày càng phiêu tán. Rõ ràng là trưa hè nóng bức, thân thể lại lạnh lẽo đến phát run, hắn sắp chết rồi sao?

Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn lại nghe được tiếng sột soạt vang lên từ trong bụi cỏ bên cạnh. Khoé môi Phương Vô Khi không khỏi nhếch lên nụ cười khổ, chẳng lẽ là dã thú cũng ngửi thấy mùi cái chết, muốn đợi hắn trút một hơi cuối cùng rồi ăn sạch sẽ thi thể của hắn sao?

“Huynh đài, huynh đài! Người tỉnh, mở mắt ra!” Vang lên bên tai lại không phải là dã thú gào rú, mà là một giọng nam nhẹ nhàng khoan khoái dễ nghe.

Phương Vô Khi miễn cưỡng căng mí mắt, gương mặt bị hai bàn tay ấm vỗ nhẹ nhẹ, việc này làm cho hắn thanh tỉnh vài phần.

“Người đợi, không sao đâu, xong ngay đây.”

Chẳng lẽ vận mệnh hắn chưa đến đường cùng, người này là do trời xanh phái đến cứu hắn sao...

Dù cho Phương Vô Khi thần chí không rõ, cũng biết mình chưa từng nhìn thấy người đẹp mắt như vậy. Chỉ dựa vào tướng mạo như vậy cũng có thể khẳng định đối phương không phải xuất thân phàm trần, mà giống như thần tiên trên trời. Nhìn nhìn, Phương Vô Khi trong lúc nhất thời quên đau đớn trên miệng vết thương. “Thần tiên” kia nhanh chóng băng bó cho hắn, rồi cẩn thận từng li từng tí công hắn trên lưng. “Người cũng đừng ngủ, cùng ta trò chuyện.”

“Người... Là ai?”

“Ta tên là Đào Tiểu Lâu, người gọi ta tiểu Lâu cho tiện.”

Người nọ công Phương Vô Khi bước nhanh về phía trước. Hắn cũng không biết mình đang được đưa đi đâu, nhưng lại cảm thấy an ổn khó hiểu.

“Người thì sao? Người gọi là gì?” Đào Tiểu Lâu hỏi hắn.

“Phương Vô Khi...” Hắn trông thấy cổ Đào Tiểu Lâu dần dần đỏ mề hôi. Phương Vô Khi tuy không quá to lớn, nhưng vẫn là một nam tử cường tráng, phải công hắn đi một đoạn đường vẫn là chuyện phải cố hết sức. Thân thể Đào Tiểu Lâu trước mắt này không hề giống là người luyện võ, nhưng bước chân lại vững vàng, không để cho hắn cảm thấy xóc nảy không khỏe chút nào.

“Vô Khi? Cái tên thật thú vị. Đúng rồi, đợi lát nữa đến nhà của ta, trong nhà có chút thảo dược cầm máu có thể đắp lên người người, người cố gắng nhẫn nhịn.”

“Người là... Đại phu?”

Đào Tiểu Lâu cười mở nói. “Biết chút ít mà thôi, tóm lại trị cho người không chết là được.” Nghe Đào Tiểu Lâu nói chuyện, Phương Vô Khi vậy mà cũng bảo trì trạng thái thanh tỉnh không có hôn mê, cho đến khi Đào Tiểu Lâu đắp thuốc cho hắn xong, mới không khắc chế được một mồi mà ngủ thật say.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Phương Vô Khi ngửi thấy mùi cháo, trong bụng lập tức cảm giác đói khát rồi. Vết thương trên đùi và ngực trong bụng cũng đã được xử lý được rất sạch sẽ, đầy lớp thảo dược ra, cũng không còn cảm thấy đau đớn, chỉ là tạm thời không có cách nào xuống giường đi đi lại lại.

“Người đã tỉnh?” Đào Tiểu Lâu vén màn cửa lên đi tới, tay bưng một chén cháo. “Đói bụng không? Hiện tại chỉ có thể ăn chút ít đồ thanh đạm cho đầy bao tử, qua một thời gian nữa lại cho người thêm chút ít thịt cá.”

“Huynh đài có ân cứu mạng, tại hạ suốt đời khó quên.” Phương Vô Khi mới mở miệng, tiếng nói đã khàn khàn.

Đào Tiểu Lâu vội nói. “Ôi, đừng nói chuyện, nghỉ ngơi cho tốt là được. Nếu muốn báo đáp, cũng chờ người bình phục rồi nói sau.”

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha mẹ thân sinh, cũng không có ai đối xử với Phương Vô Khi chân thành như thế. Hắn cũng không biết cách sống chung với người khác, em trai em gái trong nhà phần lớn kính sợ huynh trưởng nghiêm túc là hắn. Vả lại ở quân doanh chờ đợi bao năm, lại không hề có một người tri kỷ, tất cả đều là sơ giao nhân nhạ. Hôm nay gặp được Đào Tiểu Lâu, lần đầu gặp mặt đã có ân cứu mạng với mình, lại còn ân cần săn sóc như vậy, Phương Vô Khi bây giờ chỉ hận kiếp sau không thể kết cở ngậm vành mà đền ơn.

Kết cở ngậm vành: “Kết thảo làm hoàn” để chỉ sự báo đền ơn nghĩa.

28. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-2: Nụ Cười Gió Xuân (trung)

Cũng không biết là do Đào Tiểu Lâu chăm sóc có nghề, hay là thể chất Phương Vô Khi vốn đã cường tráng, chưa qua mấy ngày, vết thương trên người Phương Vô Khi gần như lành hẳn. Nơi bị dao chém sâu ở đùi cũng nhanh chóng ngừng chảy máu, hơn nữa đã bắt đầu kết vảy, cũng có thể xuống giường đi đi lại lại. Vốn dĩ Phương Vô Khi cảm giác bản thân mình đã lành ít dữ nhiều, không ngờ mạng vẫn còn lớn như vậy. Thế là càng cho rằng Tiểu Lâu là quý nhân, cơ hồ muốn làm trâu làm ngựa cho y mới đủ.

“Ta không cần người phải làm trâu làm ngựa.” Đào Tiểu Lâu hòa hòa khí khí cười nói. “Dù sao ta ở một mình cũng đã quen, thanh tịnh tự tại, bình thường cũng không có công việc gì cần giúp đỡ nhiều. Chỉ ngẫu nhiên mới cảm thấy cô đơn nhàm chán, có thể kết giao với người bạn như người coi như là niềm vui ngoài ý muốn. Nói lại, người đến đây được vài ngày rồi, người còn không có nói cho ta biết, vì sao người lại bị thương?”

Phương Vô Khi hồ thẹn cười cười. “Tiểu Lâu người còn nhớ lúc cứu ta, ta mặc áo giáp không? Thật ra ta bị thương trên chiến trường, Không nói cho người biết những chuyện... này là sợ người vì vậy mà nhận định ta sợ chết rồi xem thường ta. Nếu là như vậy, ta phải sớm rời đi thôi.”

“Không không.” Đào Tiểu Lâu lắc đầu. “Muốn sống là chuyện thường tình của con người, huống hồ người còn người thân lo lắng, chính xác là không buông bỏ được. Đừng tự trách quá, nếu như đổi lại là ta, nói không chừng cũng muốn chạy trốn.”

Đào Tiểu Lâu nói đơn giản như vậy, cũng làm cho cảm giác tội lỗi của Phương Vô Khi mấy ngày liên tiếp được tiêu trừ không ít. Hắn tạo ra sai lầm lẽ ra phải bị xử trí theo quân pháp, nhưng trên thế gian này vẫn còn rất nhiều chuyện không thể dùng cái đầu để cân nhắc. Người không có gánh nặng như hắn, mặc dù chết

trận sa trường cũng không sợ hãi, chỉ là hấn vẫn đang nhớ thương cha mẹ chị em nhiều năm không gặp.

“Vô Khi, người đã có thê nhi trong nhà chưa?” Đào Tiểu Lâu hỏi.

Phương Vô Khi sau khi nghe xong chợt đỏ mặt. “Còn trẻ đã xưng quân, sau đó lại không trở về quê nhà, tất nhiên còn chưa lấy vợ.”

“Thì ra là thế...” Đào Tiểu Lâu híp mắt nhìn về phía xa xa, sau đó đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, như ánh sao lấp lánh trong màn đêm. “Ta muốn hỏi thăm người một người.”

Phương Vô Khi hiểu kỳ nói: “Ai?”

Đào Tiểu Lâu vỗ lấy đầu suy tư cả buổi. “Ta... không nhớ được.”

Phương Vô Khi nhin không được cười lên, cảm giác Đào Tiểu Lâu này như đứa bé mơ hồ ngây thơ.

“Người cười ta làm chi?” Đào Tiểu Lâu ngượng ngùng... rồi bắt đầu lộ ra biểu tình mờ mịt. “Ta và hấn tách biệt đã quá lâu, ta không nhớ được đã đợi hấn bao lâu rồi, chỉ biết là bản thân một mực đợi ở nơi này, trông mong một ngày hấn trở lại thăm ta, trông chờ mong đợi... Mặt của hấn, tên của hấn, giọng nói và dáng điệu nụ cười của hấn, tất cả đều trở lên mơ hồ, không còn rõ nữa.”

“Hấn” trong miệng Đào Tiểu Lâu này, lại để cho nội tâm Phương Vô Khi bỗng nhiên chua xót khó hiểu. Người này rõ ràng chiếm cứ vị trí quan trọng trong lòng Đào Tiểu Lâu, hai người đến tột cùng là hảo hữu chí giao? Hay là...

“Hấn lớn lên với ta từ nhỏ, tình như thủ túc.” Đào Tiểu Lâu vừa đảo được, vừa nhớ lại chuyện cũ ra, ánh mắt mang theo nét dịu dàng. “Hấn nói muốn đi tòng quân, sau khi trở về sẽ nắm tay ta sống đến già, nên cho ta vẫn đợi... Mỗi ngày mỗi đêm đều ở nơi này, sợ sợ hấn không tìm được ta, nhưng đến nay cũng không phát hiện bóng dáng của hấn, có thể hấn đã quên ta rồi. Nói không chừng sớm đã lấy vợ sinh con, hưởng hết lạc thú.

Phương Vô Khi không biết nên nói cái gì mới tốt, nghe thấy lời của Đào Tiểu Lâu... y hiển nhiên nặng tình với người đó. Trong quân doanh, Phương Vô Khi cũng không phải chưa thấy chuyện đồng tính long dương này, nhưng phần lớn đều là náo loạn chơi đùa, hiếm có người nghiêm túc. Huống hồ quân quy nghiêm khắc, làm gì có ai đủ can đảm quang minh chính đại làm chuyện như vậy, nhẹ thì đuổi ra binh doanh, nặng thì mất mạng, thật sự không dám làm gì.

“Là ta nhiều lời rồi...”

Đào Tiểu Lâu lau khóe mắt, hơi nước chớp động trong đôi mắt lại khiến Phương Vô Khi cơ hồ muốn tan nát cõi lòng. Thường ngày hấn gặp được chuyện như vậy chỉ cảm thấy muốn tránh còn không kịp, nhưng mà hôm nay Đào Tiểu Lâu đứng ở trước mặt hấn, lại để lòng hấn xót đau muốn chết, nhin không được mà

thương tiếc.

“Người đừng chờ hẩn nữa.” Phương Vô Khi thốt ra suy nghĩ của mình. “Từ nay về sau theo ta, ta sẽ chăm sóc cho người.”

Đào Tiểu Lâu vốn có chút kinh ngạc, sau đó những rặng mây hồng hiện lên trên hai gò má, diễm lệ như hoa đào. “Người đừng nói giỡn...”

“Ta không nói giỡn, vô cùng nghiêm túc, không tin người sờ thử trái tim ta.” Phương Vô Khi cầm lấy tay Đào Tiểu Lâu để trước ngực mình.

“Người buông ra đã, ta tin người được chưa?” Đào Tiểu Lâu càng thêm ngượng ngùng, giấy dựa lấy muốn rút tay ra. Phương Vô Khi lại như thể bị mê hoặc tâm hồn, càng nhìn càng ái mộ sâu sắc, cuối cùng lớn gan lại gần hôn lên hai gò má y. Đào Tiểu Lâu tất nhiên không chịu, tránh trái tránh phải, sau đó không biết hữu ý hay vô ý, đã bị hôn lên môi.

Phương Vô Khi chưa bao giờ có cảm giác kỳ diệu như vậy, tâm can như mềm nhũn, râm rì ngậm lấy cánh môi mềm mại của Đào Tiểu Lâu mà hút vào. Bình thường hẩn chưa từng chạm tay của cô nương nào, hôm nay lại vô sự tự thông (*không thấy cũng tự thông tỏ*), liếm láp bờ môi khẽ nhếch của Đào Tiểu Lâu. Sau đó đầu lưỡi lại thăm dò đi vào, quấn lấy đầu lưỡi muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào của y, chơi chơi đùa đùa. Thật sự là vừa trơn vừa mềm, chỉ ngậm trong miệng cũng cảm thấy muốn hòa tan.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến trước đây cũng có người ôm y hôn y như vậy, Phương Vô Khi khổ sở không thôi, thế là buông Đào Tiểu Lâu đã thở hồng hộc, hai mắt mê ly ra, rồi nghiêm mặt nói. “Tiểu Lâu, ta thật sự thật lòng với người, mong người cũng có thể sớm ngày quên đi người kia, đừng chờ hẩn nữa. Sau này sống thật tốt với ta, có được không?”

Đào Tiểu Lâu suy nghĩ một lát, cuối cùng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu.

Phương Vô Khi cảm giác mình chết đi cũng đáng giá.

29. Lệ Mộ Huyết Lan - Chương 10-3: Nụ Cười Gió Xuân (hạ)

Vài ngày kế tiếp trôi qua trong tiêu dao vui vẻ, Phương Vô Khi lại một lần nữa nghĩ đến cha mẹ già của mình ở quê hương, còn có em trai em gái đã lớn. Cuộc sống hôm nay như thần tiên, nhưng Phương Vô Khi luôn luôn có tâm nguyện chưa hoàn thành. Lần này tuy đại nạn không chết, nhưng một ngày chưa nhìn thấy thân nhân của hẩn bình yên vô sự, lại một ngày Phương Vô Khi không được ngủ ngon. Chuyện này cứ day dứt trong nội tâm hẩn thật lâu, hơn nữa hẩn cũng không dám nói với Đào Tiểu Lâu rằng mình muốn về thăm người nhà... Một phần là thật sự không nỡ rời khỏi Đào Tiểu Lâu, một phần là lo lắng nội tâm y tinh tế tỉ mỉ lại nhìn không được nghĩ đông nghĩ tây mà không tin mình, cho rằng mình không trở về nữa.

Một đêm nọ, hai người vừa mới triền miên một hồi, Phương Vô Khi nấu nước tắm rửa sạch sẽ, nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường. Đào Tiểu Lâu thích ngủ, mỗi lần sinh hoạt vợ chồng xong đều nằm ngủ rất say sưa. Phương Vô Khi cũng không đành lòng đánh thức y, đắp chăn che kín y rồi thì chính mình lại trần trọc ngủ không được. Trong đầu đều là gương mặt cha mẹ.

“Nếu người muốn trở về nhìn xem, thì cứ đi đi.” Đào Tiểu Lâu bỗng nhiên nói, giọng điệu nhàn nhạt.

“Tiểu Lâu...” Phương Vô Khi vốn nghĩ rằng y đã ngủ, nhưng không ngờ y vẫn còn thức, hơn nữa còn nói trúng niềm khó xử trong nội tâm mình mấy ngày qua. Trong lúc nhất thời không khỏi nghẹn ngào, cổ họng như bị nhét vật gì vào, nóng hừng hực lại không thể phát ra tiếng.

Đào Tiểu Lâu nói tiếp. “Chỉ cần nhớ quay lại đây là được.”

Phương Vô Khi lệ nóng doanh tròng, vuốt ve Đào Tiểu Lâu nói những lời tri kỉ. Đào Tiểu Lâu chỉ là nửa mê nửa tỉnh mà nghe, Phương Vô Khi biết rõ y đã từng bị tổn thương. Kết thúc tình cũ rồi, lại không biết làm thế nào để y hoàn toàn tin nhiệm mình, chỉ thể thể chỉ có ưng thuận hứa hẹn. “Tiểu Lâu, ta đáp ứng người, đầu tháng sau ta khẳng định trở về gặp người, từ nay về sau bất ly bất khí đến răng long đầu bạc.”

“Ta biết, ta sẽ chờ người.”

Ta sẽ chờ người.

Đã có những lời này của Đào Tiểu Lâu, Phương Vô Khi cảm thấy cho dù trên đường gặp phải vô vàn khó khăn, cũng muốn trở lại nơi này. Bởi vì tình cảm chân thành cả cuộc đời hắn vẫn đang ở nơi này chờ hắn, đợi hắn.

“Đợi đến lúc ta về quê nhà sẽ viết thư báo bình an cho người, cũng sẽ nói cho người biết thời gian ta trở về, cho người an tâm.” Trước khi đi, Phương Vô Khi cảm giác mình càng thêm lưu luyến không rời.

“Ta biết rõ.” Đào Tiểu Lâu đưa bao y phục cho hắn. “Nơi này vắng vẻ, người đi qua ngọn núi kia có thể trông thấy thôn trấn, nhớ phải che mặt đi, coi chừng gặp phải người trong quân binh. Hiện tại bọn họ dán thông báo tìm người khắp nơi, nhớ để ý mọi thứ, ăn mặc đơn giản hơn một chút.”

Phương Vô Khi cảm giác nếu nghe thêm y nói mấy câu nữa, chắc chắn mình sẽ không nỡ rời đi.

Lại ướm át quần quít lấy nhau một hồi, Phương Vô Khi cuối cùng đeo bao phục cẩn thận bước đi xa. Lúc này, một mùi rượu say lòng người bỗng nhiên phiêu tán từ góc phòng, Đào Tiểu Lâu dù không quay đầu cũng biết là ai. “Đã lâu không thấy, Đào chủ quán.”

Nam tử mặt mày phong lưu bay bổng đi đến trước mặt Đào Tiểu Lâu. “Đời trước hắn đã lừa người, đời này người còn tin hắn?”

Đào Tiểu Lâu nói. “Ta cũng không muốn tin hắn, nhưng hắn đã tìm được ta, ta đây ngược lại muốn xem đến cùng hắn có chân tình thật ý như hắn nói hay không. Nếu hắn thật tâm với ta, ta liền có thể buông chuyện cũ ấy được rồi, không cần phải làm oan hồn nữa, vứt bỏ chấp niệm rồi đầu thai, coi như hoàn toàn chấm dứt đoạn nghiệt duyên này. Những kiếp sau này còn có thể gặp lại hay không... vậy phải xem tạo hoá của chúng ta, nếu như duyên tận, thì không cần gặp lại nữa. Nếu là tình ý chưa xong, tiếp tục tình duyên cũng không phải là điều đáng trách.”

Nam tử cười yếu ớt. “Chỉ hy vọng như thế. Ta mỗi mắt mong chờ, nguyện người sớm ngày đầu thai.”

Đào Tiểu Lâu nâng tay. “Đào chương quỹ đi thông thả.”

Nam tử nhanh chóng biến mất, ánh mắt Đào Tiểu Lâu nhìn theo hướng Phương Vô Khi rời đi, tự nhủ. “Phương Vô Khi à Phương Vô Khi, mong người đừng lừa dối ta một lần nữa.”

Phương Vô Khi cuối cùng gặp được người nhà mình luôn tâm tâm niệm niệm, nội tâm rất vui sướng. Cha mẹ mặc dù tuổi già, nhưng thân thể khoẻ mạnh, em trai em gái cũng đã trưởng thành. Bọn họ vốn cho rằng Phương Vô Khi đã chết trận, lại không nghĩ rằng hắn vẫn đang sống tốt. Cha mẹ rơi nước mắt giàn dụa, vốn định để Phương Vô Khi ở lại nhà, nhưng hắn đã bảo mình có thể tử rồi, hai ông bà vui vẻ không thôi cũng không giữ hắn lại, chỉ dặn dò hắn thường xuyên về thăm quê hương.

Cho dù thật vất vả mới đoàn tụ với gia đình, nhưng Phương Vô Khi cuối cùng vẫn phải về lại bên cạnh Đào Tiểu Lâu. Mẹ Phương tặng cho người “con dâu” chưa từng gặp mặt kia vài đôi giày thêu. Phương Vô Khi nhận hết tất cả, nghĩ thầm dù sao nơi đó cũng là thế ngoại đào nguyên, ngoài hắn và Đào Tiểu Lâu ra cũng không còn ai khác. Chỉ cần Đào Tiểu Lâu mang cho mình xem là được, khẳng định đẹp mắt cực kỳ.

Sau khi trở về đúng hạn, Phương Vô Khi lại không có dự liệu được, phòng ở trống không. Lúc mừng rỡ mở cửa, hai chân của hắn thoáng cái mềm nhũn. Hai mắt trống rỗng ngã ngồi dưới đất, hồi lâu cũng không dậy nổi. Ngũ phủ lục tạng của hắn trong chốc lát như bị rút sạch, trống rỗng chẳng còn lại gì nữa.

Đào Tiểu Lâu cuối cùng không còn chờ hắn.

Trên bàn chỉ để lại một mảnh giấy ố vàng, nét chữ gọn gàng viết một bài thơ trên giấy.

Hôm nay năm ngoái của này

Mặt người hồng nhuận tôn màu đào hoa

Người giờ không biết nơi nào

Hoa đào như trước vẫn cười gió xuân.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-xuan-phong-le-mo-huyet-lan>